

Thiết Ấn Kỳ Môn

Contents

Thiết Ấn Kỳ Môn	1
1. Chương 1: Thiết Ấn Môn	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	14
8. Chương 8: Chương 8	15
9. Chương 9	20
10. Chương 10	26
11. Chương 11	31
12. Chương 12	36
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	53
16. Chương 16	58
17. Chương 17	63
18. Chương 18	69
19. Chương 19	73
20. Chương 20	77
21. Chương 21	79
22. Chương 22	82
23. Chương 23	85
24. Chương 24	88
25. Chương 25	89
26. Chương 26	91
27. Chương 27	92
28. Chương 28	95
29. Chương 29	96
30. Chương 30	99
31. Chương 31: Chương Cuối	119

Thiết Ấn Kỳ Môn

Giới thiệu

Nàng ngây thơ, cuộc đời như đã được sắp sẵn với một vị hôn phu hết lòng yêu thương nàng. Nhưng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-an-ky-mon>

1. Chương 1: Thiết Ấn Môn

Giang hồ không mấy khi yên ổn.

Sau một thời gian sóng yên bể lặng, lại tiếp tục xuất hiện một cơn sóng dữ. Thiết Ấn Môn là một tà phái có mưu đồ thống trị vô lâm. Dù chưa gây ra một trận huyết án nào nhưng với sự quấy rầy liên tục của những trận tập kích lớn nhỏ, thiệt hại của các danh môn chính phái cũng không hề là nhỏ. Đã thế, giáo chủ Thiết Ấn Môn Phó Dịch lại phát thiệp mời các bằng hữu trên giang hồ, mời đến dự lễ sinh nhật gần ...50 của ông ta, mặt khác đặt vấn đề muốn tìm ôn phái của mình một chút mặt mũi trên giang hồ, sánh cùng những đại phái lừng danh mấy mươi năm nay như Võ Đang hoặc Thiếu Lâm, khiến giới giang hồ một phen xao động.

Nga My.

Tịnh Vân sư thái sau buổi hội ý cùng Võ Đang, Không Động, Thái Sơn, Thanh Thành trở về với vẻ trầm ngâm không che giấu. Thấy sự lo lắng của sư phụ, các đệ tử cũng không dám làm phiền. Họ lui ra ngoài, chỉ để tiểu đệ tử Lam Thanh- vốn được Tịnh Vân sư thái yêu thương nhất trong phòng chờ dạy việc.

- Thanh nhi này....

- Dạ?

-Sư phụ dự định tháng sau sẽ cùng con đến Thanh Thành. Lễ cưới của con và Lăng Thạch Bằng sẽ tổ chức sớm hơn. Con nghĩ sao?

-Dạ?

Gương mặt đỏ ửng lên, trông một thoáng càng thêm xinh đẹp. Lam Thanh mới 16 tuổi, ngây thơ như một bông sen trắng, lẽ ra bà dự định 2 năm nữa mới cho nó xuất giá theo chồng nhưng trong tình cảnh này, tìm cho Thanh nhi một chỗ dựa vẫn tốt hơn. Con bé được sống với trượng phu tốt, an ổn đến cuối đời, bà có chết cũng không hối hận.

-Con nghĩ sao?

-Mọi chuyện tùy sư phụ ạ.

-Ngoan lắm. Thôi, con đi ngủ đi! Ngày mai chúng ta đi sớm!

-Dạ!

Máu!

Máu sắp đổ, đầu sẽ rơi. Thiết Ấn Môn phải bị diệt trừ, dù đổi lại sự biến mất đó là bao nhiêu sinh mạng.

- Chàng biết tin gì rồi chứ?

-Tin gì?

Một thanh niên khoảng 20-21 tuổi khoác bạch y, chiếc quạt nhỏ cầm tay càng tăng thêm vẻ phong lưu tuấn nhã của hắn. Ly rượu của tiểu mỹ nhân kề bên môi, vòng tay nõn nà không làm ánh mắt nâu vương chút phong tình:

-Tin về các môn phái sẽ tấn công Thiết Ấn Môn chúng ta. Chàng không lo sao?

- Chuyện đó không phải cha mẹ ta sẽ lo liệu sao? Tiểu mỹ nhân, nàng lo chi chuyện đó. Bây giờ không phải chỉ nên nói chuyện hai ta

-Chàng thật là.....

Nàng là ai?

Hương Hương nhìn vào tấm gương đồng đặt không xa nơi hoa lệ.

Nàng đến từ Thanh Thành.

Một nội gián với vai trò thăm dò tình hình địch.

Nơi đây, với nhan sắc mỹ lệ nàng được giáo chủ Thiết Ấn Môn thu vào mắt. Nàng trở thành món quà ông ta dành tặng cho đứa con trai mười mấy năm không chung sống. Thiếu giáo chủ Thiết Ấn Môn- Phó Huyết Phong. Kể mất môi đều nồng nàn tình ý, song khi đến gần, Hương Hương lại thấy con người đó như là không có tâm. Hắn cười nhưng cái cười của hắn kèm theo đó là ánh nhìn giễu cợt. Như lúc này, hắn cận kề nàng mà Hương Hương lại thấy như xa vạn dặm.

- Vài ngày nữa, ta sẽ đến Trường An, hội ngộ cùng cha mẹ. Nàng theo ta nhé, tiểu mỹ nhân.

-Vâng. Chàng đi đâu, thiếp theo đó mà.

-Ngoan lắm.

Vài ngày nữa...Một cánh chim câu sẽ làm cầu nối. Hương Hương hoàn thành trách nhiệm và sẽ được trở về nhà.

Thanh Thành....

2. Chương 2

Hương Hương nhìn theo cánh chim bồ câu mang tin đến Thanh Thành.

Gã thiếu giáo chủ Thiết Ấn Môn cũng thật lắm trò. Cả đêm hắn bảo nàng đàn hát, đối thơ,vịnh cảnh. Nụ cười của nàng luôn phải tươi nở trên môi. Cuối cùng khi hắn say sưa trong men rượu nồng, Hương Hương cũng tìm được bức mật thư cha hắn gửi ” Đêm mùng 5 tại Tần Lĩnh”. Cả Thiết Ấn Môn sẽ tổ chức buổi tiệc rượu mừng, chính thức công khai người kế vị giáo chủ. Đêm đó Hương Hương vẫn cận kề bên cạnh. Những vò rượu sẽ được hòa cùng thuốc để các môn phái chính thức xóa sổ một bọn tà ma chốn giang hồ. Hương Hương sẽ lại là Lăng Phiêu Hương của Thanh Thành. Cuộc sống bình lặng lại trở về. Nàng sẽ không còn phải nói nói cười cười, mang tấm nhan hồng làm mồi câu bao tên háo sắc.

- Hương Hương!

Phó Huyết Phong trở mình, lên tiếng gọi. Vội vã trở lại giường, Hương Hương nhẹ nhàng:

- Thiếp đây!

-Nàng đi đâu vậy? Ta khát nước.

-Thiếp lấy nước cho chàng.

Chống tay ngồi dậy, Phó Huyết Phong lười nhác bảo nàng:

-Ta mệt quá! Nàng giúp ta uống nước đi!

-Vâng.

Nụ cười ngọt ngào trên bờ môi mọng đỏ.

Hương Hương nhẹ nhàng bón từng muỗng nước cho hắn. Gã Phó công tử, con trai đệ nhất ma đầu bây giờ bỗng như một đứa bé. Nàng không hiểu, đây có phải là con người thật của hắn không?

-Nước mát quá!

-Nàng dậy sớm vậy, đã ăn điểm tâm chưa?

- Chàng chưa dùng, thiếp cũng không dùng.

- Cảm động quá đi mất! Tiểu mỹ nhân của ta, đói bụng sẽ không có lợi cho sức khỏe đâu. Chúng ta cùng đi nào.

Bên bàn ăn bày nhiều thứ cao lương mỹ vị, Phó Huyết Phong ây yém nói với nàng:

- Nàng gầy lắm đấy tiểu mỹ nhân. Ăn nhiều vào, ta thích những cô gái tràn đầy sinh lực.

Cả buổi hắn háo hức gấp thức ăn vào chén của nàng. Không muốn làm phật lòng hắn, Hương Hương cố dùng thêm. Tới cuối bữa ăn, hắn quay sang người hầu, thấp giọng:

- Đã hết rồi à?

- Thừa thiếu giáo chủ, món người dặn sắp chuẩn bị xong rồi.

- Mang lên đi, tiểu mỹ nhân và ta đang đợi đấy.

- Dạ!

Tên người hầu vừa lui, hắn quay sang nàng, hồ hởi:

-Nàng có biết món cuối là gì không?

- Làm sao người ta biết được chứ?

- Món đó ta chắc nàng chưa bao giờ được ăn. Vì nó rất lạ.

- Lạ? Lạ như thế nào ạ?

- Nó là món cháo bồ câu.

- Thế thì có gì lạ ạ?

- Lạ là....bồ câu này có mang theo một mảnh giấy dưới chân. Bồ câu thường thì ta ăn nhiều, ném mùi vị bồ câu đưa thư thì ta chắc nàng cũng chưa từng đâu nhỉ?

-A!

Cảm giác lạnh đột ngột đập vào mặt khiến Hương Hương mở choàng mắt. Nàng bất tỉnh đã khá lâu. Mà khi đã tỉnh, cái đau nhức lại quay trở lại, bao phủ toàn thân. Trên phần ngực trắng nõn nà, một vết phỏng loét miệng sâu, bỏng rát xát tận tâm.

- Tỉnh rồi à? Tiểu mỹ nhân!

Gã thanh niên tuấn mỹ lại nở nụ cười, tay mở trói cho nàng. Đằng kia, Phó Huyết Dịch, giáo chủ Thiết Án Môn còn chưa nguôi cơn giận:

- Con thả nàng ta ra làm gì? Tỉnh rồi thì tiếp tục dùng hình.

- Dùng hình để làm gì phụ thân? Nàng ấy còn gì để khai nữa đâu.

Bàn tay với những ngón dài nâng gương mặt non mịn của nàng lên, Phó Huyết Phong tặc lưỡi:

- Phụ thân thật không biết thương hương tiếc ngọc gì cả. Con chỉ nói là giao nàng cho phụ thân, chứ đâu bảo phụ thân hành hạ nàng ra bộ dáng thể này.

-Bốp!

Một bãi nước bọt nhắm thẳng mặt hắn.

Rất nhanh, hắn tránh sang bên:

- Tiểu mỹ nhân, có gì từ từ nói chứ. Không nên làm vậy, không có lợi cho nàng đâu.

-Người không cần làm ra trò mèo khóc chuột nữa. Giết ta đi!

-Giết nàng làm gì? Những chuyện cần biết đã biết hết rồi. Hương Hương...À, không...Lăng cô nương của Thanh Thành. Ba năm qua, vất vả cho cô nương nhiều quá!

- Người...

- Dung nhi! Đưa Lăng cô nương vào trong chăm sóc, thoa thuốc cho nàng. Cắt 5 tên giỏi võ nghệ bảo vệ nàng, đợi ta xong việc, ta sẽ đích thân đưa cô nương về Thanh Thành.

-Phong nhi...

-Phụ thân không phải nói là giao toàn quyền xử lý cho Phong nhi sao? Cứ để Phong nhi toàn quyền quyết định vậy.

- Con định làm gì tiếp theo đây?

-Chàng đừng lo...Con nó biết phải làm gì mà.

-Cũng là mẹ hiểu con trai hơn. Phụ thân cứ ngồi đánh cờ với mẫu thân đi, để mọi chuyện cho Phong nhi xử lý.

-Con đừng khinh địch quá. Đây cũng là lần đầu con ra giang hồ. Có nhiều chuyện không dễ khống chế đâu.

-Con biết mà

- Theo thiếp thấy, con nó có nhiều điểm còn hơn chàng. Tung hoành giang hồ mấy chục năm, vậy mà để ột nàng đệ tử Thanh Thành đội lốt ẩn thân, nếu con nó không phát hiện ra chuyện còn tác tệ đến thể nào nữa.

- Ta...

-Đừng trách phụ thân. Nàng ấy đã hy sinh rất nhiều mới có được cái lớp vỏ bọc kia, không dễ nhận ra đâu ạ!

Nhi nữ chính đạo.

Hy sinh cả tiết hạnh, hy sinh cả tâm thân suốt 3 năm.

Để diệt trừ Thiết Ẩn môn của hắn.

Tại sao nàng làm thế?

Lòng trung thành của nàng từ đâu mà có?

Tại sao Thiết Ẩn Môn không ai được như nàng?

Hy sinh bản thân.

Chính phái có gì hay?

Không biết nữa...

3. Chương 3

Tà áo xanh bay nhẹ trong gió.

Vóc dáng nhỏ nhắn của Lam Thanh đứng trong hàng ngũ đệ tử thì không có gì nổi bật. Nàng không có vẻ đẹp khuynh nước khuynh thành nhưng ngũ quan thanh tú, nụ cười rạng rỡ đã khiến đại đệ tử Thanh Thành vừa gặp đã yêu. Cuộc hôn nhân này khiến Tịnh Vân sư thái rất vui lòng. Lần này tham gia trận chiến lớn của võ lâm, bà đưa nàng theo, cũng thấy có chút âu lo. Biết làm sao, chỉ một lần tham chiến này để các đại môn phái toàn sức diệt kẻ thù, bà không thể vì tình yêu thương dành ột tiểu đệ tử mà tạo nên nghi kỵ không hay trong lòng chúng đồ đệ Nga My- cho là bà quá ưu ái cho nàng.

-Sư phụ dùng nước ạ!

-Ừ. Cảm ơn con!

- Sư phụ có đói không ạ?

Nhận chiếc bánh bao từ tay Lam Thanh, Tịnh Vân sư thái âu yếm:

-Các con cũng ăn đi. Đường còn xa lắm.

-Dạ!

Trong hành lý chỉ còn lại một ít lương khô khiến Tịnh Huyền không khỏi lo lắng:

-Đường còn xa mà lương thực của chúng ta có hạn. Để con đi xem có hàng quán gì không?

-Chốn hoang sơ này không có hàng quán dọc đường đâu. Đi thêm khoảng 5 dặm đường chúng ta sẽ đến một thị trấn nhỏ. Ở đó chúng ta sẽ mua thêm lương thực.

-Dạ!

Ngồi yên một chỗ, Lam Thanh thích thú nhìn ngắm xung quanh. Đây là lần đầu nàng được theo sư phụ ra ngoài. Mọi thứ đều thật mới mẻ khiến Lam Thanh nhìn hoài không biết chán. Ở Nga My thanh tĩnh, tâm hồn nàng cũng tĩnh tại như mặt hồ. Ra đến đây, cảm giác rạo rực, mê say làm bước chân Lam Thanh cứ muốn đi mãi không ngừng lại:

- Các vị tỷ tỷ...Làm ơn! Làm ơn làm phước...

Một gã đầu tóc rối bù, chân run, mặt mũi dị hợm bỗng chốc xuất hiện. Gã chìa bàn tay bẩn thỉu sát vào người các nàng. Lam Thanh cũng hoảng hốt né người khi gã đến gần bên cạnh:

- Tôi đói quá...Làm ơn!

- Sư phụ...

-Cho hắn một cái bánh bao rồi đi thôi.Nơi này không ở lâu được.

- Dạ!

Tịnh Huyền nhanh chóng ném cho hắn một cái bánh. Có lẽ vì quá đói, tay hắn run run làm cái bánh bao rơi xuống đất. Không ngần ngại, gã ăn mảy hấp tấp bốc lấy bánh, ngốn vào miệng, như sợ ai giành mất...Thấy hắn như sắp bị ngh, Lam Thanh không kềm được, trao cho hắn bầu nước của mình:

-Ông uống đi!

Hơi khựng lại rồi gã vồ vập chộp lấy bầu nước của nàng, tu lắt tu để:

-Ông còn đói không? Tôi còn một cái bánh bao đây. Ông cầm đi!

-Thanh nhi!

-Dạ!

Vội vã quay đi, nàng mỉm cười:

- Chào ông. Tôi phải đi rồi. Đi thêm một đoạn ông sẽ gặp một thị trấn. Chúc ông may mắn.
- Cô nương thật tốt bụng. Cảm ơn cô...Cảm ơn cô!

Một làn mây...

Thanh thanh...khiết khiết!

Những phụ nữ danh môn rồi sẽ cau có, sẽ thận trọng đề phòng như lão ni cô vừa rồi. Đám đệ tử của bà ta cũng chỉ dành có hần những cái nhìn e dè, thậm chí có cả ghê tởm. Nàng có hoảng sợ, nhưng sau đó đôi mắt trong veo ấy lại nhìn thẳng vào hần, vừa ngại ngần vừa thương xót. Một cô gái trong sáng như vậy, liệu có trở nên xấu đi sau khi hiểu rõ tình đời? Hần thật sự muốn bắt đầu trò thử nghiệm với một cô gái danh môn, loại người mà hần chưa bao giờ đùa vui trong trò chơi tình ái.

4. Chương 4

Đoàn người ghé lại Thch Thành.

Đây là một thị trấn nhỏ, ước tính khoảng vài trăm dân sinh sống. Tịnh Vân sư thái và các đệ tử dừng chân trước một quán trọ. Gã tiểu nhị xởi lởi:

-Các vị ...Mời vào trong! Quán chúng tôi hôm nay có rất nhiều món ngon.

-Tiểu nhị..Cho chúng tôi một ít thức ăn chay và trà nóng nhé.

-Vâng. Mời thái và các cô nương.

Nhìn Tịnh Huyền cầm chiếc kim nhỏ cho vào mấy đĩa thức ăn, Lam Thanh tò mò:

-Đại sư tỷ,làm vậy để làm gì?

-Để thử độc. Giang hồ hiểm ác, mọi chuyện đều phải đề phòng.

-Dạ...

-Sư phụ..Thức ăn không có gì, mời sư phụ ạ!

-Được rồi...Các con ăn cơm đi.

Ngoài cửa, một thanh niên vừa bước vào. Gương mặt tuấn nhã trong chiếc áo màu vàng nhạt khiến hần nổi bật giữa đám đông. Nhìn thấy Tịnh Vân sư thái và các đệ tử, hần bước đến gần, cung kính:

-Nếu tại hạ không lầm, sư thái là Tịnh Vân sư thái của phái Nga My?

-Vâng. Còn người là...

-Tên không đáng nhắc tới. Chẳng qua là gia phụ rất hâm mộ danh tiếng của Nga My nên tiểu đệ được nghe nhiều chuyện về sư thái. Hôm nay gặp mặt, thật là vạn hạnh.

-Không dám!

Ánh mắt của thiếu niên dừng lại ở Lam Thanh. Một tia nhìn thoáng chút trên cột, không né tránh hay giấu giếm khiến nàng không tránh được bối rối, vội cúi mặt thật nhanh. Thấy vậy, Tịnh Vân sư thái khoát tay:

-Cũng không còn sớm nữa...Chúng ta lên đường thôi.

Vừa đứng dậy, bỗng bà cảm giác chân mình như đang đeo nặng một khối chì. Khẽ vận công, đan điền bỗng nhói lên:

- Thức ăn...Có độc!

-Muộn rồi...Tịnh Vân sư thái-Tiểu nhị và chủ quán cũng đã lột bỏ lớp hóa trang, lăm lăm dao kiếm- Trà hay thức ăn đều không có độc nhưng chúng trộn lại sẽ tạo thành loại chất không màu không mùi vị làm gân cốt rã rời trong vòng nửa canh giờ. Thời gian đó đủ để chúng ta

-Thiết Ấn Môn. Lũ khốn kiếp!

Gắng hết sức tàn, Tịnh Vân sư thái phóng ra một chiêu tấn công vào gã tiểu nhị.Các đệ tử cũng cố gắng rút kiếm ra khỏi vỏ. Đầu choáng, mắt hoa, Lam Thanh vừa chạm tới chuôi kiếm thì bỗng nghe nhói đau ở sau lưng. Nàng ngã khụy xuống trong tiếng kêu hốt hoảng:

-Tiểu sư muội...

-Thanh nhi.

Trước khi mất đi ý thức, Lam Thanh mơ hồ thấy có ai đó đỡ lấy mình. Gã thanh niên ôm trọn tấm thân nhỏ bé của nàng vào lòng, môi nhếch lên, mắt lóe lên tia tàn độc:

-Trừ Tịnh Vân sư thái...đem tất cả giam ở Tử trúc lâm, không cho ăn, không cho uống.

-Dạ...

Trong sự hoảng sợ của Tịnh Vân sư thái, gã bé bỏng Lam Thanh lên, bước ra khỏi khách điểm, bỏ lại sau lưng tiếng gọi thống thiết của bà:

-Thanh nhi.....

Lam Thanh tỉnh dậy trong một gian phòng nhỏ.

Xung quanh vắng lặng. Những sự việc đã xảy ra lần lượt quay lại trong đầu. Nhớ đến sư phụ và các đồng môn, Lam Thanh thẳng thốt lao ra cửa:

-Sư phụ...

Cánh cửa cũng vừa mở ra. Người thanh niên bước vào, thấy vẻ hoảng hốt của nàng, hấn lên tiếng hỏi:

-Cô nương tỉnh rồi à? Định đi đâu vậy?

-Công tử...Sư phụ và các sư tỷ của tôi...Tại sao tôi lại ở đây?

-Địch kéo đến quá bất ngờ...Ta chỉ kịp cứu cô nương. Các vị kia có lẽ đã bị bắt rồi.

-Bị bắt? Rồi họ có sao không? Tôi phải đi cứu họ. Công tử, làm ơn chỉ đường cho tôi.Làm

-Cô nương bình tĩnh lại. Với võ nghệ của cô thì cứu họ là chuyện khó tưởng rồi. Cô cần ăn chút gì. Có sức lực thì mới có thể toan tính phương pháp chu toàn được chứ.

-Nhưng mà...

-Ngoan...- Thanh niên kéo Lam Thanh ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng cầm lấy chén canh đã được đặt sẵn ở đó- Uống đi. Chén súp này ta đặc biệt nhờ chủ quán làm cho cô nương đấy.

-Được rồi.- Lam Thanh ngại ngần giật nhẹ bàn tay đang nằm gọn trong những ngón tay ấm áp của hắn- Cảm ơn công tử.

Gương mặt trắng hồng có hơi nóng và cái nhìn chăm chăm của người không quen biết lại càng đỡ ửng. Một cô gái ngây thơ chưa nếm sự đời, tâm hồn lại thánh thiện, đáng để hắn bỏ thêm chút công sức đùa vui trước khi hưởng thụ thành quả chứ:

-Cô nương tên là gì?

-Tôi là Lam Thanh.

-Sư phụ cô gọi cô là Thanh nhi đúng không? Thanh thanh khiết khiết. Hay từ nay ta gọi cô nương là Thanh Thanh nhé?

-Vâng.

-Ta họ Phó, gọi là Huyết Phong.

-Phó công tử.

- Uống xong chén canh này, Thanh Thanh cô nương nghỉ ngơi chút đi. Ta ra ngoài.

-Tôi muốn đi tìm sư phụ và các vị sư tỷ. Tôi...

-Bọn họ bị Thiết Ấn Môn bắt rồi. Ta nghĩ tạm thời họ không nguy hiểm đến tính mạng đâu. Vọng động bây giờ là không nên.

-Vậy giờ phải làm sao?

-Chúng ta tìm đến các môn phái khác tìm trợ giúp. Cô nương biết nơi tập hợp của họ mà.

-Tôi chỉ nghe sư phụ nhắc qua. Chúng tôi sẽ cùng gặp nhau ở chân Thiết Lãnh sơnhi tập kích Thiết Ấn môn.

-Ừ. Thôi, cô nghỉ ngơi đi. Ta ra ngoài...

Phó Huyết Phong bước ra ngoài, nói với tên thuộc hạ đang đợi sẵn:

-Cho người mai phục sẵn ở Thiết lãnh sơn. Chúng sẽ cùng tập hợp ở nơi đó.

-Tuân lệnh...Thiếu giáo chủ!

5. Chương 5

Trong căn phòng giam cầm đặc biệt của Thiết Ấn môn, Tinh Vân sư thái đang nhắm mắt định thần, cố trấn an mình dù lòng rất lo cho lũ đệ tử còn non nớt:

- Bái kiến Tinh Vân sư thái.

Không thèm liếc nửa mắt, bà vẫn lặng im. Cười nhẹ, Phó Huyết Phong lấy ra một chiếc mâm cài nhỏ, giọng trêu đùa:

-Chiếc mâm cài này thật đẹp. Như chủ nhân của nó vậy, thanh khiết động lòng người.

Vừa mở mắt nhìn thấy món đồ, Tinh Vân sư thái không nén được kích động:

-Người...Ở đâu người có vật này?

-Từ một tiểu cô nương xinh đẹp như hoa vậy. Nàng nằm thiêm thiếp, môi vẫn gọi” sư phụ ơi! sư phụ”.

- Người...người đã làm gì Thanh nhi?

-Sư thái không cần khẩn trương như thế. Nàng vẫn an toàn, còn được tắm bổ toàn của ngon vật lạ. Chỉ thương cho đám đệ tử khác của bà, chịu đói, chịu khát gần 2 ngày trời...Thật tội nghiệp!

-Người...người muốn gì?

-Sư thái hiểu mà.

-Đừng hòng...Người của Nga My ta, thà chết chứ không chịu nhục.

-Tại hạ biết. Nên tại hạ không ép bà.Ta đến đây chỉ để nói cho bà biết” Thanh nhi của bà vẫn an toàn”. Khi nào ta đùa đủ sẽ mang nàng trả cho bà.

“Rầm”. Tiếng cửa ngục đóng lại, bỏ lại sau lưng ánh mắt uất hận, hoảng hốt lẫn lo sợ của Tinh Vân sư thái. Đến bên ngoài, Phó Huyết Phong căn dặn tên thuộc hạ đứng ngoài:

-Mang thêm cho ta một con ngựa nữa. Ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi Thạch Thành.

Tên thuộc hạ vừa đi khỏi, Huyết Phong dậm bước đi thì một người đột ngột xuất hiện trên đại sảnh:

-Con đi đâu?

-Thúc thúc..Con quay về quán trọ.

-Con định làm gì với tiểu cô nương đó?

-Chỉ là một bài học nhỏ cho cô ấy về vài chuyện giang hồ thôi. Làm người không nên ngậy thơ quá!

-Lợi dụng một nữ nhi có gì hay?

-Không hay ho gì. Nàng qua một lần sẽ khôn lên, sau này ra giang hồ còn phải cảm ơn con nữa.

-Cái giá con nhận từ cô ấy là...

Nhìn người thúc đã ngoài 40 tuổi vẫn anh tuấn khác người của mình, Phó Huyết Phong nhận ra mình có mắt màu nâu, rất giống ông:

-Thúc có lẽ cũng hiểu mà...

-Những kẻ đùa cợt với tình cảm thường không có kết quả tốt đâu.

Ông quay lưng, bỏ lại đứa cháu vốn cũng chẳng ậy lời nói ậy vào tai. Phó Huyết Phong khẽ nhún vai, phóng lên con ngựa gã hầu cận vừa mang tới:

-Phó công tử! Mình đi chưa?

- Đi thôi!

Lam Thanh vội bước theo hần. Dáng vóc nhỏ nhắn như bị chìm khuất trước tấm lưng rộng, cao lớn của hần.Đỡ nàng lên con ngựa nhỏ, Phó Huyết Phong ân cần:

-Thanh Thanh cô nương cưỡi ngựa được chứ?

-Vâng. Ở Nga My, tôi cũng theo Tịnh Tâm sư tỷ học qua.

-Đường đi còn xa. Khi nào mệt, cô nương bảo ta, ta sẽ dừng ngựa nghỉ ngơi một chút.

Lòng Lam Thanh như lửa đốt, chỉ muốn đi cho nhanh nên dù đường đi nắng có chói chang, nàng vẫn không than vãn một tiếng. Trông yếu ớt như một cành liễu mà sức chịu đựng lại rất khá. Một lúc lâu không trò chuyện gì với nhau, bất thành lình Huyết Phong cho ngựa vượt lên trên, giọng ầm áp:

-Cô nương cũng thấm mệt rồi. Ta dừng lại ở đây nghỉ một chút nhé!

Không muốn nghỉ một chút nào nhưng để chiều lòng ân nhân, Lam Thanh đành phải vâng lời:

-Tùy công tử.

6. Chương 6

Trong hang động nhỏ, Lam Thanh co người vì hơi lạnh giữa rừng. Khoác lên vai nàng chiếc áo ngoài, Phó Huyết Phong dịu dàng:

-Còn lạnh không?

-Không cần đâu. Người cũng ướt hết rồi.

- Ta là đàn ông mà. Thanh Thanh cô nương ngồi đây nhé, ta tìm thứ gì về ăn tạm. Trời này có lẽ mưa sẽ còn lâu.

-Nhưng trời m lớn như vậy...Công tử dầm mưa sẽ bệnh mất. Chúng ta cứ ngồi lại đây đi, khi nào bớt mưa thì hãy ra ngoài.

Ngoài hẳn ra nàng không còn một chỗ dựa nào khác.

Hắn bệnh đồng nghĩa với việc không thể đưa nàng đi tìm sự phụ được.

Nàng lo cho hắn vì hắn còn cần trong quãng đường sắp tới của nàng.

Phải thế không?

Nhìn vào đôi mắt trong veo đang hướng vào mình, hắn không tìm thấy chút gì là tính toán trong ấy.

Nàng đối với hắn là thật lòng.

Thật lòng lo lắng.

Thật lòng quan tâm.

Đúng không?

- Thanh Thanh cô nương không cần phải lo...Chỉ là một cơn mưa thôi mà. Chúng ta cũng cần lương thực cho đoạn đường sắp tới. Cô cứ ngồi đây đợi ta. Sẽ không có gì đâu.

-Công tử...Cẩn thận nh

Thạch động âm u.

Mưa lớn làm trời đất trở nên mờ mịt. Lam Thanh thu mình trong một góc hang, chờ đợi...Nàng thấy lạnh, thấy đói, thấy sợ hãi. Nhưng nàng cũng hiểu, đây không phải là giờ phút bản thân mình mềm yếu. Nhất định nàng phải đến được Thiết Linh sơn để xin các vị chưông môn tìm cách cứu sự phụ và các vị sư tỷ. Họ đang chịu khổ sở dưới bàn tay Thiết Ấn Môn. Nàng làm được! Bản thân nàng làm được:

Bỗng...(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)Lam Thanh nghe tiếng thở. Rất gần, tiếng thở phì phò của một sinh vật sống. Ở đâu?...Theo bản năng, Lam Thanh đứng bật dậy. Trời mờ mịt, mây đen giăng kín khiến không gian càng thêm âm u... Từ trong thạch động, đằng kia...Một khối đen bỗng đứng từ từ di động. Lam Thanh giật nảy mình nhận ra...Một con gấu...Lần đầu tiên nàng nhìn thấy một con thú như thế ngoài đời thực. Nó to lớn,lừ lừ tiến tới, nhe hàm răng trắng xóa. Tiếng thở phì phò đã hóa nên tiếng gầm. Âm thanh giận dữ, hăm dọa khiến nàng trong một chốc đứng chôn chân tại chỗ vì khiếp hãi:

-G...rào.....

Sức sinh tồn mạnh mẽ đã thôi thúc Lam Thanh sau phút kinh hồn vội vàng né người sang bên. Con gấu lỗ đà, bàn tay đầy móng vuốt quơ phải một tảng đá to. Đá nát vụn...Hụt mỗi, nó càng điên tiết hơn:

-Á!

Lam Thanh kinh hoàng hét thật to khi con ác thú nhắm thẳng vào nàng mà lao tới. Chân không còn lực, Lam Thanh nhắm nghiền mắt, cam chịu số phận bị thảm sắp tới với mình:

-G...rào....G..rừ.....

Một tiếng gào càng to lớn và điên cuồng hơn lúc nãy. Nhưng thân thể không có chú đau đớn nào. Lam Thanh mở bừng mắt ra. Phó Huyết Phong đã trở về. Trên ngực con gấu, thanh kiếm của hắn còn ghim lại:

-Phó công tử!

-Thanh Thanh cô nương nấp đi! Nhanh!

Đã bị một kiếm, ác thú càng lồng lộn hơn. Bụi cát, đá vỡ tung trong thạch động. Bằng một động tác nhanh như chớp, Phó Huyết Phong rút thanh kiếm từ ngực gấu ra. Máu tuôn xối xả. Tiện tay, hắn tống thêm một chưông vào bụng nó.

-Gr...ào...

Con gấu có lẽ trúng thương rất nặng. Đôi mắt đỏ vằn tia máu, nó bất chấp tất cả phóng về Phó Huyết Phong, chỉ ít cũng cho đối thủ một cái tát chí mạng. Nhưng thân thủ hắn không hề loạn, nhẹ nhàng uyển chuyển. Một động tác bất ngờ. Hắn chop được cổ con gấu. Cổ tay xoay mạnh. Một tiếng " rắc" vang lên. Miệng ác thú trào ra dòng máu đỏ:

-G...rào...

Trước khi gục xuống, bàn tay trái con gấu đưa ra đòn phản kích cuối cùng. Dù đã kịp xoay người tránh nhưng một bên ngực hắn cũng bị móng vuốt sượt qua. Máu tuôn rơi. Mắt đỏ hung quang, Phó Huyết Phong dùng kinh công bay vọt lên cao, thêm một chương ngay đỉnh đầu ác thú:

-Rầm!

Như một thân cây đổ, con gấu gục xuống. Vội vã chạy khỏi chỗ nấp, Lam Thanh mắt trắng bệch, lắp bắp:

-Công tử...công tử bị thương rồi

Bên bếp lửa bập bùng...

Lam Thanh tỉ mỉ thoa thuốc kim thương lên ngực hắn.

Bàn tay nhỏ nhắn cố gượng nhẹ, không chạm đến vết cào vằn còn rướm máu. Gương mặt non tơ dưới ánh lửa bập bùng như được tô thêm một lớp phấn hồng nhẹ, khiến nét đẹp thanh khiết càng thêm nồng nàn hơn trong mắt kẻ đa tình:

- Phó công tử...Còn đau không?

- Không sao...Vết thương này có đáng gì đâu.

-Thật có lỗi với công tử. Người nhiều lần gặp nguy hiểm vì tôi. Tiểu nữ tử không biết lấy gì đền ơn công tử nữa.

Lấy thân mà đền đáp cũng được mà...

Với bản tính thích trêu đùa, trong đầu Phó Huyết Phong đã hiện lên câu nói đó

Nhưng...

Nàng không phải là người Thiết Án Môn.

Phó Huyết Phong sinh ra từ tà giáo.

Những người con gái xung quanh chàng, tuy không phải ai bản chất cũng lãng lơ trắng gió, cũng mảy mắ đưa tình. Nhưng trong các nàng, bản năng tự bảo vệ, tự thích nghi rất là cao. Những lời đùa cợt của đàn ông vốn không làm họ mảy may để ý.

Với các nàng, câu nói của hắn có thể nhận lại những nụ cười, vài cái lườm sắc như dao.

Rồi thôi...

Nhưng Lam Thanh có lẽ sẽ ngại ngần quay đi.

Thậm chí không dám nhìn hắn nữa...

Nàng và hắn...

Khác xa!

Thanh Thanh cô nương đừng bận tâm. Không sao mà...

- Công tử có đói không? Tôi có nướng con gà rừng công tử mang về rồi. Vừa chín, người ăn đi cho nóng.

Vị thịt thật đậm đà.

Phó Huyết Phong không giấu được sự ngạc nhiên:

-Vị lạ quá...Rất ngon!

-Tôi có thêm vào một ít muối. Sự phụ bảo chúng tôi lúc nào cũng nên mang theo, phòng những lúc cần.

Con gái danh môn dịu dàng đến thế.

Nụ cười sáng bừng gương mặt thơ ngây...

Thật đẹp!

Trong phút chốc

Một tiếng thở dài...

Hắn nhớ đến phút giây nhìn thấy con ác thú sắp tấn công nàng.

Đôi mắt nhắm nghiền, chịu đựng.

Tâm hấn như có ai bóp nghẹn.

Bất chấp tất cả...

Hắn lao đến cứu nàng...

Dù là liều cả mạng

Không tiếc

Bây giờ nàng đang cười với hắn

Gần quá...

-Phó công tử!

Bàn tay với những ngón dài trong vô thức dường như không tuân theo lý trí, khẽ chạm vào gò má non tơ.

Chạm rồi lại muốn chạm thêm nữa.

Bờ môi mọng đỏ ẩm ướt

Đôi mắt đen thẳm, trong veo...

Lam Thanh sợ hãi khi chớp mũi cao ngất của hắn đang cúi xuống

Rất gần

Đôi mắt nhìn gần nồng nàn, ấm áp

- Phó công tử...Phó công tử...

Nàng sợ hãi

Đôi tay nhỏ nhắn cố đẩy vào ngực hắn

Tim đập loạn...

-Phó công tử...Đừng mà...

Nàng như muốn khóc...

Lòng hắn chợt nhói lên:

- Ta....ta đi tìm thêm củi. Cô nương...ngồi yên nhé...Ta đi!

7. Chương 7

-Con không bước vào trong ấy à?

Phó Huyết Phong- người phong nhã như gió. Bây giờ ngồi thờ thần ngoài thạch động, mặc cái lạnh của đêm khuya đang bao lấy quanh mình:

-Thúc tới từ bao giờ?

-Từ lúc con ra ngoài...

-Thúc đã thấy hết?

-Ừ.

-Những cô gái danh môn sao lại làm người ta trong thời gian ngắn như thế...Con

-Vì họ không thuộc về thế giới của chúng ta. Mọi hành động của họ ta không dễ dàng đoán được. Ta bị họ cuốn hút một cách tự nhiên.

-.....

-Con định thế nào? Tiếp tục kế hoạch của mình chứ?

-Con không biết nữa. Nếu người dẫn sâu vào đó lại là con thì sẽ thế nào hả thúc?

-Đó là một ngõ cụt. Dù cô nương ta có thật lòng yêu thương con đi nữa, tất cả đều chỉ là nỗi đau. Không có kết quả tốt đẹp đâu. Phong nhi, buông tay ngay bây giờ đi con!

Buông tay?

Khi chưa nắm được một cái gì?

Phó Huyết Phong nhắm nghiền mắt.

Những ngày đồng hành vừa qua như giấc mộng.

Ban đầu hắn định chơi trò chơi mèo vờn chuột với nàng.

Chiếm đoạt, đùa bỡn với nàng rồi vứt bỏ nàng.

Nhưng bây giờ...nàng không phải là người sắp bấy

Là hắn...

Trở trâu

- Thúc về đi!

-Con không về cùng ta sao?

-Con sẽ đi đến Thiết Linh sơn và bắt hết cả đám danh môn chính phái đó. Chúng ta là tà ma ngoại đạo, chúng ta nên làm cho xong công việc của mình.

Trong thạch động” face=“Times New Roman” color=“#333333”> Lam Thanh quá mệt mỏi đã thiếp đi.

Lửa chỉ còn đám tàn đóm lập lờ. Củi còn ứt. Chiếc áo mỏng khiến nàng càng co chặt người hơn. Thở một hơi dài, Phó Huyết Phong mệt mỏi gieo mình xuống nền đất lạnh như băng. Lời nói của thúc thúc thoảng bên tai:

- Không có kết quả tốt đẹp đâu!

Gì chứ? Hắn cũng mới chỉ là cảm mến nàng. Đâu phải là yêu thương say đắm... Chẳng qua do từ nhỏ đến lớn, hắn chưa hề gặp một nữ nhân dịu dàng và thuần khiết vậy, chưa từng được chăm sóc, hỏi han một cách nhẹ nhàng. Cảm giác đó rồi sẽ qua thôi. Hắn và nàng- từ lúc sinh ra vốn đã là đối địch.

Lam Thanh khẽ trở mình...

Cánh môi anh đào trong giấc ngủ khê mấp máy:

- ĐỪNG...sư phụ...Phó công tử...ĐỪNG!

Nàng gọi hắn.

Nàng mơ thấy hắn.

Trái tim chợt run lên

Sung sướng.

Hắn tự cười mình.

Giăng bầy rồi sập bầy của chính mình.

Thật mỉa mai.

8. Chương 8: Chương 8

Đoạn đường sắp đi có nhiều đèo dốc nên không thể tiếp tục đi ngựa. Hai người đành gửi lại 2 con tuấn mã trong thành.

Lam Thanh rất kiên cường.

Ừ một mỗi nàng cũng không hề kêu than một tiếng. Chiếc hài hoa bị xé rách quá nửa bởi những mồm đá lởm chởm. Bàn tay nàng, nhìn kỹ lại cũng đã bị gai cào rướm máu. Cảnh tình đó khiến lòng Phó Huyết Phong không nén được xót xa:

-Thanh Thanh...Tay cô nương...

-Không có gì. Công tử mệt không, tiểu nữ có mang theo đây bầu nước đây.

-Vượt qua dãy núi này chúng ta sẽ đến thị trấn. Mua thêm vài bộ quần áo để tiện thay đổi rồi chúng ta lên đường.

-Đường còn xa không Phó công tử?

- Khoảng hơn 3 ngày đường nữa.

-Vâng...

Bỗng dưng Lam Thanh khựng lại.

Có cái gì đó mềm mại dưới chân nàng:

-Rắn!

Lam Thanh hét lên. Phó Huyết Phong giật mình quay lại:

Rắn từ đâu bò tới

Tùng con lỏm ngổm trên đất.

Trên cả những bụi cây

-Thanh Thanh!

Phó Huyết Phong không chần chừ lao tới:

Kéo nàng vào trong lòng

-Không nên hoảng hốt. Chúng sẽ tấn công những cái gì di động.Đứng yên.

Nàng nằm gọn trong lòng hắn.

Áp má vào vùng ngực rộng ấm áp.

Cả Lăng đại ca cũng chỉ mới là một vài lần tay khẽ chạm

Lam Thanh run rẩy muốn thoát ra

Muốn cho con tim đừng loạn nhịp.

Phó Huyết Phong suy tính rất nhanh:

Dùng độc xà tấn công người...Chỉ có thể là Ngũ độc giáo của nàng ta.

Đẩy lùi chúng không phải là không có cách.

Nhưng Thanh Thanh.

Một con rắn bất chợt phóng vút về phía hai người.

-Vút!

Thanh kim châm trong tay Phó Huyết Phong lóe lên.

-Phó công tử.

-Thanh Thanh, vịn chặt ta...Ta sẽ đưa nàng khỏi nơi này.

Tiếng cô nương xa lạ không còn thốt trên môi hắn nữa.

Thanh Thanh!

Thân pháp như một bóng ma, Phó Huyết Phong nhanh chóng thi triển kinh công tuyệt đỉnh đưa nàng khỏi nơi nguy hiểm.

Đôi tay hắn ôm chặt lấy nàng.

Nhẹ như không...

Cho đến nơi đã cho là tạm an toàn, Phó Huyết Phong đáp xuống:

-Nơi này an toàn rồi. Thanh Thanh!

Nàng mềm nhũn trong tay hắn.

Khuyu xuống:

-Thanh Thanh!

Hơi thở yếu ớt. Gương mặt đỏ bừng như người say

Không ngần ngại, Phó Huyết Phong lật cổ chân nàng.

Một vết răng nhỏ xíu nổi bật trên làn da trắng nõn nà:

-Bách tình xà!

Khúc Hương Linh! Nàng ra đây cho ta...

Sự giận dữ của Phó Huyết Phong làm các đệ tử Ngũ độc giáo đều kinh sợ. Thiếu giáo chủ Thiết Ân Môn Phó Huyết Phong xưa nay luôn là một mỹ nam nhân ôn nhu nụ cười, phong lưu như gió, song khi hắn nổi giận, chuyện đáng sợ gì cũng có thể làm:

- Phong ca!

Một thiếu nữ xinh tươi như hoa vội chạy ra khi nghe tiếng hắn. Nàng là Khúc Hương Linh, con gái lớn của giáo chủ Ngũ độc giáo- một đóa hoa lộng lẫy, vạn người mê đắm:

-Đưa thuốc giải đây!

-Thuốc giải gì?

-Bách tình xà..

-Bách tình xà? Muội không hiểu...

-Ngũ độc giáo của muội nổi tiếng với 5 loại độc xà. Bách tình xà cần người, ta không tìm muội thì biết tìm ai?

-Muội không có...Không có.

- Là muội hạ độc đó!

Một giọng nói trong trẻo vang lên.

Một tiểu cô nương độ 14-15 tuổi từ từ bước ra, trên vai còn có một con rắn đang vắt ngang:

-Muội thả Bách tình xà đấy. Không liên quan gì đến tỷ tỷ của muội.

-Liên Hoa...

Người vừa lên tiếng là Khúc Liên Hoa- nhị tiểu thư Ngũ độc giáo:

-Thì ra là muội. Đưa thuốc giải đây!

- Không đưa!

- Đưa đây!

-Liên Hoa... Muội đừng nghịch ngợm như vậy nữa. Mau đưa thuốc giải cho Phong ca đi!

- Muội không đưa! Không phải đại ca ca muốn chơi đùa với cô nương đó sao...Trúng Bách tình xà, cô ta sẽ đáp ứng những nhu cầu cần thiết của huynh. Sau khi dùng xong rồi cũng không cần tốn công nghĩ cách làm sao quát ngựa truy phong... Tiện cả đôi đường...

-Muội!

Mắt Phó Huyết Phong hiện lên sát khí

Bách tình xà là một loại độc khiến người ta phát ra dục hỏa trong lòng.

Yêu cầu được thỏa mãn rất cao.

Nhưng sau khi truy hoan, người trúng độc sẽ như bị ngàn lưỡi dao đâm.

Độc xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng.

Càng sâu càng bức người đó phải dâm dăng, cầu xin tình dục.

Sau đó đứt ruột mà chết.

- Ta hỏi lại lần nữa...Muội có đưa thuốc giải không?

-Không đưa...

-Liên Hoa...

-Không mà...

-Đưa cho Phong ca mau!

-Muội...

-Liên Hoa!

Nhìn thấy vẻ mặt cũng không kém phần giận dữ của Linh, cuối cùng Liên Hoa cũng phải xuống nước. Móc ra viên giải được, nàng ta miễn cưỡng quăng về hướng Phó Huyết Phong:

-Thuốc giải nè.

-Lần này ta bỏ qua. Còn dám dở trò thêm một lần nữa thì muội đừng có trách.

Huyết Phong quay lưng đi thật nhanh. Còn lại hai chị em, Liên Hoa vừa ngẩng lên thì bỗng nhiên Hương Linh vùng tay thật mạnh

-Chát!

Má nàng sưng đỏ bởi hai cái tát tay thật mạnh. Sững sốt, Liên Hoa khóc rống lên:

-Sao tỷ đánh muội? Muội chỉ cảm thấy bất bình thay cho tỷ thôi mà. Phong ca nói là chỉ muốn đùa cợt với con bé danh môn kia nhưng lại quần lầy nó suốt ngày đêm. Muội thấy tỷ thấp thỏm nhưng lại không dám can ngăn huynh ấy. Muội muốn chấm dứt việc cho nhanh thôi mà.

-Nhưng tại sao muội lại dùng Bách tình xà? Đoạn trường xà....Vạn độc xà...Tuyệt thương xà...muội không dùng mà lại dùng Bách tình xà? Muội muốn cả hai người đó ân ái ái ái trước mắt tỷ à? Muội muốn chọc tức tỷ đúng không?

- À...

Đôi mắt tròn to dăng lên cái nhìn nghịch ngợm, Khúc Liên Hoa quên ngay cái tát của chị mình:

- Tỷ tỷ đang ghen...Ghen!

-

-Phong ca thân thân thiết thiết với người ta, tỷ ghen mà không dám làm gì. Muội làm gì thì tỷ mắng. Không thèm lo chuyện của tỷ nữa. Muội cho bầy rắn của muội ăn đây.

-Liên Hoa!

-Gi?

- Muội đã nhìn thấy con bé đó chưa?

-Cô nàng danh môn ấy hả?

-Th

-Nàng ta...nàng ta đẹp hơn tỷ sao?

-Đẹp thì không đẹp hơn tỷ. Người ta chỉ dịu dàng và hiền lành hơn tỷ thôi.

-Phong ca thích như vậy sao?

-Muội không biết. Nhưng đêm qua muội nấp xem lén, thấy Phong ca suýt chút nữa thì hôn nàng ta rồi. Nhưng nàng ta thì vùng vằng đẩy Phong ca ra. Có lẽ Phong ca cũng như tỷ vậy. Yêu đơn phương!

Yêu đơn phương!

Lần đầu vừa gặp, nàng đã yêu cái nụ cười hờ hững, ánh mắt nửa khiêu khích nửa lạnh như băng.

Hắn không đoái hoài gì tới nàng.

Có khi hắn còn hứng thú tìm hiểu về những loài rắn độc hơn cả nàng.

Bách tình xà.

Nghĩ tới công dụng của nó, nàng ghen...

Nhưng thà Phó Huyết Phong lợi dụng nó, chà đạp nàng ta, quay đi...

Chàng không đụng tới người đó.

Còn đến đòi thuốc giải...

Lẽ nào?

Tim Hương Linh thất lại:

Đêm qua Phong ca suýt hôn nàng ta...Nàng ta đẩy Phong ca ra...
Không muốn nghĩ tới nữa.
Nhưng vẫn phải nghĩ...Nghĩ cách để ngăn cản, để giữ Phong ca lại bên mình.
Huynh là
Phó Huyết Phong!

Trong căn phòng nhỏ.
Lam Thanh nhíu mày khi ánh sáng chiếu vào mắt.
Cảm giác nóng bừng bừng, đau xé tận xương tủy không còn nữa.
Toàn thân chỉ còn lại cảm giác rã rời.
Cổ khô khốc.
-Nước...
- Tiểu cô nương tỉnh rồi à?
Một thiếu phụ đang nhìn nàng, tay cầm chén nước:
-Uống ít nước đi tiểu cô nương. Chắc cô khát lắm rồi.
-Cảm ơn!
Những hớp nước thấm qua cổ họng, làm Lam Thanh tỉnh táo hơn. Nàng yếu ớt:
-Đây...đây là đâu? Tôi...
-Nhà ta .
-Người là...
-Ta là Phó Ngọc Tuyết- là cô cô của Huyết Phong.
Người phụ nữ điềm đạm quan sát cô gái nhỏ.
Không thật xinh đẹp.
Nhưng nàng có vẻ quyến rũ tự nhiên của một cô gái đoan trang, hiền thực.
Hôm đ
-Cô cô!
Huyết Phong như một người điên dại, hốt hải:
-Cô cô...Hãy cứu nàng.
-Cách trị Bách tình xà nếu không có giải được chỉ là tạm thời thỏa mãn cơn khát tình của nó. Sau đó chặn độc bằng thuốc và ép ra ngoài.
Thỏa mãn nó?
Đứa cháu của bà nhìn cô gái trong tay đang quằn quại.
Bao nhiêu cay đắng, phần hận lẫn xót xa đều dâng trào trên ánh mắt.
-Thanh Thanh!
-Không được...Con không làm thế với nàng được. Cô cô...bằng bất cứ giá nào, cô cô cũng cố kềm nén độc tính của nàng giùm con. Con sẽ đi lấy thuốc giải. Con không muốn Thanh Thanh bị bất cứ tổn thương nào.
Thằng bé đã sa vào lưới tình mất rồi.

Như bà ngày đó...

- Tiểu cô nương tên là Thanh Thanh à?

-Dạ ...không hẳn vậy. Tiểu nữ tử tên là Lam Thanh. Thanh Thanh là do Phó công tử gọi.

- Sở thích của cháu ta khác hẳn cha nó....Không ngờ lại có một nữ tử dịu hiền thế trong tà giáo. Cô là người...

-Cô cô!

Trên tay Phó Huyết Phong là gùi thuốc:

- Con hái được thảo cô cô dặn rồi. Người xem có đủ chưa?

-Được rồi...Cô cô không làm phiền con nữa. Lam cô nương ở lại chơi nhé, ta vào trong sắp xếp thảo được.

-Dạ...

Má Lam Thanh đỏ bừng.

Nàng nhớ trong lúc phát độc, nàng đã không kiên dè, e ngại- nói rộng, thậm chí xé tan một mảnh áo lớn trước mặt Phó Huyết Phong.

- Thanh Thanh...Nàng thấy trong người thế nào rồi? Còn đau ở đâu không?

-Cảm tạ Phó công tử. Tiểu muội không sao!

Tiểu muội!

Nàng đã bớt e dè với hắn.

Yêu thương một thiếu nữ danh môn?

Tại sao lại không được?

Đã sa vào rồi,hắn không muốn lừa dối bản thân mình.

- Chừng nào chúng ta có thể lên đường vậy công tử?

Lên đường.

Mắt Huyết Phong lóe lên tia hàn ý:

-Không cần lên đường nữa đâu.

-Sao?...Ý công tử là...

-Đem qua toàn bộ các môn phái ở Thiết Linh sơn đều đã lọt vào tay Thiết Ấn môn rồi.

9. Chương 9

- Phó công tử!

Lam Thanh như hụt hơi khi nghe tin dữ.

Nàng loạng choạng:

-Thiết Ấn môn... Tất cả đều bị bắt. Vậy...ta phải làm sao? Làm sao đây Phó công tử? Còn sư phụ của ? Các vị sư tỷ...

-Nàng không thắc mắc tại sao họ bị bắt sao? – Phó Huyết Phong giữ chặt lấy Lam Thanh, buộc nàng phải đối diện với mình- Ta đã lợi dụng lòng tin của nàng để biết họ cùng hẹn nhau ở Thiết Linh sơn.Ta cũng đã

dùng bỏ câu đũa thư của Thanh Thành để báo cho họ biết vị trí của Thiết Ân môn nhằm dụ họ vào bẫy. Một tay ta đã bắt hết bọn họ...Là ta.

-Phó công tử...Người...Người gạt tôi?

-Phải... Vì ta là Phó Huyết Phong. Giáo chủ Thiết Ân môn là cha ta, trưởng môn Bạch cốt giáo là mẹ ta. Ta xuất thân từ môn. Nàng hiểu không?

Đôi mắt của Lam Thanh tràn đầy vẻ kinh hoàng.

Nàng đã bị lừa.

Bị lợi dụng.

Nàng bán đứng các đồng môn, ngăn chặn đường họ tiêu diệt Thiết Ân môn.

- Vì sao người lại chọn tôi? Tôi chỉ là một tiểu đệ tử của Nga my...Tôi...

-Vì cái bánh bao hôm đó. Nàng nhớ không? Nàng đã đưa cho ta một cái bánh bao.

Lam Thanh đã quên.

Nhưng bây giờ... chuyện hôm đó lại trở về:

-Phó công tử...người là...

-Đúng rồi. Hôm đó ta đã giả vờ là một kẻ ăn mày để dò la tin tức. Cái ta nhận được là một cái bánh bao và nụ cười của tiểu cô nương nàng. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ đó là duyên nợ.

-Phó công tử...

-Ta là một tà ma ngoại đạo. Không cần gọi ta là công tử nữa.

Lam Thanh cắn chặt môi.

Bọn tà ma ngoại đạo không hề có người tổ

Sư phụ đã nói với nàng như thế.

Bọn họ rất độc ác.

Họ giết người không gớm tay:

-Sư phụ và các vị sư tỷ của tôi. Họ...họ sao rồi?

-Ban đầu ta định bỏ đói họ, cho họ nếm mùi đói khát là thế nào. Nhưng bây giờ ta không muốn họ chết. Bất cứ ai là người thân của nàng, ta đều sẽ không làm cho họ tổn thương.

-Công tử...

-Đừng lo...Ta chỉ bắt bọn họ về, chứ chưa giết ai cả đâu.

-.....

-Thanh Thanh...

- Phong ca...Còn nhiều chuyện huynh chưa nói hết với nàng ấy- Một giọng nói lạnh lạnh chợt vang lên- Việc huynh giữ nàng ấy lại làm gì chắc không đợi muội nói cho nàng ta biết chứ.

-Liên Hoa!

-Tỷ tỷ... tỷ đừng có khéo làm trò. Phong ca cũng đã nói gần hết rồi, còn chút chuyện cũng nên nói luôn đi!

Một làn gió mang theo mùi hương nồng nàn, trước mắt Lam Thanh, tiểu cô nương không ngừng ngắm soi, ngắm ngía:

-Nhìn gần thì quả cũng khá xinh đẹp...Phong ca...Lý do để muội nói hay là huynh nói đây?

-Ta giữ nàng ở lại...- Phó Huyết Phong trầm giọng- Ban đầu là chỉ để từ từ chơi đùa. Nhưng sau này không như vậy nữa.

-Ý huynh ấy là muốn cô nương cam tâm tình nguyện dâng hiến cho huynh ấy., hưởng xong rồi huynh ấy sẽ bỏ rơi cô. Cô hiểu chưa?

Lam Thanh không tin vào tai mình.

Gương mặt trắng bệ

Môi run run.

-Phó công tử...

-Đó chỉ là ý định ban đầu. Bây giờ không còn như thế nữa. Thanh Thanh!

Trong một thoáng, đất trời trở nên mờ mịt.

Cảm giác rã rời lan truyền.

Nàng ngã xuống

-Thanh Thanh!

-Ngất rồi!

-Thanh Thanh!

-Nàng ta là đệ tử Nga My sao?

-Vâng ! Nàng là tiểu đồ đệ của Tịnh Vân sư thái- Lam Thanh.

Phó Ngọc Tuyết đã nhìn thấy trước mắt là gai chông.

Ngày xưa, bà cũng như đứa cháu này.

Yêu.

-Con sẽ khổ thôi Phong nhi. Con...

-Hãy buông tay đi đúng không? Thúc thúc cũng đã khuyên con như thế. Nhưng chưa bắt đầu đã buông tay, mai đây dù có hối hận ,có tiếc thương cũng không làm lại được. Con không muốn hối hận, không muốn mình tiếc nuối cả một đời.

Ngày xưa...

Bà đã cố trốn tránh.

Rồi lại cố níu kéo tình yêu ấy.

Cái cuối cùng nhận được chỉ là thương tâm.

Nhưng...

Trong nỗi đớn đau tột cùng từ yêu đó, không phủ cũng từng có những giây phút ngọt ngào tột bậc, khiến lòng người khó thể nào quên:

-Con đã thật lòng thương yêu cô gái này, tại sao còn nói cho nàng ta mọi chuyện? Nàng sẽ hận con đến cả đời đây Phong nhi!

-Con đã nói dối Thanh Thanh nhiều rồi. Để ột người khác nói cho nàng biết, không phải nàng sẽ tổn thương càng sâu sắc hơn sao? Thà người nói ra điều đó là con, nàng có hận con đi nữa nhưng cũng sẽ hiểu rằng, con không có gạt nàng.

Huyết Phong trưởng thành hơn người đàn ông của bà ngày ấy.

Những đứa trẻ lớn lên trong tà giáo thường phải sống trong cảnh nguy hiểm, bị người ta dòm ngó, thù hận, bản thân chúng cũng nhanh trưởng thành hơn:

-Giờ con định làm gì với nàng đây?

-Con không biết nữa. Nhưng từ nay con sẽ không lừa dối Thanh Thanh nữa. Con muốn nàng biết rõ về mình. Người đã yêu nàng là Phó Huyết Phong của Thiết Ấn môn, không phải là một gã phong trần có tấm lòng hào hiệp.

Lam Thanh thể chất lẫn tinh thần đều yếu ớt

Như một bông hoa được bao bọc trong lồng, lần đầu bị vứt bỏ ngoài sương gió.

Huyết Phong đau lòng...

- Ừ...Ừm

-Nàng tỉnh rồi!

-Để cô cô...- Bắt mạch cổ tay nàng, mặt Phó Ngọc Tuyết giãn ra- không có gì đáng ngại, uống thêm vài thang thuốc sẽ ổn thôi.

-Tốt quá!

-Con ra ngoài đi! Cô cô sẽ lo cho nàng. Thấy con sợ nàng không tránh được xúc động.

-Thanh Thanh không yếu ớt vậy đâu. Ngắm lại nàng ngất xỉu cũng là cái hay. Không biết chị em Hương Linh sẽ nói gì thêm nữa.

-Hương Linh yêu con lắm. Ta sợ chuối ngày sắp tới, Lam cô nương khó mà yên ổn với con bé đó.

- Con sẽ bảo vệ Thanh Thanh...Không ai ngoài con làm tổn thương được tới nàng.

Mờ mịt

Những câu nói tàn nhẫn

Đùa bỡn nàng.

Sau đó vứt bỏ nàng.

Phó công tử.

Một dáng hình quen thuộc hiện ra trước mắt.

Dáng hình này thời gian qua đã luôn kề cận mỗi lần nàng mở mắt ra

Cho nàng an ổn.

Nhưng mà...

-Phó công tử...Người...

-Mới tỉnh dậy không nên nói nhiều. Nàng uống thêm một thang thuốc này là sẽ ổn.

Mắt nhìn mắt.

Bắt giác nước mắt chảy xuống gò má xanh xao

-Đừng khóc!

Lòng hẫng như có ai bóp nghẹn

Đau lòng.

- Xin lỗi Thanh Thanh...Ta sẽ không bao giờ lừa muội nữa. Không bao giờ!

-Con ra ngoài đi Phong nhi! Để ta cho Lam cô nương uống thuốc được rồi.

-Thanh Thanh...

-Ra ngoài đi!

Phòng còn lại vẻ lặng lẽ của hai người.

Đặt chén thuốc vào tay nàng, Phó Ngọc Tuyết nhẹ nhàng:

- Cô nương uống đi!

Thuốc...

Nàng không kháng cự, ngoan ngoãn uống cho xong chén thuốc:

-Tốt lắm! Ta là cô cô của Phong nhi, ta có vài chuyện muốn nói với cô nương.

-Dạ...

-Chúng ta đều là người của Thiết Ấn môn. Phong nhi là thiếu giáo chủ của cả Thiết Ấn môn lẫn Bạch cốt giáo của mẹ nó. Nó sẽ là người thừa kế của "tà ma ngoại đạo" chúng ta sau này đối đầu với cả danh môn.

-.....

-Cô là người của danh môn. Thân phận của hai người vốn rất khác nhau. Phong nhi đùa giỡn cô bởi nó thấy ở cô một hương vị lạ. Nhưng sau này, ta có thể khẳng định, nó đối với cô là chân thành.

Lam Thanh gật nhẹ đầu.

Ánh mắt, những lần cứu nàng khỏi cơn nguy hiểm.

Giây phút nàng gào thét, bức bối vì độc xà, nàng không khống chế được, không chút ngưng ngừng ôm chặt lấy hắn, môi chưa biết nụ hôn cuồng nhiệt cắn môi hắn, hắn cũng không lợi dụng lý do hợp phép ấy vũ nhục nàng, chiếm lấy nàng.

Với nàng, hắn chỉ dùng mọi chỗ che, yêu thương mà bao bọc.

Nàng hiểu chứ!

Nên càng thấy đau lòng.

-Lam cô nương...không hận Phong nhi chứ?

Lam Thanh lắc đầu:

-Tiểu nữ không hận Phó công tử. Chỉ xin người...người buông tha cho tiểu nữ. Tha cho tiểu nữ đi!

Người con gái danh môn vẫn còn quá ngây thơ.

Phó Ngọc Tuyết thở dài. Bọn họ là tà ma ngoại đạo, ngoài việc ra tay tàn nhẫn, không chút lưu tình, còn rất cố chấp, một khi đã thích thú một thứ gì, chết cũng không buông tay.

Phó Huyết Phong là một trong những "tà ma" trẻ cố chấp nhất.

Con người hắn, dù là cha mẹ cũng không thể ngăn cản. Một phần là do họ dung túng hài tử, một phần cũng do những môn phái bị gọi là tà đạo bọn họ vốn không quan tâm đến miệng đời, làm sao để thỏa mãn bản thân là đủ.

Huyết Phong cố chấp, Khúc Hương Linh cũng không phải là một đứa trẻ ngoan.

Bà nhìn thấy ánh mắt rực lửa của nó khi Lam Thanh ngã xuống...Nàng thiếu nữ danh môn này chút xảo trá cũng không có. Tâm hồn nàng lại thuần khiết và lương thiện, làm sao có thể là đối thủ của ái nữ Ngũ độc môn:

-Chuyện đó ta không giúp cô nương được. Cô hãy tự nói với Phong nhi...Buông tay hay không, đó là tùy nó...

-.....

-Phong nhi!

Đã đợi sẵn ngoài cửa, Phó Huyết Phong lập tức bước vào:

-Ta ra ngoài, hai người cứ từ từ trò chuyện.

Không gian lắng lại.

Chỉ còn có 2 người.

- Muội thấy trong người sao rồi? Có chỗ nào khó chịu không?

-Không có...Cảm ơn Phó công tử

-Muội không thể gọi tên ta sao? An ủi kẻ yếu mình bằng cách đổi lỗi xưng hô, không lẽ khó khăn đến vậy?

-Phó....Phong huynh!

Phong huynh!

Môi Phó Huyết Phong hiện lên nụ cười ấm áp:

- Cảm ơn muội....Thanh Thanh!

-Phong huynh...Tôi muốn...

-Nếu muội muốn nói hãy buông tha uội, xin lỗi..... Phong huynh của muội đã dẫn quá sâu rồi. Không thể nào thoát ra được nữa.

Tâm Lam Thanh chấn động.

Ánh mắt hần tràn ngập nhu tình.

Nàng không chối cãi được tim của mình.

Nàng cũng không hững hờ với hần.

Nhưng:

-Thanh Thanh xin lỗi Phong huynh. Thanh Thanh đã được sư phụ định nơi ước hẹn rồi. Thanh Thanh là người của Lăng đại ca. Tròn cả đời này, Thanh Thanh không phụ huynh ấy được.

-Muội có yêu hần không?

Lam Thanh gặp người ấy được vài lần.

Người ấy chỉ mới chạm nhẹ vào tay nàng để trao món quà đính ước.

Nàng không biết gì về yêu ái.

Hôm nay trước hần, một tà ma ngoại đạo sư phụ bảo nàng phải xa cách.

Lại thấy đau lòng.

Còn có cả sợ hãi.

Nàng sợ nàng sẽ yêu hần.

Sợ con tim nhỏ bé của mình lạc điệu.

Giây phút này gần hần đến thế.

Nàng không trấn tĩnh được, không chịu được ánh mắt hần nhìn mình.

-Tôi....

-Không yêu hần. Lòng muội có ta...Mà dù lòng muội hoàn toàn hờ hững với ta đi nữa, ta cũng sẽ không buông tay.

Hần ngạo nghễ.

Trong niềm hạnh phúc.

Lòng nàng có hấn...

Thế thôi!

-Muội ở lại đây, ta cam đoan tính mạng sư phụ và các vị sư tỷ của muội sẽ được an toàn. Còn nếu muội nghe lời xúi giục của ai hoặc có ý định chạy trốn, né tránh ta, Phong huynh của muội sẽ uội thấy, Thiếu giáo chủ Thiết Ấn môn tàn nhẫn với người khác thế nào?

-Phong huynh....

Hắn đang uy hiếp nàng.

Không có cách nào khác.

Bởi hấn cũng chưa biết phải làm gì.

Nàng sợ hấn.

Nàng là con gái danh môn.

Cách duy nhất để giữ nàng bên cạnh lúc này là uy hiếp, ép buộc nàng.

Hắn rất muốn nhìn thấy nàng hằng ngày.

Buông nàng ra một khắc, lòng hấn lại dâng lên nỗi không yên...

Cha mẹ

Sư phụ của nàng.

Hắn không phải không nhìn thấy Khúc Hương Linh đang ghen tức.

Nàng ta không phải là thiếu nữ dịu dàng, chịu để yên cho tình địch của mình.

Bách Tình xà...Vạn độc xà....Muôn ngàn loài rắn, thuốc độc trong Ngũ độc giáo.

Một con Bách tình xà nhưng đối tượng bên cạnh Thanh Thanh lại không phải là hấn thì sao?

-Muội uống đi!

Hắn bất ngờ đưa cho nàng một viên thuốc:

-.....

-Đây là Vạn chi linh. Uống nó vào, cơ thể muội sẽ được bảo vệ khỏi một số loại độc. Không có mệnh lệnh của ta, sẽ không ai dám đến nơi này. Muội ngoan ngoãn ở lại đây, sớm muộn gì ta cũng sẽ uội gặp lại những người thân thuộc.

10. Chương 10

Đại diện Thiết Ấn môn âm u và lạnh lẽo.

Phó Huyết Phong nhìn về căng thẳng trên gương mặt của mẹ và thái độ giận dữ của cha bằng vẻ dửng dưng:

-Phong nhi!

-Phụ thân!

-Con mau giao con bé ấy ra đây!

-Con bé nào ạ?

-Con bé đệ tử Nga my. Đừng tưởng chúng ta không biết.

Ánh mắt sắc bén của Phó Huyết Phong lướt qua hai chị em Hương Linh và Liên Hoa. Đáp lại hần, Liên Hoa bĩu cặp môi anh đào ra vẻ thách thức trong khi Hương Linh nhẹ nhàng nhắc nhở em

-Liên Hoa!

- Đúng là con đang giữ một tiểu cô nương của Nga my. Cô ấy xinh đẹp, nhu mì, lại rất thiện lương. Con cũng rất thích nàng nên con hy vọng phụ thân lần mẫu thân sẽ không ai gây bất lợi cho nàng.

-Con....

-Nga my là kẻ thù của chúng ta. Giữ một đệ tử của kẻ thù bên cạnh mình, lại tỏ ra yêu ái nàng, ta và cha con đều lo trong nội bộ sẽ có lời ra tiếng vào. Phong nhi, con suy nghĩ kỹ chưa?

-Thanh Thanh chỉ là một tiểu nữ tử bình thường. Nếu cần, con sẽ mang nàng chôn kín trong Thiết Ấn môn, không cho Thanh Thanh một bước ra ngoài. Con cũng đã làm tròn trách nhiệm của mình, toàn bộ các đại phái đều đã bắt gọn trong tay. Hiện nay Thiết ấn môn không còn kẻ địch nào. Mong là mọi người cho con một không gian riêng để vui vẻ hưởng thụ cuộc sống này. 18 năm không có con rồi, thêm một thời gian nữa cũng đâu có gì là dài lắm!

Phó Huyết Dịch chấn động.

Lời nói của con trai dù nhẹ nhàng, song lại làm ông không khỏi chạnh lòng.

Phu nhân của ông cũng thế!

18 năm trước, cả hai đã gửi Huyết Phong ột người bạn chăm sóc, sau đó ngập chìm trong chuỗi ngày đầy máu tanh.

Một gia đình ba người mấy khi được ngồi bên nhau, ăn một bữa cơm đoàn viên đúng nghĩa.

Con trai nghĩ gì, cần gì cả hai người đều không biết.

-Phong nhi...Con nên hiểu, chuyện cha mẹ rời khỏi con là việc bất khả kháng. Con là người thừa kế của Thiết Ấn môn lẫn Bạch cốt giáo, không thể để tình riêng làm mờ mắt, gây tổn hại cho chúng môn đồ.

-Cha mẹ yên tâm. Phong nhi biết giới hạn và trách nhiệm của mình mà.

-Mong là được như con nói.

Cả hai người vừa rời khỏi, Phó Huyết Phong quay lại hướng hai chèm nhà họ Khúc này giờ đang đứng lặng yên:

-Không liên quan gì đến tỷ tỷ!- Khúc Liên Hoa lên tiếng ngay- Muội đến báo cho Phó bá bá biết...Có mắng, huynh mắng muội là được rồi.

-Liên Hoa!

-Muội không cần đóng kịch trước mắt ta đâu. Chúng ta đều là đệ tử tà môn, tại sao lại phải phủ lên mình lớp mặt nạ như là vô tư, thuần khiết đó.

-Phong ca...

-Huynh không trách muội hay Liên Hoa vì đã đến nói với phụ mẫu huynh chuyện của Thanh Thanh. Huynh chỉ hy vọng hai muội bỏ đi ý định ám hại nàng. Cùng là phận nữ nhi, hành hạ nhau chỉ làm người ta thêm khinh ghét.(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ). Ý huynh là huynh khinh ghét muội. Huynh trách muội vì đã đến, làm cho nàng ta biết thân phận Thiết ấn môn thiếu giáo chủ của huynh sao?

-Không...-Phó Huyết Phong mạnh mẽ cắt lời- Huynh đã nói rồi. Huynh không trách muội chuyện gì cả. Muội quan tâm huynh, dành cho huynh nhiều ưu ái- huynh hiểu. Nhưng huynh không yêu muội. Thanh Thanh không có lỗi vì nàng vốn cũng không mong muốn được huynh yêu. Huynh không bảo muội bỏ cuộc hay quên lãng huynh. Huynh chỉ hy vọng muội không làm tổn hại Thanh Thanh! Nếu không...quả thật huynh cũng không muốn mạnh tay với muội.

-Phong ca...huynh...

Hương Linh đau nhói tận đáy lòng.

Vì người ta huynh đã có thể thốt lên những lời như thế.

Muội....

Hận huynh!

-Còn muội...- Phó Huyết Phong quay sang Khúc Liên Hoa, nhẹ nhàng song nghiêm khắc, lời nói mang đầy âm điệu đe dọa- Huynh không hy vọng muội giở trò lần nữa với Thanh Thanh. Công phu hạ độc của muội so với huynh thế nào, muội biết rõ hơn ai hết. Cần thận, kẻo Phong ca không lưu tình đốt hết bầy rắn của muội đấy, Liên nhi!

Bỏ mặc hai chị em Khúc Hương Linh, Phó Huyết Phong nhanh chóng rời khỏi đại điệ

Hắn không muốn mất nhiều thời gian nữa. Thúc thúc, cô cô, sư phụ và sư mẫu của hắn đều vì một phút chần chừ mà hối hận cả cuộc đời.

Hắn không phải là họ. Cuộc đời người mấy chục năm, nhiều khi khó mà tìm được người mình thật lòng yêu thương. Hắn đã tìm được, tại sao lại phải băn khoăn quá nhiều điều:

-Thiếu giáo chủ!

-Đưa nàng ta vào đây. Ta có chuyện muốn hỏi.

-Tuân lệnh!

Hương Hương được dẫn tới.

Lớp vải xô thay cho những y phục lộng lẫy, gương mặt không trang điểm nhưng vẫn toát lên vẻ dụ hoặc mê người:

-Tiểu mỹ nhân...Đã lâu rồi không gặp! Nàng khỏe không?

-Người không cần phải giả vờ từ bi. Người muốn gì?

-Thẳng thắn lắm! Ta nghe nói tiểu mỹ nhân bị giam giữ bao nhiêu ngày nhưng dù cha ta có dùng cực hình tra khảo, nàng vẫn không hé răng lấy một lời. Can đảm lắm!

-.....

-Hai con bồ câu của nàng thả về Thanh thành đấy! Thực ra ta không có bắt chúng.

Dừng lại một chút để quan sát gương mặt tái dại của nàng, Phó Huyết Phong cười khê:

-Ta để chúng bay về Thanh Thành. Các đại môn phái nhận tin gián điệp cùng nhau đến tấn công Thiết Ấn môn của ta. Ta chỉ cần giăng một cái bẫy nhỏ và tóm gọn cả bọn. Nàng nghĩ xem....có phải Hương Hương nàng là tội nhân thiên cổ rồi không?

-Người...

- Hấp dẫn quá hả? Nhưng nàng yên tâm, nếu nàng muốn, ta sẽ cùng nàng diễn một màn kịch độc đáo khiến cho bọn Thanh Thành đó vui vẻ chấp nhận nàng quay trở về. Nàng sẽ không mất mát gì cả

-Ta không phản bội Thanh Thành. Có giết thì giết ta đi!

-Phó Huyết Phong ta không thích làm bẩn gương mình. Ta cũng không buộc nàng làm chuyện gì trái với lương tâm mình.

-Vậy....người muốn gì?

-Nói cho ta biết...Tiểu cô nương Lam Thanh của Nga my đã hứa hôn với ai trong phái Thanh Thành?

-Lam Thanh!

Gương mặt tiểu cô nương với nụ cười dịu dàng và gương mặt sáng bừng hạnh phúc của tiểu đệ đệ hiện ra trong đầu Hương Hương.

Lam Thanh là vị hôn thê của tiểu đệ nàng.

Sao hắn lại quan tâm đến?

-Ta không biết! Khi họ đính ước, ta đã đến Thiết ấn môn làm gián điệp rồi.

-Nàng biết....Yên tâm đi, ta chỉ muốn biết mặt tên ấy thôi. Ngoài ra không có ác ý gì. Còn nếu nàng không nói cho ta....

-Người sẽ làm gì?

-Ta sẽ mang tất cả những tên đệ tử Thanh thành cùng lứa tuổi với hắn, cùng mang họ Lăng giết chết hết!...Nàng thấy cách đó có được không?

-Người.....

Tiếng động vang lên và bóng người đẩy cửa bước vào phòng làm Phó Ngọc Tuyết giật mình, quát lên:

-Ai...

-Xin lỗi cô cô...Là con!

Nhìn Lam Thanh đang dựa vào góc giường, vẻ mệt mỏi in hằn trên gương mặt non tơ, đôi mắt nhắm nghiền, Huyết Phong không khỏi xót xa:

-Nàng sao rồi cô cô?

-Tinh thần suy nhược! Ta mới cho nàng uống thuốc để thiếp đi một chút.

-.....

-Con định giam cô nương ấy đến khi nào? Mấy hôm nay nàng khóc rất nhiều, van xin ta thả nàng ra. Tiếp tục thế này không phải là cách đâu.

-Con không biết...Nhưng nếu thả Thanh Thanh ra, bao nhiêu kẻ đang rình rập muốn hại nàng. Con lại không thể bảo vệ nàng mọi lúc.

-Cả đời con muốn nhốt nàng trong Đạm Đình cư của ta sao? Nàng là một con người, nàng không phải là vật vô tri để con bao bọc trong lồng. Với con, với nàng, tất cả đều không được.

-.....

Vuốt nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên gương mặt thơ ngây, Phó Huyết Phong không thể không thừa nhận, nhìn Lam Thanh tiều tụy, hắn cũng từng nguyện rửa bản thân mình.

Nhưng...hắn đã không còn có thể buông tay được nữa.

-Con cầm lấy viên thuốc này đi!

-Hành xuân được!

-Phải! Là Hành xuân được. Sau khi uống thuốc này vào, Lam Thanh sẽ cam tâm tình nguyện ở bên con. Nàng cũng sẽ không rời Thiết Ấn môn được nữa.

-Cô cô!

Hành Xuân được.

Một viên thuốc chỉ nằm gọn trong lòng bàn tay lại có thể chi phối một con người.

Huyết Phong chợt cười:

-Con không muốn Thanh Thanh là Phương thúc thúc thứ hai. Cô cô...có lẽ người thấm thía cái nỗi đau có người không có tâm đó hơn bao giờ hết. Thanh Thanh không đáng bị đối xử như vậy

Mật mù.

Năm đó Huyết Phong mới tròn 5 tuổi.

Cô cô của hắn, xinh đẹp như tiên nga giáng trần trong chiếc áo tân hôn.

Nhưng chú rể thì không hề nhìn thấy vẻ đẹp của cô cô hắn.

Ánh mắt vô hồn.

-Nói đi! Chàng rất yêu ta...

-Ta rất yêu nàng.

Giọng đều đều vô cảm.

Sau đó

- Ta không yêu nàng. Mãi mãi cũng không yêu nàng.

Chiếc áo cô dâu rực rỡ của cô cô tan thành muôn mảnh vụn.

Người không tâm, không có hạnh phúc.

Thanh Thanh của hắn.

Thuần khiết đến như vậy.

Nếu nàng nhìn hắn, cười với hắn bằng ánh mắt đều đều vô cảm đó. Nếu nàng nói với hắn bằng chất giọng như đá lạnh ấy” Muội yêu huynh”, có lẽ suốt cả đời hắn sẽ không tha thứ cho chính mình. Người hắn yêu là cô gái thiện lương, dịu dàng này. Người con gái dù biết hắn lừa gạt vẫn không thể hận hắn, nàng chỉ van xin hắn buông tha mình, trả nàng về những ngày bình lặng.

- Con nói đúng. Hành xuân được chỉ lấy được người, không lấy được tâm...

-Con xin lỗi vì đã nhắc lại chuyện xưa. Bản thân con cũng mong cô cô hãy tự giải thoát chính mình...Không đáng đâu!

-Con biết khuyên cô cô sao không tự xem lại chính mình. Con và cô gái này vốn không thể nào đâu Phong nhi!

-Phương thúc không yêu cô cô. Còn Thanh Thanh....con không tin nàng hờ hững với con. Nàng rõ ràng cũng có yêu con. Hai kẻ vốn đã yêu nhau lại bị chi phối quá nhiều điều. Con thật lòng yêu thương Thanh Thanh. Bằng mọi giá, con sẽ giữ nàng lại bên mình.

Từ nhỏ đến lớn, những thứ Huyết Phong có đều là phải giành từ thủ đoạn.

Hắn 21 tuổi, ngoài thời gian niên thiếu vô tri, cuộc sống xa cha xa mẹ, tự mình đối phó trong đầm Độc huyết, không được ai thương xót, chẳng có ai quan tâm, chỉ có thể dựa vào chính mình. Hắn đã quen với việc vận dụng đầu óc để đoạt về những thứ mình muốn.

Cả hạnh phúc cũng vậy.

Đời cũng khéo trêu người.

-Con gửi Thanh Thanh lại cho cô cô. Con có chút chuyện phải làm cho xong đã.

- Tịnh Vân sư thái!

Vài ngày trước, hắn đã đưa bà về đây giam giữ, chung với những đệ tử của bà. Thoạt đầu hắn còn định hành hạ những đệ tử Nga my kia sống không bằng chết, cho họ nếm cái mùi đối khát tận cùng. Sau đó Phó

Huyết Phong sẽ khoanh tay ngồi nhìn họ chém giết, cầu xé nhau để giành lấy chút thức ăn duy trì mạng sống.

Nhưng hôm nay đã khác. Họ là người thân của Lam Thanh, tổn hại họ, nàng nhất định hận hấn vô cùng.

-Người đến đây làm gì?

- Không...Ta mang đến cho bà một lời nhắn...

Hắn quăng đến trước mặt bà một chiếc áo.

-Áo này là.... của Thanh nhi?

-Ta không biết tên nàng ta. Chỉ biết đó là đệ tử Nga my. Ta làm phước mang đến cho bà theo lời nàng nhắn gửi.

-Người...Người đã làm gì Thanh nhi?

-Không...- một nụ cười tà mị- Hương vị của nàng rất tốt. Ta đã hưởng thụ rất mê say. Tiếc là sau một phút lơ đãng, ta đã không chú ý nàng. Nàng dùng một con dao...Nàng bảo không mặt mũi nào mà gặp lại sư phụ và Lăng đại ca nào đấy nữa.

-Súc sinh! Người đã hại chết Thanh nhi...Khốn nạn!

Hắn cười.

Nhìn vẻ đau thương, phẫn hận của bà.

Hắn muốn cái tên Lam Thanh hoàn toàn biến mất trong tim mọi người.

Hắn sẽ nhốt nàng trong Thiết Ấn môn, bao bọc nàng, không để Thanh Thanh có cơ hội rời khỏi hắn.

Thời gian là phương thuốc tốt.

Hắn sẽ là người thân duy nhất của nàng.

Tâm của nàng hoàn toàn là của hắn.

- Canh gác cẩn thận! Cho người đưa Lăng công tử của Thanh Thành lên gặp ta....

- Tuân lệnh thiếu giáo chủ.....

11. Chương 11

Thanh niên trước mặt có lẽ cũng trạc tuổi Phó Huyết Phong.

Đôi mắt của hắn sáng như sao. Gương mặt rậm rắng, phong thái điềm tĩnh. Bản thân Huyết Phong thừa nhận, người này dù không tuấn mỹ vượt bậc song lại mang đến cảm giác rất đáng tin cậy.

-Người là Lăng Thạch Bằng?

-Còn người là Thiếu giáo chủ Thiết Ấn môn.

- Người biết ta à?

-3 năm trước chúng ta từng thấy qua người, sau đó tỷ tỷ ta vào Thiết ấn môn. Tỷ có họa tranh về người cho chúng ta nhận diện.

- Thì ra là vậy!

Ánh mắt sắc bén của Huyết Phong không làm Lăng Thạch Bằng thay đổi nét mặt. Càng tiếp xúc, Phó Huyết Phong thâm thán phục Tinh Vân sư thái đã chọn cho tiểu đệ tử yêu ái của mình một hôn phu bất phàm, tương lai không chỉ là một đệ tử tầm thường trong Thanh thành phái.

- Người đã hứa hôn đúng không?

-Đúng là thế...

-Đó là một tiểu đệ tử của Nga my.

-Nàng tên là Lam Thanh.

- Ta biết...Thanh thanh khiết khiết. Nàng quả thật làm người ta phải động lòng người. Ta cũng không ngoại lệ.

Đôi mày kiếm của Lăng Thạch Bằng khẽ chau.

Hắn biết mình muốn nói tới chuyện gì.

Phó Huyết Phong mỉm cười:

-Người nhìn ra vật này chứ?

Mảnh ngọc bội có chạm một chữ " Lăng"....

- Nhìn ra.....- Giọng Lăng Thạch Bằng hơi run- Là của ta đã tặng uội ấy.

- Người có muốn biết nàng hiện nay như thế nào không?

-Người....

Trên tay Phó Huyết Phong là một chiếc áo.

Tả tơi, nhuộm máu...

Những vết rách do tay người xé:

-Nó là chiếc áo của nàng ta mặc khi bị bắt. Ngay đêm hôm đó, nó đã bị ta làm ra như thế. Người hiểu chứ?

Phó Huyết Phonggiểu dâm tặc háo sắc.

Vì lẽ đó, sư phụ đã chọn tỷ tỷ của hắn vào làm nội gián của Thanh thành, mong nhan sắc của nàng có thể làm hắn mê mết, đắm chìm trong lạc thú.

Năm đó Thạch Bằng 17 tuổi, chỉ biết trơ mắt nhìn tỷ tỷ vào trong Thiết Ấn môn...

- Tại sao người lại trao chúng cho ta?

-Ta thực sự rất thích hương vị của nàng. Chiều theo ý người ngọc của ta, làm nàng không còn áy náy, toàn tâm toàn ý hầu hạ ta...

-Chỉ vậy thôi!

-Chỉ có vậy.....

Lăng Thạch Bằng cầm chiếc áo trên tay, không rời mắt khỏi những vết máu vẫn còn loang lổ trên áo, giọng nhẹ đi:

-Thanh nhi bị thương sao?

-.....

Đó là máu của Phó Huyết Phong. Dòng máu chảy ra bởi những vết cào của con ác thú trong thạch động.

-Ta biết mình là một tù nhân của người. Ta không có tư cách cầu xin người...Nhưng ta chỉ mong người nhân lại với Thanh nhi...Dù có xảy ra bất cứ chuyện gì, Thanh nhi vẫn không cần áy náy với ta...Nàng không bị thương, tự bảo vệ được mình đã là tốt lắm rồi.

Không có phần nộ...

Cả Tịnh Vân sư thái cũng không nén được cơn giận dữ:

-Ta đã làm gì nàng, ngươi không tức giận sao?

-Nếu Thanh nhi cam tâm tình nguyện thì ta không có gì để nói. Còn nếu ngươi cưỡng bức muội ấy phải làm việc không muốn làm, bản thân Thanh nhi vốn không tự chủ được, người xấu hổ phải là kẻ cố cưỡng cầu người khác để thỏa mãn dục vọng của mình. Trong lòng ta, nàng mãi là Thanh nhi mà ta đã yêu.

Danh môn còn có những kẻ rất đáng cho người bội phụ

Phó Huyết Phong khê thở dài.

Nếu hắn là Lăng Thạch Bằng, có lẽ hắn cũng không bình tĩnh được thế này.

Xem mọi chuyện là một tai nạn đáng để quên.

- Ngươi không cảm hận ta sao?

-Nếu ngươi nữ nhần tâm chà đạp một cô gái yếu đuối và không có khả năng tự vệ như Thanh nhi, ta nghĩ ngươi không đáng làm một con người chứ nói gì đến việc làm chúng ta phần hận.

Lăng Thạch Bằng...

Sao chúng ta lại cùng yêu quý một người?

- Giam hắn xuống địa lao...

Tâm không hề loạn. Bình thản như nước hồ thu.

Lần đầu Phó Huyết Phong có cảm giác mình thua kém.

- Cho người mang cơm và thức ăn đầy đủ cho hắn. Đối xử với hắn tốt một chút...

-Dạ...

-Mang Hương Hương cô nương vào địa thất, dùng vài trò tra tấn rồi giam nàng ấy chung với bọn Thanh thành. Nhớ thực hiện đúng lời ta đã dặn các người lúc trước...

-Dạ!

-Còn Đạm Đình cư, các người tăng cường canh gác cho ta. Ngoài ta và cô cô, không được cho ai vào trong đây.

-Thuộc hạ biết rõ...Thiếu giáo chủ an tâm....

Tiểu cô nương đang nằm thiêm thiếp trên giường kia quả nhiên là xinh đẹp.

Xinh đẹp hại người.

Ta vốn không muốn hại nàng, nhưng Phong nhi đã vì nàng mà dẫn quá sâ

Xin lỗi tiểu cô nương!

-Đại ca....Huynh muốn làm gì?

Nhìn thấy Phó Huyết Dịch đang đứng trước giường Lam Thanh, chuẩn bị hạ tay xuống, Phó Ngọc Tuyết hét lên:

-Phong nhi đã dẫn quá sâu rồi. Huynh là cha...Huynh phải cứu nó.

-Huynh định giết Lam Thanh sao? Huynh điên rồi.... Không được.....Phong nhi rất yêu nàng ấy. Nó sẽ hận huynh suốt đời...

-Còn hơn nó phải khổ suốt đời. Muội tránh xa...

-Đại ca...

Phó Ngọc Tuyết không còn cách nào khác. Bà đành vung tay:

-Bách độc châm.

-Huỳnh tránh ra.

Phó Lãnh Hồng cười khẩy.

Một trận chiến diễn ra trong phòng.

Một bên cố tiến công, còn 1 bên ra sức ngăn cản.

Tiếng ồn của những đồ vật vỡ nát cùng với kiếm khí làm Lam Thanh mơ hồ thức tỉnh.

Một đạo huỳnh quang tiến đến sát nàng.

-Huỳnh sa chưởng.

Hốt hoảng, Phó Ngọc Tuyết đành bắn ra một chưởng:

-Á!

Hứng trọn chưởng pháp của bà, Lam Thanh bị hất ngã xuống đất. Tuy nhiên nhờ vậy mà nàng tránh được chưởng lực tàn ác kia. Thay vào đó, một mảnh tường lớn đổ sập xuống đúng nơi Lam Thanh đang ngồi khi này:

-LamChạy đi!

-Cô cô...Cháu...

-Chạy đi!

Bàn tay trong phút chốc biến thành trảo thủ, bà chộp lấy Lam Thanh quăng mạnh ra ngoài:

- Tam muội...Muội định để Phong nhi của chúng ta phải khổ sở suốt đời sao?

- Như thế còn hơn nó nuôi tiếc suốt đời- Lam cô nương...chạy đi!

-Nàng ta còn không chạy...Để tiểu diệt giúp nàng cho...

Một tràng cười trong trẻo vang lên.

Bóng áo đỏ sà xuống đại diện. Thêm một lần khói trắng mịt mờ....Lam Thanh không còn ở nơi đó nữa.

-Lam cô nương!

-Tuyết cô cô an tâm. Con sẽ chăm lo cho cô nương ta tốt mà.

-Khúc Liên Hoa...Đây không phải trò đùa....Liên Hoa!

Nhiều sự việc dồn dập xảy ra khiến Lam Thanh không kịp trấn tĩnh.

Khi nàng định thần lại thì đang ở trong một cái bao rất tối. Ai đó đang xốc nàng đi.

Khi miệng bao mở ra, một đôi mắt tròn sáng đang nhìn nàng tỉnh ngịch:

- Cô nương là...

-Ta là Khúc Liên Hoa...Chúng ta đã gặp nhau rồi. Cô không nhớ sao?

Bóng áo đỏ và giọng nói cao vút nhắc Lam Thanh nhớ lại :

-Cô nương...là tiểu cô nương hôm đó... Tôi...

-Nhớ lại là tốt rồi. Xưa nay Phong ca rất có hứng thú với bày răn độc của ta. Huỳnh ấy cũng thương ta lắm. Nhưng từ khi có cô- Ánh mắt Liên Hoa bùng lên, phần nộ- Huỳnh ấy đòi đốt bày răn của ta...còn mắng ta và tỷ tỷ nữa. Nên ta...

Thanh kiếm chìa ra thẳng vào mặt Lam Thanh:

-Ta sẽ giết cô...Thử xem Phong ca dám làm gì? Có giết ta để trả thù cho cô không....

Thanh kiếm lao đến:

-Liên Hoa! Muội dừng lại ngay...

Cổ tay Liên Hoa đau buốt.

Thanh kiếm rơi xuống đất.

Một cô nương hồng y, xinh đẹp như hoa vội vã chạy đến bên Lam Thanh:

-Lam cô nương...cô không có gì chứ?

-Tỷ tỷ!!!!

-Muội thật là quá đáng- Khúc Hương Linh quát lớn- Muội còn giữ trò nữa thì đừng nói là Phong ca...Tỷ sẽ không tha uội đâu.

-Tỷ ...không nói với tỷ nữa. Tỷ và Phong ca đều đáng ghét. Muội ghét hai người.

Liên Hoa chạy vụt đi...

- Cảm ơn cô nương...

-Tôi phải xin lỗi cô nương mới phải. Liên Hoa còn nhỏ, mong cô nương đừng chấp.

-Không dám...

-Tôi là Khúc Hương Linh.

-Khúc cô nương...

-Phong ca cũng thật quá đáng với cô nương. Nhưng tôi hiểu là do huynh ấy yêu thương cô nương thật tình. Bản thân tôi cũng từng ganh tị với cô. Nhưng hôm nay tôi đã hiểu vì sao huynh ấy bất chấp mọi thứ để giành lấy cô rồi. Cô nương thật đáng làm cho người ta ngưỡng mộ.

Bạch y màu trắng.

Mái tóc lòa xòa buông xõa, sắc mặt hơi xanh xao, đôi mắt buồn khiến vẻ đẹp ngây thơ của Lam Thanh có phần thay đổi.

Đau lòng người.

Khiến đàn ông không khỏi mê say...

-Cô nương có yêu Phong ca không?

-Tôi...

Lam Thanh không biết nói dối.

Yêu hay không yêu.

Nàng không biết...

Chỉ biết nếu càng muốn quên hẳn, tim nàng lại càng khắc sâu bóng dáng của hắn hơn:

- Tôi chỉ mong Phong huynh có thể... có thể thả tôi đi! Tôi rất muốn gặp sư phụ của tôi...Còn các vị sư tỷ nữa. Không biết giờ họ thế nào.

-Phong ca đã giam họ tại Thiết ấn môn. Không có lệnh của huynh ấy, không ai vào đó gặp họ được đâu.

-Vậy thì...vậy tôi phải làm sao? Tôi rất lo cho họ...

-Vài ngày nữa, Thiết ấn môn sẽ mở đại hội ăn mừng vì đã bắt giam được các đại phái. Lúc đó chắc chắn lành ít dữ nhiều cho các vị ấy rồi. Tôi nghe nói, huynh ấy đã nói với sư phụ cô...cô nương đã tự vẫn vì lỡ thất thân. Có lẽ bây giờ sư phụ Lam cô nương đau lòng lắm.

Mặt Lam Thanh tái nhợt.

Sư phụ rất yêu thương nàng. Từ nhỏ đến lớn người luôn yêu thương, che chở cho Lam Thanh, không để nàng chịu bất cứ ủy khuất nào.

Bây giờ người lại...

-Tôi rất muốn gặp sư phụ tôi...Cô nương làm ơn...năn nỉ Phong huynh. Chỉ một lần thôi, tôi chỉ muốn gặp và nói cho sư phụ biết là tôi vẫn bình an. Người không cần đau lòng vì tôi...

-Phong ca đã không còn nghe lời tôi rồi. Cô là người Phong ca yêu thương. Sao cô không cầu xin huynh ấy?

-Huynh ấy không muốn thả tôi ra ngoài.- Lam Thanh nước mắt- Tôi...

-Bây giờ chỉ còn một cách này thôi.

Trên tay Khúc Hương Linh là một gói thuốc bột:

-Cô nương cho Phong ca uống cái này. Đây là Nhuyễn cốt tán, tạm thời làm huynh ấy mất hết võ công. Khi đó chúng ta sẽ lấy lệnh bài. Tôi đưa cô nương vào phòng giam cứu sư phụ của cô nương.

Tay Lam Thanh run run cầm lấy gói thuốc.

Nhuyễn cốt tán.

Thực ra là Tuyết tâm tán.

Loại thuốc độc không màu không mùi vị.

Làm người ta đau thấu tận tâm can.

Chính tay người con gái huynh yêu cho huynh uống nó.

Cô ta sẽ làm huynh sống cũng không được, chết cũng không xong.

Huynh sẽ phải van xin, cầu cạnh tôi cho huynh thuốc giải.

Nhìn ra rằng, cô ta thực sự không xứng với huynh.

Tôi sẽ một đao giết chết cô ta ngay thời điểm ấy.

Huynh không ngăn cản được.

Cái giá huynh phải trả đó.

Phong ca!

12. Chương 12

Lam Thanh cam tâm tình nguyện trở về.

Khúc Hương Linh đã dặn nàng không kể gì về cuộc gặp gỡ với nàng ấy. Bản thân Lam Thanh cũng hiểu, Hương Linh là ân nhân của nàng, không nên kéo nàng ta vào trong phiền phức.

Nhuyễn cốt tán!

Lam Thanh cầm trên tay gói thuốc..Run run...

Nàng nhớ tới thái độ lo lắng đến phát cuồng của Huyết Phong khi cùng Phó Ngọc Tuyết chạy đi tìm mình.

Sư phụ....

Các vị sư tỷ!

Huyết Phong sau lần xảy ra chuyện ấy đã không rời Đạm Đình cư một bước. Hắn rời khỏi hủn Thiết Ẩn môn, nghe nói còn xung đột cùng phụ mẫu. Chỉ vì nàng...Có đáng không?

Lệnh bài...

Ngày cứ lặng lẽ trôi qua...

- Con định thế nào? Sẽ đến tham gia lễ thượng thọ của cha con cùng buổi tiệc mừng đó chứ?

-Con là người của Thiết ẩn môn...Con phải đi chứ ạ!

Đại hội...

Người của các phái sẽ bị mang ra làm trò trút giận, biểu dương thế lực của Thiết ẩn môn.

Chén trà trên tay Lam Thanh run rẩy...

Nàng không muốn...

Nhưng có còn con đường nào nữa đâu.

-Phong huynh

-Muội ốm đi nhiều đấy Thanh Thanh!...Ta nghe cô nói là mấy hôm nay muội ăn rất ít...Không nên tự hành hạ bản thân mình.

Hắn đối với nàng ôn nhu như thế.

Là một thiếu nữ 16 tuổi chưa hề biết nhiều đến phong tình, Lam Thanh đương nhiên không phải là đá trước sự thương yêu của hắn. Nàng run rẩy khi hắn cúi xuống quá gần mình. Bàn tay với những ngón dài thon chạm vào má nàng, thương tiếc:

-Sao lại khóc? Đừng khóc...

-Phong huynh.....

Lam Thanh nghẹn ngào...

Nước mắt không thể kềm nổi, lăn chã rơi:

-Xin huynh...Buông tha cho Thanh Thanh đi! Tôi không xứng với huynh... Không đáng để huynh phải nhọc công như vậy...

Những giọt lệ của nàng rơi xuống má...

Đau lắm!

-Ở lại bên ta quả thật đối với muội khó khăn đến vậy sao?

Phó Huyết Phong nhìn vẻ bi thương của nàng:

- Chỉ cần muội ấy không bị thương...Có thể bảo vệ được mình...Tất cả đều không quan trọng.

Phó Huyết Phong nhớ lại...

- Người ăn đi!

Tiểu cô nương nhìn hắn, vẻ tươi tắn hồn nhiên trên gương mặt thơ ngây.

Còn bây giờ...

Bao lâu rồi nàng không cười?

Vóc dáng gầy yếu...

Hắn muốn cho nàng trở thành nông nổi này đây...

Cha hắn...mẹ hắn...giáo chúng đều không thích nàng.

Giam nàng cả đời trong cái lồng son, không cho nàng ra ngoài, để nàng mãi là của hần.

Chim trong lồng không hót, có còn là loài chim với tiếng hót động lòng người?

-Thanh Thanh...

Hần kéo nàng vào lòng.

-Hứa với Phong huynh...Nếu huynh uội gặp sư phụ...muội không được khóc nữa. Được không?

Lam Thanh không tin vào tai mình:

-Thật...thật sao?

-Thật chứ. Phong huynh đã nói, trọn đời này ta sẽ không gạt muội mà.

-Cảm ơn huynh...Cảm ơn huynh nhiều lắm.....

-Ngoan...Muội đi nghỉ đi...Ngày mai, ta sẽ đưa muội đi!

Lam Thanh cố nhắm mắt, dỗ giấc ngủ. Lâu lắm rồi, nàng chưa thấy lòng có hy vọng nhiều đến thế...

- Lam cô nương...

Có tiếng gọi, dù rất khẽ nhưng Lam Thanh vẫn nghe rất rõ:

-Là tôi...

Trong ánh đèn bập bùng, Lam Thanh nhận ra Khúc Hương Linh:

-Khúc cô nương...

-Ngày mai là buổi tiệc của Thiết Ấn môn rồi. Cô nương chưa ra tay sao? Sẽ không kịp đó...

-Tôi...- Lam Thanh lấy gói thuốc nàng giữ kỹ trong người trao cho Khúc nh- Tôi không bỏ vào trà...Tôi sợ...

-Cô nương sợ gì? Nhuyễn cốt tán chỉ làm người ta mất hết võ công, không có hại gì đâu.

-Tôi từng vô tình làm hại các đại môn phái bị bắt chỉ bằng một câu nói mà tôi vốn tưởng không có quan trọng gì. Huống hồ Thiết ấn môn rất nhiều kẻ thù...Nếu thuốc có tác dụng...Sau đó kẻ thù tấn công thì sao? Phong huynh gần đây đã rút bớt người tại Đạm Đình cư...Tôi biết Khúc cô nương có thiện ý tốt, muốn giúp tôi...Nhưng tôi không muốn mình làm hại Phong huynh... Huynh ấy đối với tôi là chân thành...

-Cô...

Mọi tính toán vậy là đổ sông đổ biển bởi tấm lòng thiện lương của con bé danh môn này sao?

Nếu đã vậy thì....

-Lam cô nương nghĩ thế cũng phải...Ta nên...

Một tay khắc chế Lam Thanh, trong khi nàng còn bất ngờ, Khúc Hương Linh đã bóp lấy miệng nàng, đổ vào đó gói thuốc bột:

-Người không cho Phong ca uống...Vậy thì tự mình uống hết cho ta!

- Thanh Thanh!

Thân ảnh trắng toát, Phó Huyết Phong ra tay nhanh như chớp. Gói thuốc rơi xuống đất, tung tóe:

-Muộn rồi...- Khúc Hương Linh cười gằn- Nàng ta đã uống Tuyệt tâm tán...Không có thuốc giải của muội, nàng ta sẽ đau đớn tới chết thôi.

-Cô làm rồi- Phó Ngọc Tuyệt điềm đạm- Ta đã tráo gói thuốc của Thanh nhi...Nó chỉ là một liều thuốc bổ bình thường, có tác dụng điều hòa khí huyết. Tuyệt tâm tán ở đây...

-Cô....

Phó Huyết Phong ôm lấy Lam Thanh đang sợ hãi nép trong lòng mình.

Gương mặt Khúc Hương Linh tràn đầy bi phẫn:

-Vỏ quýt dày có móng tay nhọn...Ta thua nhưng chỉ cần ta còn sống...con tiện tì kia đừng hòng được yên ổn.

-Cô nghĩ cô sẽ sống được để rời khỏi đây sao?

Tay Phó Huyết Phong vung ra.

-Phong nhi!

Phó Ngọc Tuyết ra tay ngăn cản:

-Chúng ta không thể kết oán sâu với Ngũ độc giáo được. Nhất là trong thời điểm này...

-Đúng đó- Khúc Hương Linh cười lạnh- Huynh giết tôi...cha tôi sẽ huy động giáo chúng và cả tà phái cùng trả thù huynh. Thiết Án môn lương bề thọ địch. Nạn diệt môn là không tránh khỏi đâu.

-Thù cũng nhiều rồi. Thêm một mối thù nữa, ta nghĩ sẽ không quan trọng lắm đâu.

Một vị đắng chạm vào đầu lưỡi Khúc Hương Linh.

Viên thuốc rơi nhanh xuống bụng:

-Huynh...huynh vừa cho tôi ăn gì?

-Nâng cao lên một chút thôi. Cái mà cô cho ta ăn là Tuyết tâm tán thì viên thuốc kia là Tuyết mệnh tán.

-Tuyết mệnh tán?

-Sư phụ của ta là Độc nhân nổi tiếng thế nào chắc Linh nhi cũng rõ. Tuyết mệnh tán không dành để giết người, nhưng chỉ cần người đó dùng độc hay tiếp xúc với thuốc độc, tuy là một lượng nhỏ thôi, thuốc độc sẽ cùng cộng hưởng, gây nên cái đau đớn không ngừng, muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

-Huynh....

-So với thủ đoạn của cô...Ta làm vậy là nhân nhượng lắm rồi. Người đâu...mang Khúc tiểu thư xuống dịch phòng. Ta sẽ đích thân trao trả nàng ấy cho Khúc giáo chủ.

Khúc Hương Linh đã bị dẫn đi.

Đầu Lam Thanh trống rỗng.

Những thứ độc địa nhất trên đời, lần đầu tiên nàng chứng kiến.

Đáng sợ cho lòng người.

- Con sẵn sóc Thanh nhi đi- Giọng Phó Ngọc Tuyết dịu dàng hơn. Chứng kiến cảnh Lam Thanh chần chừ rồi sau đó không bỏ thuốc độc vì lo nghĩ cho Phó Huyết Phong, bà biết cháu mình không yêu lắm người- Cô cô ra ngoài.

-Thanh Thanh!

Phó Huyết Phong chỉ biết gọi nàng như thế.

Nàng mệt mỏi, thương đau vì mọi thứ.

Hắn không thể bảo vệ cho nàng kỹ càng hơn.

-Phong huynh...Muội muốn gặp sư phụ. Huynh uội gặp sư phụ đi! Muội van huynh mà...

Lam Thanh muốn gục đầu vào lòng một ai đó.

Nàng sợ hãi.

Thiết Án Môn chỉ đem đến cho nàng nỗi bi thương cùng kinh hoàng.

Cuộc sống " Phải độc địa hơn tất cả, đề phòng tất cả" không thích hợp với nàng.

Nó làm Thanh Thanh của hần tất hần nự cười hồn nhiên dạo nọ.

Giữ lấy nàng, không cho nàng một bước ra ngoài.

Đời người còn mấy chục năm, Lam Thanh chỉ mới là tiểu cô nương 16 tuổi.

Buông tay?

Để nàng trở lại cuộc sống vốn thuộc về nàng trước khi không còn có thể bắt ra được nữa?

Hần nữ lòng không?

-Huỳnh đưa muội đến gặp sư phụ. Đừng khóc nữa...Đừng khóc nữa

Một số cảm nhận về nhân vật nữ chính Lam Thanh(Muadongxaxam- người chuốt văn, gọi văn hoa là Beta bản dịch)

Có một thời gian theo dõi truyện ngôn tình Trung Quốc, cảm nhận của tôi đối với các kiểu nhân vật nữ trong truyện được chia thành 3 loại:

Loại 1: Chịu đựng hành hạ một cách thụ động và tha thứ sau khi nam chính đổi từ ” ngược thành sủng”.

Loại 2: Kiểu nhân vật tình nghịch, có cá tính, mạnh mẽ, không ngừng phản kháng lại nam chính.

Loại 3: Kiểu nhân vật giống như Lam Thanh vậy, hiền lành, dịu dàng.

Trong 3 kiểu nhân vật đó, thật tình tôi cho là kiểu nhân vật như Lam Thanh là thực tế nhất trong thời điểm cổ đại.

Chúng ta không tiếp xúc nhiều với thế giới phong kiến, các phim ảnh về đề tài đó thường được nhìn nhận theo góc nhìn của biên kịch thời hiện đại. Thiếu nữ thời phong kiến chịu những ràng buộc khắc khe của lễ giáo, dù là dạng ” giang hồ”, ” hiệp nữ” thì cũng không nằm ngoài quy luật đó. Để kiểm tra việc này, các bạn có thể xem một số tác phẩm thuộc dòng văn học cổ điển như Hồng Lâu mộng...để hiểu rõ hơn.

Một chút cảm nhận về nhân vật Lam Thanh.

Thật tình khi bắt tay vào dịch bộ này, chúng tôi đã từng xem qua một số ment của các bạn Trung Quốc. Đa số những bạn 9x phản đối nhân vật Lam Thanh quá nhu nhược, trong khi một số bạn thuộc thế hệ 8x thì yêu thích cái vẻ nhu mì hiền thực của nàng. Lam Thanh xuất thân là con gái danh môn chính phái. Hoàn cảnh của nàng đọc truyện các bạn có lẽ cũng hiểu. Sư phụ nàng rất thương yêu bảo bọc nàng. Từ nhỏ, Lam Thanh vốn được sống trong một chiếc lồng. Thực tình, kiểu nhân vật này có không ít trong truyện ngôn tình. Chúng tôi thích thú ở nhân vật, là cách nàng phản ứng khi bị PHP lừa gạt rất hợp với bản chất của nàng. Để Lam Thanh hận nam chính sẽ làm truyện tăng kịch tính rất nhiều, nhất là khi bản thân tác giả vốn viết những đoạn miêu tả nội tâm khá chắc tay, song việc Lam Thanh bỏ qua cho PHP một cách đơn giản, tôi nghĩ mới là cách hành xử phù hợp nhất với nàng. PHP trong mắt Lam Thanh là một người ơn, người đã năm lần mười lượt cứu nàng thoát khỏi nguy hiểm. Hần liệu cả mạng đánh ác thú, nếu Lam Thanh vì chuyện hần lừa nàng khẳng khẳng không tha thứ, không phải nàng là một con người cố chấp hay sao?

Nữ chính có 2 người đàn ông đều yêu thương nàng tha thiết.

Motip vốn thường thấy ở truyện ngôn tình. Song, trong Thiết Án kỳ môn, tôi cảm nhận tình yêu họ dành cho nàng là hợp lý. Lam Thanh rất thương sư phụ nhưng khi phải lựa chọn ” đầu độc” PHP để cứu sư phụ, nàng vẫn lo lắng cho ân nhân của mình. Dịu dàng, mềm yếu song bản thân dù có cảm tình sâu nặng với PHP, Lam Thanh không hề có ý định phản bội Lăng Thạch Bằng để đến với hần... Ý thức “là người của Lăng đại ca” là rất rõ. Bên trong vẻ nhu nhược, đó là một điểm kiên cường của nàng.

Đó là cảm nhận của tôi về nhân vật và là lý do chính để 2 chúng tôi bắt tay vào dịch bộ này. Truyện không hot, không có những tình tiết ngược thân, ngược tâm khiến người đọc ghê tởm. Chỉ có 2 chữ chân tình khiến lòng ta không khỏi băng khuâng.

Cám ơn các bạn đã quan tâm đến truyện.

Thân!

Chỉ mới một thời gian ngắn không gặp mà sư phụ như già đi hàng chục tuổi.

Bà ngồi tựa trong một góc buồng giam, nhắm mắt định thần. Nhưng mái tóc đã bạc thêm lên làm Lam Thanh xót xa tận đáy lòng:

-Sư phụ...

Cửa phòng giam bật mở, Lam Thanh nhào vào lòng bà. Giang đôi tay ôm lấy tiểu đồ đệ yêu thương, Tịnh Vân sư thái nửa tin nửa ngờ:

-Thanh nhi...Con không sao chứ? Tiểu dân tộc bảo con...

-Con không sao...Con không có gì hết sư phụ ơi!

Bàn tay nhỏ nhắn của Lam Thanh bị chộp lấy.

Tay áo vén cao.

Dấu thủ cung sa đỏ chói.

- Hẳn chưa làm gì con thật sao?

- Không có....Phong huynh huynh ấy...

-Phong huynh?

Tịnh Vân sư thái hướng theo tầm mắt Lam Thanh.

Tiểu dân tộc đang đứng đó, nhìn Lam Thanh bằng ánh mắt tràn ngập thương yêu lẫn chua xót.

Tiểu đệ tử của bà cũng không ngăn được ánh nhìn lưu luyến....

Như mẹ của nó ngày xưa.....

-Thanh nhi!....

- Sư phụ...

Về nghiêm khắc của sư thái khiến Lam Thanh không dám ngẩng lên:

- Người đầu...Mang Tịnh Vân sư thái và các vị bị lưu trong Thiết Ấn môn đi hầu hạ họ tắm rửa, giữ sạch bụi trần. Sau buổi tiệc mừng tối nay ở đại sảnh, toàn bộ phóng thích cho ta...

- Tuân lệnh Thiếu giáo chủ...

- Thời gian qua có mạo phạm đến sư thái, mong người miễn chấp- Phó Huyết Phong hướng về Lam Thanh đang ngơ ngẩn nhìn mình- Thanh Thanh...Huynh sẽ buông tay...Mong là nếu còn gặp lại, muội sẽ không quên tên gọi của huynh- Phó Huyết Phong!

Huynh buông tay...

Từ bỏ muội...

Huynh không muốn nhìn muội khổ sở khóc nghẹn ngào.

Ngay lúc vừa quyết định, huynh đã biết... nó sẽ àm huynh đau lòng đến thế nào.

Nhưng không ngờ lại nặng nề đến thế.

Cả đời không có gì tốt đẹp...

Hôm nay lần đầu tiên nhìn thấy ánh mặt trời, những tưởng sẽ ôm được nó, mang cuộc đời mình ra soi sáng, để mình được tắm mình trong cảm giác ấm áp hạnh phúc.

Sai rồi, Thanh Thanh ơi!

Thanh thanh khiết khiết...

Giấc mộng đẹp chỉ ngăn ngủi vậy thôi sao?
Phó Huyết Phong quay lưng đi trong khi lòng nặng trĩu.
Quyết định rồi!
Đến bao giờ mới có thể lãng quên???

13. Chương 13

- Con định thả tất cả bọn chúng sao?

-Vâng ạ!

-Con điên à? Chúng ta tốn bao nhiêu công sức mới bắt được chúng...Nói thả là thả....Con có biết suy nghĩ không?

-Cũng có thể do Phó công tử của chúng ta không nỡ để tiểu mỹ nhân của mình buồn lòng- Giáo chủ của Ngũ độc giáo cười khẩy- Chuyện người vì con bé Nga my mà sỉ nhục con gái ta, Ngũ độc giáo chúng ta không bao giờ quên nỗi nhục này đâu.

Tiếng xì xào...

Những ánh mắt nghi ngại...

Phó Huyết Phong bình thần, đợi những tiếng xôn xao dịu bớt mới nhẹ nhàng lên tiếng:

-Mọi người định làm gì bọn người danh môn đó?

-Giết chết hết bọn chúng đi!

-Đúng đó...Giết chúng đi!

-Giết!

- Giết họ? Sau đó sẽ làm gì?

Không khí trở nên tĩnh lặng lạ thường. Mọi người nhìn nhau...Cả Phó Huyết Dịch và các giáo chủ tà môn khác cũng chỉ biết nhìn nhau:

-Giết họ chỉ mang lại bất lợi cho chúng ta thôi...Bọn danh môn chính phái càng có cớ xâm phạm, truy sát chúng ta. Thực lực hai bên vốn chênh lệch. Kỳ này bọn chúng bị bắt gọn chẳng qua là do khinh địch, tương lai chưa biết ai còn ai mất đâu.

-Vậy Phó công tử có cao kiến gì?- Một vị giáo chủ bước lên- Chúng tôi muốn nghe ý của người.

-Chúng ta thả họ về, từ nay nước sông không phạm nước giếng. Bọn chúng vốn đang ở trong tay ta, chẳng có đường lựa chọn. Hơn nữa chúng qua chuyện này chắc cũng đã ngộ ra, chúng ta là những kẻ không thể khinh thường.

-Công tử nói nghe dễ dàng quá! Nhưng nếu chúng vẫn tiếp tục xâm phạm chúng ta thì sao?

- Bọn chúng là danh môn chính phái, có muốn gì cũng phải có một danh nghĩa chứ- Phó Huyết Phong cười lạnh- Các người bản thân nếu cứ giết người bừa bãi, gây hại dân lành, chẳng những bị bọn chính giáo khinh thường, truy cùng giết tận mà còn làm xấu mặt chúng ta. Lúc đó, đừng nói là mong Thiết ấn môn can thiệp mà ngay cả ta cũng không tha cho lũ người đâu.

Phó Huyết Phong rất có khí thế của người lãnh đạo.

Anh tuấn, bất phàm.

Một số môn phái bị nói trúng hành vi, lẳng lặng ngồi nghe.

Huyết Phong nhẹ giọng:

-Nếu các vị còn có ý kiến gì thì cứ nêu ra. Bằng không, cứ vậy mà làm...

- Làm phiền các vị...Đi thông thả...

Các chương môn danh môn đều ở đây...

Họ lần lượt ra về...

Nga my lướt qua hần.

Trong chốc lát, hai ánh mắt chạm nhau.

Tim đau nhói:

-Thanh nhi! Đi nhanh lên...

Dáng nàng xa dần...

-Con nhất định thế sao Phong nhi? Sẽ không hối hận chứ?

-Con không biết...Chỉ là bây giờ con không làm gì khác hơn được...Hòa hoãn cũng chỉ là tạm thời. Con không mong một ngày nào đó, Thanh Thanh sẽ phải lao vào giữa con và sư phụ của nàng.

Trách nhiệm của người thừa kế Thiết Ấn môn.

Xin lỗi trái tim...

Lam Thanh tỉ mỉ khâu lại chiếc mũ phượng đội đầu của cô dâu trong ngày cưới.(Các bạn đang đọc truyện tại: [tuthienbao](#)

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)Sau khi trở về Nga my, Tịnh Vân sư thái ngay lập tức ngỏ lời với phía Thanh thành để cho Lam Thanh và Lăng Thạch Bằng mau chóng thành hôn. Hôn lễ sẽ được tổ chức trong vài ngày nữa.

Nàng chỉ cần ngoan ngoãn ở trong phòng, thu xếp hành trang, chuẩn bị sẵn sàng cho ngày xuất giá.

Các vị sư tỷ cũng phải ngạc nhiên bởi quyết định của sư phụ.

Nhưng Lam Thanh hiểu lý do của bà.

Bà đã thấy nàng lưu luyến nhìn về Phó Huyết Phong.

Con tim non nớt của Thanh nhi đã thay đổi:

-Bọn chúng thủ đoạn độc ác...Thanh nhi, con phải nhớ là không được yếu lòng.

- A!

Một mũi kim đâm vào tay.

Lam Thanh đưa lên miệng ngậm.

Cái đau nguôi dần.

Ánh nến bập bùng.

-Phong huynh!

Hình ảnh người ấy bất ngờ ẩn hiện...

Nàng đã yêu...yêu thật lòng rồi...

- Cốc...cốc...cốc

-Dạ?- Lam Thanh giật mình, vội vàng mở cửa. Tịnh Vân sư thái hiện ra trước mặt nàng:

-Thanh nhi...

-Sư phụ...

-Sư phụ mang cho con chiếc áo cưới...Thạch Bằng nhờ ta trao cho con.

-Dạ...

Lam Thanh đã ốm đi nhiều.

Không có ánh mắt hạnh phúc của một cô dâu trước ngày trọng đại nhất đời. Bà biết con bé vẫn hay trầm tư một mình trong phòng. Ngay cả lúc nấu cơm trong phòng bếp, nàng cũng không chú ý:

-Hôn lễ sắp đến rồi. Có nhiều chuyện nên quên đi Thanh nhi à!

-Dạ...

-Ngày xưa Lan nhi sư tỷ của con cũng như con vậy. Con bé nhu mì, hiền dịu, vậy mà lại bị hại trong tay bọn Thiết Ấn Môn.

Câu chuyện về Hải Lan- sư tỷ lớn hơn Lam Thanh hơn nhiều tuổi, đã bị em trai của Phó Huyết Dịch hãm hại, phải gieo mình xuống vực sâu.

-Tà ma ngoại đạo đều l bọn xấu. Con phải cẩn thận, đến khi bị gạt thì đã quá muộn rồi.

-Dạ...

Sư phụ như một người mẹ của Lam Thanh vậy.

Nàng nghe tất cả lời dạy dỗ của người. Nhưng...Thiết Ấn môn, đâu phải ai cũng là người xấu.

Phong huynh!

Tuyệt cô cô!

-Thôi cũng khuya rồi. Con thử áo đi rồi đi nghỉ sớm. Chỉ còn 3 ngày nữa thôi

-Con cảm ơn sư phụ...

Làn da trắng không tì vết...

Phó Huyết Phong nhắm nghiền mắt để né tia nhìn đầy dục vọng của mình hướng về nàng.

Tiếng sột soạt của xiêm y vẫn làm hấn chao đảo.

Thanh Thanh đã mặc xong áo cưới, mê hồn.

Làn môi đỏ không son cùng màu đỏ của hỉ phục hòa quyện...Mái tóc đen dày óng ả, khiến hấn ước gì một lần nữa được chạm vào.

-Huynh tiếc lắm sao?

Người lên tiếng hỏi là Khúc Liên Hoa:

-Muội muốn gì?

-Không...Chẳng qua muội tò mò chút thôi...Phó đại công tử cũng biết dòm lên người ta. Xấu hổ!

Huyết Phong buồn bực phát tay:

-Á.....a

Khúc Liên Hoa bị hất trên mặt đất...

- Huynh...huynh ăn hiếp muội.

-Muội không cần hét lên như thế- Phó Huyết Phong khó chịu thấy rõ- Huynh chỉ không muốn muội làm tổn hại đến Thanh Thanh . Hứa với huynh, để yên cho Thanh Thanh. Được chứ?

Lam Thanh thực sự là cô gái thế nào? Ngay cả Phong ca lạnh lùng cũng vì cô ta mà điên đảo.

- Muội chỉ nhắc nhở huynh thế thôi. Ai dám đắc tội với Phong ca chứ...

- Muội còn nhỏ...Không nên bắt chước cái độc trong Ngũ độc giáo. Huynh nói ít, mong muội hiểu nhiều.

Phó Huyết Phong bỏ đi....

Dưới mái ngói, trong căn phòng nhỏ, Lam Thanh đã thay xong áo. Vẻ đẹp dịu dàng của nàng như được tô thêm một lớp phấn son, càng thêm quyến rũ:

-Á...a...

Khi Liên Hoa về nhà, tỷ tỷ đang quần quai với cơn đau.

Biết rõ nguồn cơn, Liên Hoa đã muốn đến tìm Phó Huyết Phong hỏi cho rõ...

Nhưng bất gặp cảnh tình này...

Có lẽ nên gộp cho hôn lễ một trò nhện nhip, thật vui....!

14. Chương 14

Khi Lam Thanh xếp bộ y phục hỉ , quay lại giường.

Trên bàn có một phong thư đã đặt sẵn từ lúc nào...

Lam Thanh ngại ngần

Rồi mở ra xem...

Bên trong có hàng chữ

Phong huynh trúĐến ngay Ngũ lý ba, nếu không độc công tâm, không cứu được.

Đôi tay nàng run rẩy...

Phong ca...

Lam Thanh nhớ đến ánh mắt đầy hận ý của cô gái ấy.

Ngũ độc giáo, nàng ấy từng bảo sẽ trả thù Phong huynh.

Lam Thanh không còn biết gì nữa cả.

Ngũ lý ba...

Một nơi khác

Phó Huyết Phong nhận được một mũi tiêu kèm theo mẫu giấy:

-Thanh Thanh bị bắt cóc. Đến ngay Thập lý đình.

Ngũ lý ba

- Phong huynh...Phong huynh!

-Phong huynh không có ở đây đâu- Lam cô nương...đã lâu không gặp...

-Khúc..Khúc cô nương...

Lam Thanh tái mặt.

Nàng đã rơi vào một cái bẫy:

- Cô...cô nương muốn gì?

-Không...Ta biết vài ngày nữa là đại hỉ của cô nương. Ta muốn tặng quà cho cô nương thôi. Dù sao chúng ta cũng từng có một đoạn duyên tương ngộ.

-Tôi...

-Người

Một đám người phía trong bước ra. Một nữ tỳ thanh y, cầm trên tay một lọ thuốc:

-Tiểu thư...

-Lam cô nương có biết đây là gì không? Đây là Hiên viên đoạn trường tán. Ngoài tác dụng làm người ta xé thịt xé da...nó còn khiến người bị hủy dung nhan, sống không bằng chết.(giống axit a)

-Cô nương...

-Nhưng cô nương yên tâm. Cùng là phận nữ nhi như nhau, lại cùng yêu thương một người, ta cho cô nương một lựa chọn khác- Khúc Hương Linhphẩy tay ra hiệu- Mang hần ra đây.

Lam Thanh nhận ra Phó Huyết Phong.

Tay chàng bị trói.

Gương mặt phờ phạc, mái tóc bị xổ tung.

Trên người y phục có phần rách nát, hiện ra vết roi da...

Lam Thanh không nén được dòng lệ:

-Phong huynh...

-Cô nương cầm lấy lưỡi dao này- Khúc Hương Linh tàn nhẫn- Chỉ cần cô đâm thẳng vào ngực người đàn ông ấy một nhát thôi, ta sẽ thả cô ra...Từ nay không quấy rầy cô, để cô được hạnh phúc với người chồng tha thiết yêu cô...

-Cô...

Lam Thanh bị phần.

Đôi mắt đẹp lần đầu tiên cháy bùng lửa.

Nàng không thể ngờ yêu thương một người đến thế, khi tuyệt vọng lại đáng sợ đến như vậy.

- Cô nương...cô nương thật là độc ác! Phong huynh vốn cũng không có ý định hại cô mà. Tại sao?

-Tại sao à? Bao nhiêu tôn nghiêm của ta đã bị hủy trong tay người đó cô n biết không? Hần dùng Tuyệt mệnh tán bức ra, làm ta không tiếp xúc được với độc dược. Truyền nhân Ngũ độc giáo mà không thể dùng độc, có khác nào chặt chân chặt tay mình? Còn cô nương....Hai gã đàn ông đều thương xót cô...Phó Huyết Phong bảo vệ cô bất chấp thân phận Thiếu giáo chủ của mình, còn gã kia thì không để tâm tới chuyện cô từng ở chung với Huyết Phong, một lòng một dạ muốn cưới cô làm vợ...Cô có gì hơn ta? Có gì hơn ta chứ?

Hương Linh gào lên

Sắc mặt dữ dội như con mèo hoang bị dồn vào bước đường cùng:

- Hôm nay cô và hần phải trả hết cho ta...Ta phải cho hần nếm cái mùi bị người hần yêu thương nhất cắt từng miếng da, xẻo từng miếng thịt. Làm đi!

-Không!- Lam Thanh vút mạnh lưỡi dao- Phong huynh đối xử với tôi thế nào...tôi không làm được. Cô nương hận tôi thì giết tôi đi...Cầu xin cô nương, tha cho Phong huynh đi! Huynh ấy...huynh ấy không đáng bị cô đối xử như thế đâu...Khúc cô nương!

-Tha cho huynh ấy à? -Được...Tha cho huynh ấy đây.

Một ngọn roi vút lên.

Phó Huyết Phong quần người vì đau đớn.

-Cô muốn tôi tha cho huynh ấyCũng được...Nếu cô không muốn giết huynh ấy....Hiên viên đoạn trường tán kia...Nếu cô nương chính tay dùng nó đổ lên mắt mình, sau đó là gương mặt mình...Có lẽ ta sẽ vì chút nghĩa xưa mà tha cho huynh ấy.

-Cô nương...

-Thế nào? Sợ sao? Sợ thì cầm dao lên...Phong huynh cũng chỉ là một kẻ si tình cô nương. Cô sắp có lang quân, tiếc nuôi chi một đoạn tình ngắn ngủi chứ.

Lam Thanh sờ lên mặt mình.

Phó Huyết Phong!

Hiên viên đoạn trường tán!

Xem như muội trả lại cho huynh món nợ ân tình.

Nàng cầm lấy lọ

Run rẩy...

Đổ vào mắt...

Cay xè...

Trước mắt Lam Thanh như bao trùm một màu đen.

Ánh sáng!

Lam Thanh cố rướn người về hướng ấy...

Phong huynh!

Nàng khuyu xuống...

Đằng xa có tiếng gọi:

-Thanh Thanh!

Phó Huyết Phong ôm lấy thân hình mềm mại của Lam Thanh:

-Thanh Thanh...Tỉnh lại đi...Thanh Thanh!

-Không cần khăn trương- Thuốc của ta tuy cho vào mắt có vị cay nhưng thực ra là một loại thuốc dưỡng nhan, rất tốt.

-Người đùa đủ chưa? Sư phụ!

Khúc Hương Linh mỉm cười.

Chiếc mặt nạ da người được tháo ra.

Một thiếu phụ dung nhan tuyệt mỹ, gần như thời gian không gây tác động lên nhan sắc của bà.

Mặn mà...

-Phong nhi...Đã lâu không gặp. Chẳng qua sư phụ chỉ chơi đùa một chút. Con không cần phải tỏ thái độ đó đâu.

Bà khoát tay...

Đám người nhanh chóng dẫn gã đàn ông được khoác lên mặt bộ dáng Phó Huyết Phong đi nơi

- Chúc mừng con...đệ tử ngoan. Một tiểu cô nương vừa xinh đẹp, dịu dàng, lại thiện lương và yêu thương con như thế, cả đời phải là dễ tìm đâu...

Phó Huyết Phong im lặng.

Nàng đang nằm gọn trong lòng hắn.

Gần quá!

Nhưng cũng thật xa...

-Tiểu Dung...người và Tiểu Ngọc đưa Lam cô nương về...Nhớ đừng để cho ai phát hiện.

Phó Huyết Phong tay cầm ly rượu.

Men cay...không sao sáng được cái cay đắng trong lòng.

Ngày mai...

Nàng là người của người ta.

- Con định bắt chước cái lũ người mượn rượu để quên tình đó à? Phong nhi!

-Sư phụ...

Thủy Thiên Bình nhìn tên đệ tử đặc ý nhất của mình:

-Con không nói gì, tưởng sư phụ không biết sao? Đau lòng thì cứ nói thẳng là đau lòng. Tại sao lại phải cố tỏ ra mình mạnh mẽ như thế chứ...

-Sư phụ bảo con phải làm sao chứ? – Phó Huyết Phong nhẹ tênh- Đến Nga my cướp nàng về, giam nàng trong Thiết Ấn môn suốt đời, để nàng không nhìn thấy ánh mặt trời, để nàng không nhìn thấy người khác. Làm thế không phải chỉ giữ được cái xác của nàng sao?

-Con biết nghĩ thế, sao không nghĩ sâu hơn- Thủy Thiên Bình nhú mày- Trong Thiết ấn môn chỉ giữ được xác nàng, nếu ra ngoài Thiết Ấn môn, có thể giữ được cả tâm lẫn xác thì sao?

-C

Phó Huyết Phong ngẩn ra.

Đạo lý đơn giản...

Nhưng mà...

- Con không thể phản bội lại Thiết Ấn môn. Con...

-Làm người không nên nghĩ quá nhiều.Nếu con khư khư ôm lấy trách nhiệm ình, tới khi hoàn thành trách nhiệm, con còn gì cho bản thân mình hả Phong nhi?

Thủy Thiên Bình như một người mẹ.

Bà nhớ tới đứa trẻ đứng trước mặt mình.

8 tuổi, nó đến sống với chồng bà.

Ông là người nghiêm khắc.

Võ công, học thuật, ông đều truyền dạy cho nó.

Nhưng không dạy cho nó được yêu thương...

Cha mẹ nó...

Cuộc đời toàn máu tanh, trả thù và oán hận.

Bà thương nó...

-Muội...sao muội lại làm vậy?

Bà dùng Nhuyễn cốt tán hạ vào thuốc cho chồng.

Cướp nó đi!

Vì bà không muốn đứa trẻ ấy sẽ có đôi mắt lạnh băng như sư phụ nó.

Dùng độc chứ không hạ độc.

May là Phong nhi đã có thể mỉm cười:

-Con...

-Nếu con bé không yêu con, cưỡng c không tốt. Nhưng sư phụ và cả con đều nhìn thấy, nó thật lòng yêu thương con. Hai đứa đều dừng lại vì trách nhiệm, nếu không có một người chủ động bước, đến khi hối hận, chẳng còn quay lại được đâu.

-Nhưng mà...

-Đàn ông đừng có lấy chữ hình như để suy nghĩ quá nhiều. Trông mong vào sự che chở của người ta, không chỉ bằng chính tay mình chở che và bao bọc cho người mình thương yêu. Phong nhi, con có chắc bây giờ buông tay, con có thể quên và không bị dẫn dắt bởi ghen tuông...- Nhớ đến cái bấy bày ra ở Thập lý đình, bà mỉm cười- Vân nhi bảo với ta, tưởng Lam Thanh chết rồi, con như một đứa phát cuồng. Nếu không dùng chút công phu, có lẽ con bé cũng không toàn tính mạng.

Cảm giác điên cuồng lúc ấy.

Trời đất như sụp đổ...

Mọi trách nhiệm, ràng buộc, Thiết ấn môn...

Không bận tâm nữa.

Đầu chỉ có 2 tiếng:

-Thanh Thanh!

-Sư phụ...

-Dùng Thanh huyết kiếm của con. Đoạt cũng được, giành giật cũng được. Duyên mấy đời mới có thể gặp, yêu mấy đời mới có thể gặp được người mình yêu và cũng yêu mình. Đi đi Phong nhi!...

Tân nương tử đang chờ giờ phút báỉ đường.

Qua lớp vải che mặt, Lam Thanh bước từng bước nặng nề.

Mọi chuyện như một cơn ác mộng.

Khi nàng tỉnh lại, đã ở trong phòng. Đôi mắt vẫn sáng, dung nhan không có gì thay đổi.

Tiếng hét!

Huyết Phong oằn người trong đau đớn vì ngọn roi quất xuống người.

Nàng không tin đó chỉ là mộng, ì nó thật quá! Đầu gối Lam Thanh vẫn còn đau đớn...Nàng nhớ, mình đã quỳ xuống xin Khúc cô nương.

Lo lắng!

-Thanh nhi!

Tiếng Tịnh Huyền nhắc nhở bên tai...

Thì ra đã đến lúc báỉ thiên địa.

Nàng như một con búp bê không cảm xúc.

-Nhất báỉ thiên địa...

-Thanh Thanh!

Tiếng gọi rất quen.

Tay Lam Thanh lạnh đi...

Bắt giác nàng vén chiếc khăn đỏ thắm.

-Phong huynh!

Tay Phó Huyết Phong là thanh huyết kiếm.

Lần đầu tiên hắn rút thanh kiếm ngay đầu cuộc chiến.

Giành lấy hạnh phúc.

Không cần phải nuối tiếc, thương tâm gì cả.

Không nên nghĩ quá nhiều.

-Người đến đây làm gì?

-Tại hạ muốn sửa chữa một sai lầm- Phó Huyết Phong nhìn về phía Lam Thanh, trầm giọng- Sư thái...Tại hạ mong bà ột cơ hội để săn sóc Thanh Thanh. Tại hạ hứa, trọn đời sẽ không làm nàng chịu khổ...

-Vọng tưởng- Nhận thấy mọi ánh mắt đều hướng về mình, Tịnh Vân sư thái cười gằn- Cái hận ở Thiết Ấn môn, hôm nay nên giải quyết một lần.

Lam Thanh đứng như trời trồng giữa hôn lễ

Bao cảm xúc đan xen như ngọn lửa, thiêu đốt tâm nàng.

Kinh ngạc...

Hoảng hốt.

Nhưng trên hết là niềm vui.

Huynh ấy không sao...

Tiếng kiếm xé gió bên tai nàng.

Tịnh Vân sư thái đang công kích Phó Huyết Phong dữ dội.

Bà không thể để Thanh nhi mềm lòng.

Bọn tà ma ngoại đạo.

Chỉ toàn là niềm đau....

Thanh huyết kiếm trong tay Phó Huyết Phong như thêu hoa dệt gấm.

Kiểm khí bao trùm quanh hắn, tạo nên một màn sương mờ mịt.

Sau trên chục chiêu trao đổi, Phó Huyết Phong nhận ra khuyết điểm của bà.

Một tay thu kiếm, tay kia Huyết Phong bắn ngay 1 đạo kinh khí...

Tịnh Vân sư thái vội vàng né tránh.

Bỗng nhiên, nó hóa thành một cú chop thẳng người bà.

Tiếng va chạm của hai nguồn lực.

Tịnh Vân sư thái trúng đòn, ngã ra sau...

- Sư phụ!

Lam Thanh cùng với các đệ tử Nga mi vội chạy đến.

Thanh kiếm của Tịnh Vân sư thái văng đến trước mặt nàng:

-...Giết chết tiểu dân tộc...Giết hắn mau!

Lam Thanh nghe tai mình ù đi..

Thanh kiểm trước mắt nàng.

Huyết Phong cũng dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau...

-Thanh nhi! Ra tay mau...

Chỉ còn cách đó cuộc đời Lam Thanh mới không phải chịu tiếng nhơ do tư thông cùng thiếu giáo chủ Thiết Ấn môn.

-Thanh nhi!

Lam Thanh nhìn thanh kiếm...

Phó Huyết Phong đã hạ tay gươm.....

-Giết hắn đi!

Nàng lắc đầu, gương mặt thanh tú từ lúc nào đã đầm đầy nước mắt:

-Con...Con xin sư phụ.. Phong huynh không phải người xấu, sư phụ tha cho huynh ấy đi...Huynh đi đi...Muội không đi với huynh, không đi với huynh đâu.

-Tiện nhân!

Một tiếng hét...

Lăng Thạch Bằng biến đổi cả sắc mặt, không còn vẻ ôn nhu thân thiết thường ngày:

-Người là đồ dân phụ...Hôm nay ta giết cả hai người.

Một chưởng nhắm vào nàng.

Lam Thanh trúng phải chưởng lực, loạn choạng.

Nhanh như chớp, Huyết Phong ôm trọn lấy nàng.

Lăng Thạch Bằng tấn công luôn cả hắc.

Những đường kiếm

Dồn Phó Huyết Phong và Lam Thanh ra khỏi đại sảnh.

Nhìn thấy đỉnh trang viện.

Phó Huyết Phong nhanh chóng phản kích một đòn tấn công của Lăng Thạch Bằng, chân đạp nhẹ lên mũi kiếm vừa chém tới, mượn đà vọt khỏi nơi tổ chức đại hôn.

Đằng sau Lăng Thạch Bằng cũng phóng theo....

Tay phải cấp Lam Thanh, Phó Huyết Phong thì triển khinh công như một bóng ma lướt trên đường.

Đến một đồng hoang, hắc dừng chân lại.

Lam Thanh được bao bọc trong vòng tay ấm áp:

-Phong huynh!...Không được đâu...Muội phải...

Cùng lúc đó, một bóng người trở tới:

-Lăng đại ca!

Thanh Thanh thất sắc.

Nàng không quên được ánh mắt đầy hận ý.

-Muội không sao chứ Thanh nhi?

Giọng Lăng Thạch Bằng bỗng trở lại êm đềm.

Hiền hòa thân thiết.

-Lăng đại ca....

-Chúng ta phải cảm ơn Lăng huynh chứ. Nếu không có những đòn công kích của huynh ấy, e rằng một mình huynh khó lòng rời khỏi nơi đó...

Là Lăng Thạch Bằng giúp họ

-Ta không có giúp người. Ta chỉ không nhẫn tâm để Thanh nhi sống như cái bóng trong chuỗi ngày còn lại thôi.

Nụ cười dịu dàng.

Trần đầy thê lương.

Lăng Thạch Bằng khẽ chạm tay vào má Lam Thanh.

- Không nên khóc nữa. Thanh nhi...muội đã chọn rồi. Phải can đảm mà đi tiếp chứ.

-Lăng đại ca...Muội...

-Ta không thích nghe muội xin lỗi nữa. Thanh nhi, bảo trọng!

Hắn buông tay...

Vì đôi tay Thanh nhi trong buổi lễ tân hôn lạnh giá.

Vì ánh mắt tràn đầy tình yêu, trông mong của nàng dành cho kẻ ấy.

Thanh nhi không phản bội hắn.

Nhưng Thạch Bằng biết, nàng sẽ như một cái bóng trong chuỗi ngày còn lại của mình.

Cái bóng không tình yêu.

-Chúng ta đi thôi Thanh Thanh! Huynh....

Một cơn đau bỗng dưng ập xuống.

Đầu óc mờ mịt...

Phó Huyết Phong phun ra một ngụm máu tươi.

-Phong huynh...Huynh sao vậy? Đừng làm muội sợ mà...Phong huynh...

Phó Huyết Phong định bảo là mình không sao.

Máu tuôn nhưng khí huyết hắn vẫn bình thường, không rối

Nhưng miệng cứng đờ.

Mắt hoa lên...

-Bên tai vẫn nghe tiếng nàng gào khóc.

Tiếng sư phụ mình đột nhiên xuất hiện:

-Phong nhi trúng phải Hợp hoan tiêu hồn tán. Lành ít dữ nhiều...

15. Chương 15

-Không còn cách cứu sao ...đại nương... Phong huynh...huynh ấy...?

-Là đại sư phụ mới đúng- Thủy Thiên Bình nhíu mày -Phong nhi là đệ tử của ta mà.

-Dạ...đại ...sư phụ. Phong huynh....

-Thật ra đêm mà cô nương và Phong nhi bị Khúc nha đầu bắt, ta có đến cứu kịp hai người và phát hiện Phong nhi đã trúng Hợp hoan tiêu hồn tán. Nhưng do nghe về hôn lễ của tiểu cô nương người, Phong nhi không chịu giải độc kịp thời. Bây giờ, độc đã thấm vào lục phủ ngũ tạng...Ta không thể dùng thuốc được...

-Đại sư phụ..Vậy bây giờ phải làm sao?

-Đã gọi là Hợp hoan tiêu hồn tán thì cách chữa trị tốt nhất là làm thỏa mãn nó...- Thủy Thiên Bình nhướng mày- Chỉ không biết là Lam nha đầu có chịu hi sinh không?

-Hi sinh? Hi sinh cái gì ạ?

-Làm chuyện hợp hoan giữa nam và nữ, nha đầu người bảo là phải hi sinh cái gì?

Mặt Lam Thanh đỏ bừng...Hợp hoan giữa nam và nữ, chẳng phải là...

Nàng yêu Phó Huyết Phong, đi theo người đàn ông ấy, cam chịu bị sư phụ xa lánh, song, thực lòng chuyện nam nữ thân mật nàng chưa hề nghĩ đến.

-Đại sư phụ...con...

-Tùy nha đầu người thôi.- Phong nhi xem như xui xẻo yu phải đảm danh môn các người. Ràng buộc quá nhiều, yêu nhau sao còn phải so đo những thứ thường tình ấy chứ.

Lam Thanh muốn khóc.

Phong huynh đã vì nàng làm nhiều điều như vậy, tính mạng cũng không cần, Lam Thanh chỉ có chút trinh tiết, sao có thể so bì được chứ?

Nhưng mà...

-Nếu con ngại...thì xem như đêm nay là đêm tân hôn của hai đứa đi. Là cô dâu thì phải dâng hiến cho chồng, việc hiển nhiên mà.

-.....

-Nha đầu còn ngần ngại, Phong nhi sẽ càng nguy hiểm- Thủy Thiên Bình quyết định ra nước cờ cuối cùng- 6 canh giờ nữa, ta thực sự không lường trước hậu quả đâu.

Lam Thanh hoang mang.

Rồi nàng gật nhẹ đầu:

-Con nguyện lòng...Đại sư phụ, người giúp con với...Con...

Nhìn Lam Thanh, Thủy Thiên Bình không tránh khỏi cảm giác mình đang lừa gạt một đứa trẻ con.

Nhưng nếu không làm thế, đêm dài lắm mộng, ai biết với cái tính "trân trọng nâng niu nàng", tên đệ tử ngốc nghếch của bà có làm vượt mối duyên tình hiếm có thế này không?

Bà rất thích Lam Thanh.

Dịu dàng, ngây thơ song một lòng một dạ.

Có phần kiên cường trong lớp vỏ mỏng manh.

-Con có cần ta cho con một liều Hợp hoan tiêu hồn tán như Phong nhi không? Sẽ không còn biết gì nữa đâu...

-Dạ...- Lam Thanh càng đỏ ửng gương mặt thanh tú- Con..con không cần đâu ạ! .Con...con tự...

Vuốt tóc nàng, Thủy Thiên Bình thương cho cô gái nhỏ ngây thơ đang vừa ngượng ngùng lại vừa x
Như người mẹ, bà thủ thủ những chuyện cần làm...

Càng nghe, Lam Thanh càng lóng ngóng...

- Được rồi...Người đâu...ra ngoài hết cả đi!

Tay vỗ nhẹ lên vai Phó Huyết Phong giải một phần huyết đạo, bà dùng thuật truyền âm, khẽ khàng:

-Phong nhi...Đêm xuân một khắc, đừng làm phí hoài công sức của sư phụ đó...

Tính chia thành 2 phần câu view nhưng lỡ rùi, ta chơi lun

16+ nhé các nàng, theo lời tác giả, nhẹ nhàng thôi.

Ngọn nến bập bùng, Lam Thanh ngồi lặng ở bên giường.

Thời khắc trôi qua lặng lẽ.

Hít một hơi dài, nàng đưa tay lên y phục của mình.

Thuốc cũng tan bớt vài phần.

Phó Huyết Phong đã cử động được tay...

Mắt mở...

Làn da trắng như tuyết.

Mùi hương da thịt nồng nàn...

Lam Thanh chỉ biết cúi xuống.

Vụng về chạm vào môi hắn.

Khi chạm vào rồi, nàng lại s

Tay Phó Huyết Phong vừa chống lên, dự định lấy đà ngồi dậy.

Khẽ chạm vào ngực nàng.

Như một luồng điện, Lam Thanh giật nảy người.

Chiếc áo đã được kéo qua vai một nửa.

Huyết Phong không phải là thánh...

Nụ hôn ngây ngô đánh thức mọi cảm giác trong lòng hắn, ý thức mờ mịt, chỉ còn lại hai tiếng

-Thanh Thanh!

Tiếng gọi trong đêm vắng vang lên rất rõ.

Lam Thanh bị kéo xuống giường.

Đôi môi đỏ mọng bị bịt kín bởi nụ hôn đầu đời.

Ban đầu là khẽ khàng, sau càng sâu, như không dứt lìa ra được.

Tay Phó Huyết Phong chạm vào thắt lưng nàng.

Lam Thanh ý thức rất rõ y phục đang dần rời khỏi người mình...

Nỗi sợ hãi dâng lên.

Những lời dặn của Thủy Thiên Bình như nước chảy...không còn đọng lại một chút gì.

Đầu Lam Thanh trống rỗng...

Nàng chỉ biết ôm lấy Phó Huyết Phong.

Nghe hơi thở phả lên mặt mình, nóng rực...

-Thanh Thanh...Huynh yêu muội...Rất yêu...

Toàn thân nàng mềm nh

Tiếng xiêm y sột soạt...rơi xuống dưới giường...

Những nụ hôn di chuyển khắp khuôn mặt thanh tú.

Cảm giác sung sướng, ngọt ngào lâng lâng trong đầu khi hôn lên từng tấc da thịt người yêu, cảm nhận cái run rẩy thanh tân của nàng khiến hắn đã không thể nào dừng lại.

-Muội là của huynh...Thanh Thanh!

Hắn đi vào trong nàng

Dù đã chuẩn bị sẵn sàng nhưng trong giây phút chuyển tiếp đó, Lam Thanh vẫn phải cắn chặt răng bởi cái đau như xé nát thịt da.

-Ừm...

-Muội đau lắm phải không? -Phó Huyết Phong ôn nhu hôn lên môi nàng- Không sao đâu Thanh Thanh...Không sao đâu...Rồi sẽ không đau nữa... Ngoan...

Từng đợt sóng cuộn trào...Một đám mây đang đưa hắn lên chốn thiên đường.

Tim Thanh Thanh của hắn đang đập loạn...Đập loạn lên vì hắn.

Đêm càng sâu...

Những thanh âm của hạnh phúc nỉ non như một khúc nhạc khiến Thủy Thiên Bình rất hài lòng:

-Cuối cùng ván cũng đã thành thuyền. Mong là chúng không phải chịu nhiều đau đớn nữa....

Ánh mặt trời len lỏi qua khung cửa nhỏ...

Khi Lam Thanh tỉnh dậy, cảm giác ấm áp lan tỏa khắp nơi.

Nàng đang tựa đầu vào một vùng ngực ấm áp...

Phó Huyết Phong đang nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc mai lòa xòa của nàng:

-MuộiLam Thanh định trả lời nhưng nàng nhận ra, giữa cả hai hoàn toàn không có gì che giấu.

Ngượng ngùng, Lam Thanh chỉ biết kéo chăn che lại thân thể nõn nà.

-Huynh...huynh tỉnh lâu chưa? Muội...

Nàng chợt nhớ ra, hoảng hốt:

-Huynh ...huynh thấy trong người thế nào? Độc...độc đã giải hết chưa?

Phó Huyết Phong đỡ khóc đỡ cười vì sự quan tâm của nàng....

Đúng là trên đời, Huyết Phong không thể nào sánh được với sự phụ của mình.

Nhất là những ý tưởng quái lạ...

-Huynh không sao- Hắn nhìn không chớp vào Lam Thanh, giọng có chút ái muội- Nhưng muội thì hình như không ổn lắm!

Lam Thanh nhìn theo ánh mắt Huyết Phong...

Má nàng đỏ bừng bởi những dấu đỏ hồng còn lưu lại trên vai ngọc...

-Huynh tránh xa đi-Lam Thanh lí nhí- Muội...muội cần mặc áo.

-Không lẽ muội định mặc chiếc áo hỉ đỏ ra ngoài sao?- Phó Huyết Phong hướng mắt về chiếc áo đỏ của tân nương đang nằm chờ vợ dưới đất, mỉm cười trong khi bàn tay vẫn không rời những sợi tóc mượt như tơ.

-Muội...- Lam Thanh mới sực nhớ là nàng không mang theo bất cứ bộ y phục nào- Muội không có y phục khác...

-Huynh đã bảo Tiểu Ngọc đi mua uội rồi. Thêm một số phần son nữa. Muội đã là người của huynh, huynh sẽ chở che muội, yêu thương muội suốt đời.

-Phong huynh!

Lam Thanh tin tưởng hẳn.

Cả cuộc đời trao gửi c

Hắn phải làm cho nàng luôn được hạnh phúc.

-Thanh Thanh này...

-Dạ?

- Đêm qua huynh vẫn chưa hôn xong...Thanh Thanh!

Nụ hôn nồng nàn, đầy yêu thương...

Lam Thanh nhắm mắt, để đôi môi non mềm cho hắn từ từ dẫn dắt.

Không khí nóng dần lên...

Cho đến lúc những nụ hôn trượt dần xuống cổ:

-Hừm!

Tiếng đàn hắng vang lên...

Thủy Thiên Bình đứng trước cửa tự bao giờ:

-Phong nhi...Để Tiểu Vân giúp Lam nha đầu tắm rửa và thay xiêm y một chút. Đời còn dài, không cần quá vội vàng đâu.

Tại đại sảnh đường, nhìn gương mặt tuy còn có chút ngượng ngùng nhưng rạng ngời của Phó Huyết Phong, Thủy Thiên Bình hài hước:

-Xem ra Nhất mộng tán của ta liều lượng còn nhẹ quá...Phải bảo Tiểu Vân gia tăng liều lượng hơn nữa. Ít nhất phải làm người ta thổ huyết, bất tỉnh 10 đêm.

-Sư phụ của con không có gì xấu, chỉ là người có những phương thuốc thật lạ lùng. Nếu con không nhầm, con là người đầu tiên dùng Nhất mộng tán của người, phải không ạ?

-Con không phải là đứa ngốc. Cũng may...nếu không ta sẽ hối hận vì không trộn Nhất mộng tán với một chút ít xuân dược liều cao. Ít ra con vẫn chứng minh, mình là một tên đàn ông bình thường đấy chứ.

Huyết Phong không màng tới lời trêu chọc của sư phụ.

Những cảm giác tuyệt vời khi cùng nàng đổi trao ân ái vẫn còn lâng lâng đâu đây, trên da thịt hắn, làm Huyết Phong không khỏi ngất ngây mỗi lần nhớ đến.

Đã nếm rồi, sẽ mãi muốn đắm chìm trong hương vị ngọt ngào đấy.

-Sắp tới con định làm gì? Đưa Lam nha đầu về Thiết ấn môn ra mắt gia đình à?

-Không đâu ạ!- Thiết Ấn môn không thích hợp với nàng. Con muốn xin sư phụ một việc...

-Đem con bé về Điệp thanh quán của ta à?

-Vâng...Trong thời gian ngắn, con sẽ nhanh chóng thu xếp mọi chuyện, để cả hai bên Thiết Án môn lẫn các chánh phái không thể gây phiền toái lẫn nhau...Sau đó con sẽ đưa Thanh Thanh đi...

-Làm người không thể không có chút thủ đoạn.

-Con biết...Từ nay con còn phải chờ che cho Thanh Thanh...Dù phải dùng chút thủ đoạn, con cũng sẽ làm thật tốt việc phải làm. Sự phụ yên tâm...

Huyết Phong quay lại phòng, thì Lam Thanh đang ngồi trên bàn, cho Tiểu Vân bới tóc...

Mái tóc dài được vắn cao lên, để lộ chiếc cổ trắng ngần.

Dấu vết ám muội vẫn chưa tan.

Nhìn thất Huyết Phong, Tiểu Vân giấu nụ cười, thì lễ:

-Công tử...

-Muội không cần khách sáo vậy đâu- Hấn khoát tay- Đang làm gì vậy?

Thanh Thanh đã thay chiếc áo cưới đỏ chót bằng bộ xiêm y màu tím nhạt...

Cái đẹp ngây thơ trải qua nòng nân ân ái có vẻ càng mặn mà hơn với gò má ửng hồng:

-Công tử không thấy sao?-Tiểu Vân tay thoăn thoắt- Tiểu tỷ giúp Lam cô nương....à không...Phó phu nhân bớ.

-Sao lại phải bới tóc. Thanh Thanh để kiểu tóc cũ rất đẹp. Vả lại...mái tóc mượt mà thế này sao phải vắn lên?

Lời khen của Phó Huyết Phong khiến Lam Thanh hơi ửng hồng đôi má.

-Công tử không biết gì cả- Tiểu Vân bĩu môi-Đêm qua Lam cô nương không phải đã là người của công tử sao? Xem như là gái đã có chồng nên phải vắn tóc lên.

Mặt Lam Thanh đỏ bừng bừng, nóng rực.

Phó Huyết Phong cũng không khỏi tránh được bối rối, nhưng trấn tĩnh rất nhanh. Với các tiểu nha đầu này, không nghiêm khắc thì Lam Thanh và hấn sẽ còn bị trêu dài dài, không ngẩng lên được mắt:

-Nhưng ta cho rằng Thanh Thanh xõa tóc sẽ đẹp hơn...Nàng cũng chỉ mới có 16 tuổi, có phu quân không có nghĩa là phải "lão hóa" con người mình đâu, tiểu muội tử của ta à!

-Thôi được rồi...Công tử nói sao thì tiểu nữ thân phận là nô tỳ phải nghe theo...Phó thiếu phu nhân, muội chải tóc lại cho tỷ nhé!

Lam Thanh mỉm cười.

Mười mấy năm nay nàng chưa trải qua cảm giác có một người gần gũi đồng trang lứa vui vẻ như Tiểu Vân vậy.

Các vị sư tỷ dù rất thương Lam Thanh nhưng cuộc sống tịnh tu thanh bạch, không nói chuyện, tiếp xúc nhiều với nhau.

Tiểu Vân tuy là một nữ tỳ nhưng hoạt bát, hồn nhiên. Buổi sáng, nàng đi chợ về, đã chọn cho Lam Thanh rất nhiều y phục đẹp.

Nàng ấy còn dạy Lam Thanh cách chọn lựa trang phục:

-Tỷ phải trang điểm lên một chút...Thoa một tí màu son này, sẽ đẹp hơn đó tỷ...

Ngắm Lam Thanh xõa tung mái tóc mượt mà được một lát, Phó Huyết Phong chợt lên tiếng:

-Đưa l cho ta, Vân nhi! Muội cũng ra ngoài đi...Ta có chút chuyện phải nói với Thanh Thanh...

-Vâng ạ!

-Muội cài chiếc trâm này đi Thanh Thanh- Phó Huyết Phong cầm một chiếc trâm bướm trên tay, âu yếm- Sẽ rất đẹp...

-Dạ!

Lam Thanh 16 tuổi.

Phơi phới như một nụ hồng...

Làm người ta thương nhớ, không dứt ra khỏi được.

-Huynh có việc cần giải quyết ở Thiết Ấn môn- Muội có muốn theo huynh về đó không?

Lam Thanh khựng lại...

Nàng đã là người của Phó Huyết Phong, trọn đời sẽ đi theo huynh ấy.

Nhưng mà...

-Muội sợ đúng không? Huynh cũng sợ nữa.

Hắn ôm nàng vào lòng:

-Muội theo sư phụ đi đi nhé! Khi nào xong việc, huynh sẽ đến tìm muội...

Lam Thanh hiểu, hắn không muốn nàng gặp nguy.

Luận về võ công, sự thông minh, kinh nghiệm sống, nàng đều không có, đi theo chỉ làm hắn vướng chân:

-Muội biết rồi- Huynh đi bảo trọng nhé! Huynh cũng không được có bề gì...Muội sợ lắm.

Hắn bây giờ là người thân duy nhất của nàng.

-Con yên tâm đi Phong nhi! Chúng ta sẽ chăm sóc Lam nha đầu thật tốt, khi con trở lại, con bé sẽ còn rạng ngời hơn cả thế này

-Con không ngại chuyện đó- Phó Huyết Phong quay sang Lam Thanh, tình quá- Muội cũng phải cẩn thận nhé Thanh Thanh. Tránh xa các lời trêu chọc và đùa cợt của họ ra...

-Đúng là một tiểu lang quân yêu vợ nồng nàn- Thủy Thiên Bình bật cười- Ta cam đoan ngày con về, Lam Thanh sẽ không mất một cọng tóc mà còn hồng hào, tươi đẹp hơn nữa.

Lam Thanh tha thiết nhìn hắn.

Hắn cũng không tránh được ánh mắt tràn đầy yêu thương>

- Chúng ta có cần ra ngoài để họ...chia tay không ạ chủ nhân?- Tiểu Ngọc nghịch ngợm xen vào- Kéo một lúc lại có người trách chúng ta phá hỏng khoảnh khắc đêm xuân của họ nữa.

-Tiểu nha đầu thật là-Thủy Thiên Bình phất nhẹ tay áo -Con cầm lấy này Phong nhi- Một lọ thuốc được bịt kín nằm gọn trên tay Phó Huyết Phong...

-Sư phụ...

-Đó là thuốc giải xuân được. Tự dưng gây ra hậu quả cũng không nên. Bất cứ loại thuốc nào dù mạnh đến đâu, nó cũng giúp người uống giữ được tinh thần tỉnh táo....Hiểu chưa Phong nhi?

16. Chương 16

Phó Huyết Phong dở cười dở khóc trước lời nói quá thẳng thắn của sư phụ. Có vẻ còn muốn trêu tên đệ tử của mình, Thủy Thiên Bình tiếp lời:

-Lam nha đầu cũng đừng quá tin tưởng nó.Đàn ông không tên nào là không háo sắc, ham hố của lạ...Trong suốt thời gian con ở với ta, ta sẽ từ từ dạy dỗ con, để con không bị gã đệ tử đào hoa của ta ăn hiếp.

-Có lẽ con phải xem xét lại quyết định của mình rồi- Phó Huyết Phong thở dài- Hơn 10 năm qua, con sống trong sự dạy dỗ của người đã thâm trầm lắm rồi, để Thanh Thanh ở lại, khác nào tự mình hại đến mình.

Lam Thanh rất thích không khí ấm áp thân thiết đó...

Như là một gia đình

-Thôi con đi sớm, mau giải quyết chuyện rồi về với Thanh Thanh! Cẩn thận với nha đầu Khúc Hương Linh và cha cô nương ấy.

-Dạ...

Huyết Phong nắm lấy tay Lam Thanh, lưu luyến:

-Thanh Thanh...Muội bảo trọng, huynh sẽ sớm quay về.

Một nụ hôn khẽ khàng trên trán.

Trước mặt mọi người, Lam Thanh xấu hổ, đẩy nhẹ vào ngực Huyết Phong:

-Huynh đi...cẩn thận...Muội chờ...

Bóng Phó Huyết Phong xa dần.

Lam Thanh vẫn còn nhìn theo...

Vỗ nhẹ vào vai nàng, Thủy Thiên Bình quay sang Tiểu Ngọc:

-Tiểu Ngọc, thu dọn hành lý, sau đó đốt sạch nơi này. Chúng ta trở về nhà.....

Ngày đi, đêm nghỉ.

Tình cảm ban đầu còn là sơ khởi, sau càng lúc càng nồng đượm.

Tô Châu...

Đến một trang viện nhỏ:

-Lam tỷ tỷ. Tới nhà rồi...

-Cuối cùng cũng tới nhà.

Ngôi nhà xinh xắn nằm đơn độc trong một vùng ngoại ô, xa cách nơi sầm uất Tô Châu...Lam Thanh ngỡ ngàng trước một vườn hoa thơm ngát. Hoa trà cùng với mẫu đơn, thêm một số cây lạ mà nàng chưa biết tên:

-Đẹp quá

-Nha đầu ngốc...Cẩn thận đấy...Hoa bình thường vốn không độc, nhưng nếu con chạm vào 2-3 loài hoa, ngẫu nhiên mà chúng kết hợp lại sẽ tạo ra loại độc vô thường.

-Dạ?

-Tỷ tỷ đừng ngạc nhiên... Chủ nhân là Độc nương tử nổi tiếng trên giang hồ. Nghe tới tên người, hắc bạch đều có vài phần kiêng nể.

Độc nương tử.

Trước đây ở Nga my, Lam Thanh từng nghe sư phụ nói các môn phái từng có ý định phối hợp để tìm đôi phu phụ có tên là Lãnh Huyết thư sinh và Độc nương tử. Một người võ nghệ cao cường, ra tay tàn độc, một người dùng độc diệt môn, trong 1 đêm hạ sát cả Lâm gia trang mấy chục mạng người.

Nhưng lẽ nào...

Thủy Thiên Bình tuy hành động quái dị nhưng những ngày ở cùng bà, bà rất ôn nhu, dạy bảo nàng nhiều việc. Không lẽ nào lại là người độc ác, nhẫn tâm?

-Tỷ đừng nghe giang hồ đồn đãi. Chủ nhân rất tốt. Vụ tàn sát ở Lâm gia trang mà bọn chúng truyền tụng chẳng là vì...đám khốn nạn đó không có lương tâm, đã bắt ép Tiểu Dung tỷ tỷ, còn hại chết phụ thân tỷ và hôn phu của tỷ ấy nữa. Bọn dê hèn đó sau đó muốn giết tỷ ấy để diệt khẩu, may là chủ nhân đi ngang qua.-Mắt Tiểu Vân hiện lên sự ái mộ rõ rệt- Đó là lần đầu muội chứng kiến cảnh chủ nhân và tướng công phối hợp đó nha. Rất oai phong, cả bọn đó chết không kịp ngáp, rất là thê thảm.Còn cái tên trực tiếp hãm hại Tiểu Dung tỷ, chủ nhân để cho hắn sống, chỉ cắt phăng cái vật nhỏ sung sướng của hắn...Muội thích nhất là người còn hạ Bách hội đa tình kiếp cho hắn. Tới ngày 20 mỗi tháng hắn sẽ động dục không chịu nổi nhưng không có vật đó thì ” tâm thì muốn mà lực không đủ”, đau khổ suốt cả đời.

-Đáng kiếp...Nhưng cũng do hắn nên chủ nhân của chúng ta mới mang tiếng oan. __ Tiểu Ngọc xen lời_ Khi nào gặp lại, muội sẽ dùng dao bằm bằm trên người hắn, cho hắn chết không được mà sống cũng không xong.

Lam Thanh bật cười khúc khích trước vẻ mặt hài hước của 2 tiểu cô nương đó.

Danh môn chính phái.

Lòng ai chưa chắc độc hơn.

-Hai muội cứ ở đó mà làm trò cười- Tiểu Dung nghiêm khắc cảnh báo- Lam cô nương đi đường xa cũng mệt, còn không mau vào dọn phòng, hầu hạ cô nương ấy nghỉ ngơi.

-Tiểu Dung tỷ..Không cần đâu...Muội làm được mà...

-Đó là trách nhiệm của bọn chúng. Còn không mau đi!

-Dạ!

Tiểu Vân và Tiểu Ngọc lè lưỡi, vội chạy đi ngay:

-Trước khi về phòng...Lam nha đầu sang phòng ta nhé. Ta có chuyện muốn nói với con.

-Dạ...đại sư phụ...

- Thưa đại sư phụ...

Nhìn thấy Lam Thanh, Thủy Thiên Bình mỉm cười:

-Nha đầu lại đây...

-Dạ!

- Con biết tại sao đại sư phụ gọi con đến đây không?

-Dạ..Đại sư phụ dạy bảo con chuyện gì, Thanh nhi xin nghe ạ!

-Thật là hâm mộ quá- Thủy Thiên Bình nhướn mày, vui vẻ- Tuy ta không thích bọn danh môn chính phái lắm nhưng không thể không thừa nhận, bọn họ dạy đệ tử rất ngoan.

-.....

- Đại sư phụ cũng không có gì quan trọng...Chỉ là con đã thê tử của Phong nhi, con nên biết về chồng mình rõ ràng hơn một chút. Xem như buổi họp gia đình vậy. Ta hỏi, con trả lời. Con muốn biết gì, ta sẵn sàng giải đáp

-Ngao ngán không phải là không tốt. Nhưng dịu dàng quá đôi khi sẽ làm đàn ông chán đấy nha đầu. Phong nhi tuy bản tính không phong lưu nhưng ma giáo bọn ta, ma nữ khá nhiều. Tài quyền rũ của bọn chúng thì ...đá cũng phải mềm...Không thể cứ mãi e ấp được đâu con!

-.....

-Nhưng mà thay đổi quá, Phong nhi của ta có lẽ cũng phải bỏ chạy mất. Đại sư phụ chỉ muốn nói với con, không thể cái gì cũng nhường nhịn, cũng sẵn sàng bỏ qua là tốt. Đôi khi con phải biết nghi ngờ, tự bảo vệ bản thân mình.

-Dạ...Con...

-Con sinh ra trong chốn danh môn, không hiểu được cảm giác lúc nào tính mệnh cũng bị đe dọa. Chúng ta vốn cũng chẳng muốn mình độc ác, nhẫn tâm. Nhưng cuộc sống buộc phải dứt khoát, đôi khi là tàn nhẫn. Phong nhi là thiếu giáo chủ Thiết Ấn môn, nguy cơ trùng trùng, có nhiều lúc, không phải muốn là được.

-.....

-Nếu một ngày nào đó, con phải nhìn Huyết Phong làm tổn hại sự phụ của con, ta hy vọng con hãy hiểu cho nó. Phong nhi còn nhiều thứ phải bảo vệ, phải duy trì. Đừng làm nó khó xử. Biết không nha đầu?

-Dạ...

Lam Thanh cảm thấy nghẹt thở.

Nàng không hy vọng giờ phút đó.

Càng không biết phải làm sao để vẹn cả hai đường.

-Phong nhi đã dùng Tuyệt mệnh truy hồn tán và Độc huyết công để khống chế các môn phái trong võ lâm.Hiện nay cả sự phụ con, đang nằm trong tay nó...

Một tiếng sét.

Lam Thanh chấn động toàn thân.

Tay run rẩy:

-Đại sự phụ!

-Phong nhi sẽ không làm hại đến tính mạng họ.Sau khi hạ hết độc, họ sẽ không thể tấn công, tiêu diệt tà giáo một thời gian dài. Giang hồ sẽ được yên ổn.

-Nhưng nếu...nếu lúc đó tà giáo sẽ tấn công họ thì sao ạ? Con...

-Sẽ không ai tấn công ai được. Độc sẽ được hạ ở hai bên...Cũng có nghĩa là Phong nhi sẽ là kẻ thù của chính lẫn tà. Hai đứa từ nay không thể đường đường chính chính mà lộ diện trên giang hồ được nữa.

Cõi lòng Lam Thanh bỗng chốc nhẹ hẫng.

-Chỉ cần không ai là người thân của con phải chết. Con cũng chỉ mong được sống bên cạnh Phong huynh, còn lại...không quan trọng ạ!

-Con chỉ mới có 16 tuổi thôi Lam nha đầu- Thủy Thiên Bình thở dài- Ta cũng không biết mình có vội vàng không? Một đứa mới 21 tuổi, một đứa 16. Đoạn đường phía trước vẫn còn rất dài, biết sau này có trăm năm được với nhau không?

-Đại sự phụ đừng lo áy náy mà...Con và Phong huynh là do đã định. Người cũng đâu có thể làm gì khác...

Nha đầu ngốc...

Năm lần bảy lượt bị gạt mà không biết...

Thế này thì...

Thủy Thiên Bình cười khế:

-Bối vậy đại sự phụ mới nói...Làm người không nên tin tưởng người ta quá. Ta không có ý hãm hại con, nếu không con chết mười đời cũng không biết vì sao mình phải chết rồi.

-Dạ...

-Ta cũng không giấu giếm gì con nữa. Bọn giang hồ gọi ta là Độc nương tử, sở trường của ta là dùng độc...Phu quân của ta được gọi là Lãnh Huyết thư sinh Diệp Vân Hiên nhưng cũng khá lâu rồi ta không gặp ông ấy...Chắc con bé Tiểu Ngọc cũng đã nói với con rồi.

-Dạ...

-Ta không thích bị làm phiền bởi cái bọn chính phái danh môn đó nên cải trang một chút đến dẫn cư. Chúng ta bề ngoài làm nghề y hốt thuốc, gọi là Diệp Thanh quán...Ta thích gọi đám nhóc ấy bằng "tiểu", Tiểu Ngọc, Tiểu Vân và Tiểu Dung. Từ nay con sống ở đây với ta,ta sẽ gọi con là Tiểu Lam nhé!

-Dạ...

-Con chưa biết gì thì theo bọn Tiểu Vân chăm sóc vườn thuốc độc của ta...Ta cũng sẽ dạy cho con cách sử dụng một số loại độc.

-Không cần đâu ạ! Con...

-Thuốc độc không nhất thiết là dùng để hại người. Hạ độc khác với dùng độc...Con không có căn cơ võ công tốt, học cách dùng độc cũng là để bảo vệ bản thân mình.

Hiểu ra, Lam Thanh then mình hãy còn nông cạn:

-Dạ...Con hiểu rồi. Con sẽ cố học...Không làm đại sư phụ thất vọng ạ!

-Tốt lắm...Đại sư phụ đói bụng rồi...Con đi làm chút thức ăn đi, tiểu nha đầu.

-Đại sư phụ đợi con một chút. Con sẽ làm ngay ạ!

Cùng quây quần bên mâm cơm, Tiểu Vân hít hà, thích thú:

-Thơm quá! Lam tỷ tỷ...Tỷ thật là giỏi.

-Ta chưa thấy kẻ hầu hạ nào sướng hơn các người- Thủy Thiên Bình cầm đũa khê vào tay Tiểu Vân, nhắc nhở- Tối bữa cơm thì để cho thiếu phu nhân nấu cho ăn.

-Tại chủ nhân bảo con đừng có động tới thức ăn trong bếp mà. Người ăn không được....

Thủy Thiên Bình ngao ngán, không buồn bắt lỗi nữa.

Cũng là do bà, một tí nữ công cũng không biết, làm sao dạy dỗ được lũ nha đầu này chứ.

Bưng món ăn cuối đặt trên bàn, Tiểu Dung mắng khê:

-Tiểu Vân...Không được tùy tiện như thế. Ngồi thẳng

-Dạ...

Gương mặt rạng rỡ, Lam Thanh hồ hởi nói với mọi người:

-Con mời sư phụ...Dung tỷ...Hai muội ăn cơm!

- Chúng con mời mọi người ăn cơm...

Gắp một đũa, Thủy Thiên Bình tấm tắc khen:

-Rất ngon...Tiểu Lam, con giỏi lắm...

-Không có gì đâu ạ!

-Như thế này sau này Phong nhi về đòi người, ta làm sao mà trả con cho nó được đây.

-Hay là để Lam tỷ tỷ ở đây luôn. Thiếu gia cũng về đây ở, vậy là tiện cả đôi đường.

-Muội không biết lễ phép là gì sao Tiểu Ngọc- Tiểu Dung gắt nhỏ- Chuyện của chủ nhân, đến khi nào muội được xen vào.

-Bọn tiểu nha đầu này tuy có chút không biết lễ nghĩa nhưng ta không thích con có thái độ xem chúng ta như người trên, kẻ trước đầu Dung nhi. Chúng ta là một nhà, biết không?

-Dung nhi không dám. Chủ nhân có ơn với con, suốt đời hầu hạ người là bổn phận của Tiểu Dung.

Con bé này...

Lớn hơn Lam Thanh 4 tuổi.

Nhưng nỗi đau quá lớn đã khiến cho con bé không còn mấy lúc tươi cười...

Thật đáng tiếc...

-À, quên nữa... Tiểu nha đầu Khúc Liên Hoa đó thế nào rồi? Con đã thu xếp cho nó ổn chưa Dung nhi?

-Rồi ạ...

-Khúc Liên Hoa...- Là Tiểu cô nương của Ngũ độc giáo? Sao cô nương ấy lại ở đây ạ

-Là vậy...Lam tỷ...Khúc cô nương đó...

-Tiểu Vân!

-Không sao...Để cho nha đầu ấy nói đi!

-Tiểu cô nương ấy mang theo một đám độc xà, trong đó có Bách tình xà...Dự tính của tiểu cô nương ta là trước đêm tân hôn của tỷ sẽ để chúng tấn công, làm tỷ bị trúng độc. Cô nương ta còn chuẩn bị 3-4 tên đại hán cường tráng, định làm tỷ nhục nhã, không thể nhìn mặt thiếu gia hay phu quân của mình.

Tay Lam Thanh run rẩy.

Đũa bị rơi xuống.

Tiểu Dung lần đầu tiên ôn nhu nắm tay nàng:

-Chuyện may là được chủ nhân phát hiện kịp, đã ngăn cản nàng ta.

Lòng người hiểm độc.

Lam Thanh còn nhớ tới tác dụng của Bách tình xà...

Nếu đại sư phụ không phát hiện kịp có lẽ nàng bây giờ đã tìm tới cái chết vì nhục nhã.

-Ban đầu ta dự định lấy độc trị độc, dùng Bách tình xà và 4 gã đại hán cho con bé đó một bài học...Nhưng nghĩ lại, nha đầu ấy còn quá nhỏ, với tính cách của nó thì không thể nghĩ ra mưu kế thâm hiểm như vậy. Ta định chơi một trò chơi với tỷ tỷ của nó...Khúc Hương Linh thủ đoạn như thế, dù Phong nhi không có tình cảm thì khi trở về Thiết Ấn môn, không biết sẽ bị giảng cái bẫy gì. Ta đặc biệt bào chế thuốc giải xuân được cho Phong nhi cũng là vì thế.

-.....

-Ngày mai bắt đầu chỉ cho Lam tỷ tỷ cách nhận diện 1 số loại được có độc...Sau đó chỉ thêm 1 số cách phối độc và dùng độc nhé!

-Dạ...

17. Chương 17

Lam Thanh cố may cho xong chiếc áo trước khi trời sáng.

Từng đường kim mũi chỉ tuy còn vụng về nhưng chứa cả sự thương nhớ nàng dành cho người mình yêu thương. Cả ngày cùng bọn Tiểu Vân chăm sóc vườn thuốc, học cách nhận diện một số loại độc, phối độc, giải độc, nỗi nhớ tạm thời ngủ yên. Nhưng khi chỉ có một mình, nàng lại không nén được sự nhớ thương da diết ấy.

Huyết Phong đi cũng gần 3 tháng.

Lam Thanh không dò hỏi gì về tình thế bên ngoài. Nàng sợ nghe những tin tức không hay, nhưng lớn hơn tất cả, Lam Thanh tin- Huyết Phong sẽ không làm mình bị tổn thương. Chỉ cần kiên trì chờ đợi, chàng sẽ trở về, rất nhanh thôi...

Mũi kim cuối cùng vừa hoàn thành xong chiếc áo.

Đã quá canh ba. Lam Thanh mỗi một nằm xuống giường. Lại 1 ngày nữa trôi qua...

Trong giấc mộng chập chờn...

Dường như có một vòng tay ai đang ôm lấy người nàng.

Phản ứng tự nhiên, Lam Thanh bật dậy:

-Á!

-Là huynh đây- Chát giọng trầm ấm quen thuộc vang lên- Phong huynh của muội đây....

-Phong huynh...

Lam Thanh run rẩy đón nhận nụ hôn nhẹ nhàng của hắn.

Ngọt ngào...

Nhưng nàng chợt nhớ tới lời đại sư phụ.

Lam Thanh đẩy bật người ấy ra:

-Thanh Thanh!

Đèn đã được thắp lên:

Gương mặt thân thương, từng góc cạnh.

Phó Huyết Phong có phần hơi ồm, đôi mắt nhuốm vẻ mỏi mệt.

Lam Thanh sờ tay lên mặt hắn.

Không có lớp mặt nạ da người.

-Muội sao vậy?

-Đại sư phụ nói...Phải cẩn thận...Muội xem huynh có phải là người khác cải trang không?

Phó Huyết Phong lại thêm một lần không biết nên cười hay khóc.

Sư phụ của hắn, 3 tháng đã làm tiểu nương tử ngây thơ trở nên ...biết đề phòng người khác tự lúc nào...

-Xác định rồi...có phải là nên đèn cho huynh nhiều hơn một chút hay không?

Phó Huyết Phong kéo nàng ngã xuống giường.

100 ngày trong nỗi nhớ không sao tả xiết, hắn luôn hoài niệm giây phút kề sát thân thể non mịn, hôn lên làn da mát rượi, thanh xuân.

Lam Thanh ngất ngây trong những cảm giác tuyệt vời.

Lần đầu tiên là nương nhẹ, dịu êm, lần gặp mặt này những tháng ngày nhớ nhung tràn ngập đã khiến Phó Huyết Phong khó khống chế được cảm xúc của mình:

-Phong huynh...Đau...Muội đau...

Nhận ra động tác mình đã quá cuồng dã, hắn dừng lại, êm ái trấn an:

-Xin lỗi Thanh Thanh...Huynh không kiềm chế được...Muội cứ thả lỏng người. Không sao đâu...

-Phong huynh...

E ấp, ngượng ngùng nhưng vòng tay Lam Thanh từ lúc nào đã vòng qu cổ hắn.

Hai thân thể kề sát vào nhau...

Quấn chặt...

Không phải là lần đầu nếm hương vị hoan ái nhưng Phó Huyết Phong bây giờ mới hiểu tại sao sư phụ chàng từng nói” Đam mê thì có nhiều, nhưng đam mê không muốn tỉnh chỉ là với chân tình.”

Trầm luân...

Đêm xuân mộng và thực chập chờn trong hư ảo.

Dưới ánh trăng muộn, Phó Huyết Phong thỏa mãn nhìn nàng rút vào lòng hắn, gương mặt ngây thơ sau cơn hoan ái thanh thản và bình yên lạ.

Rất đáng để hắn quên đi tất cả. Thiếu giáo chủ Thiết Ấn môn, kẻ kế thừa ma đầu chi đạo, mình chủ võ lâm.

Không sánh bằng nụ cười thuần khiết của nàng.....

-Thiếu gia!

Tiểu Ngọc và Tiểu Vân áp tai vào cửa nghe ngóng. Nụ cười thâm ảm hiện trên môi khi một lát sau, Phó Huyết Phong mới bước ra mở cửa:

-Chuyện gì đó hai tiểu nha đầu.

-Thiếu gia rửa mặt...Có cần nô tì hầu hạ người chải đầu không ạ?

-Hai muội không chọc phá là đã may cho ta lắm rồi. Đi chuẩn bị điểm tâm đi, Lam tỷ của hai muội chắc không làm bữa sáng kịp đâu.

-Vâng...Nô tì biết rồi ạ!

Bưng chậu rửa mặt vào, Phó Huyết Phong nhúng chiếc khăn vào nước ấm, đến bên giường, nơi Lam Thanh vẫn còn ngủ rất

-A!!

Đôi mắt đẹp của nàng mở ra khi chiếc khăn nhẹ nhàng lau trên mặt mình:

-Phong huynh...Muội...

Chiếc chăn rơi xuống.

Bờ vai trần.

Xiêm y nằm trên đất.

Mặt nóng bừng, Lam Thanh lí nhí:

-Phong huynh...Lấy giùm muội...

-Lấy cái gì?

-Lấy...lấy y phục...Muội phải ra ngoài...Điểm tâm sáng...

-Huynh nghĩ bây giờ mọi người đã ăn xong lâu rồi. Muội đừng lo... Ngồi yên đó, Phong lang sẽ hầu hạ uội... Phong lang?

Thanh âm thân thiết...

Lòng Lam Thanh ấm áp bởi cảm giác ngọt ngào...

Phó Huyết Phong ôn nhu lau mặt cho nàng.

Vén những sợi tóc mượt như tơ, làn xoa, xoa tung trên vai...

-Huynh xuống kia lấy điểm tâm uội nhé?

-Thôi khỏi...Muội tự đi được rồi.

-Lệnh đại sư phụ đã ra rồi. Hôm nay huynh không được uội ra khỏi phòng...Chúng ta phải mau sinh một tiểu hài nhi mập mạp trắng trẻo cho người mới được.

-Phong huynh...Không được đâu...muội...

-Không được gọi Phong huynh nữa. Phải gọi là Phong lang...Còn huynh từ nay sẽ gọi muội là tiểu tương tử... Thanh Thanh tiểu nương tử!

Ngập tràn hạnh phúc...

Lam Thanh không còn thấy sợ hãi khi Phó Huyết Phong đi vào mình, cùng nàng triển miên trong men say ân ái...

Hương vị ngọt ngào...

Càng nếm lại càng say...

Con đi à?

-Dạ...Con và Thanh Thanh sẽ tìm một nơi nào đó ẩn cư và sống những ngày bình lặng- Đại sư phụ yên tâm, con sẽ đối xử với Thanh Thanh thật tốt, thỉnh thoảng chúng con cũng sẽ về thăm người.

-Thiếu chủ...Người không ở lại đây được sao?Lam tỷ tỷ...

-Không phải ta không muốn ở lại...Ta đã gây ra khá nhiều ân oán, ẩn cư là cách tốt nhất, các tiểu nha đầu à!

-Con đã quyết định thì sư phụ không ngăn cản- Thủy Thiên Bình nghiêm túc- Con đã thành gia thất, đối xử tốt với thê tử là đương nhiên. Thanh Thanh còn rất trẻ, cuộc đời vẫn còn dài, đi theo con đã là một hy sinh không nhỏ rồi.

-Con biết chứ...Sư phụ an tâm...

-Làm đàn ông thì phải nuôi được vợ mình. Con ngoài việc làm thiếu giáo chủ của người ta, kẻ hầu người hạ thì chưa từng làm gì...Mọi chuyện đều phải tự mình lo liệu. Cẩn thận đấy.

-Con biết rồi.

-Thiếu phu nhân- Tiểu Dung mang ra một bọc hành lý- Ba chúng tôi đã chuẩn bị lương khô đủ dùng trong nửa tháng cho hai người. Thêm vào đó là chút ít ngân lượng...Chủ nhân cũng đã để sẵn thuốc kim thương, một số loại thuốc trị độc...Hạt giống của một vài loại hoa độc nữa.

-Cám ơn Tiểu Dung tỷ!

-Thôi đã đi thì đi cho sớm. Càng lưu luyến lại càng phiền toái...Hai đứa bảo trọng.

-

Phó Huyết Phong chợt quay lại:

-Sư phụ...Con cũng mong người hãy ỉn một cơ hội. Không phải người vẫn luôn nhưng nhớ đại sư phụ sao? Hạnh phúc là không dễ dàng, đừng bỏ lỡ một giây ở bên nó...

Tay Huyết Phong xiết chặt Lam Thanh...

Lòng Thủy Thiên Bình như nổi sóng...

Đâu phải chỉ nói một tiếng bỏ qua là xong cả chuyện suốt mười mấy năm dài...

Hạnh phúc bên người mình yêu vẫn luôn là vô hạn...

Huyết Phong đưa Lam Thanh đến một vùng khá hoang vắng.

Nơi đây có một thung lũng nhỏ, kề sát bên là vực sâu nghìn trượng, phong cảnh đẹp mê hồn. Cứ mỗi chiều hoàng hôn xuống từng đàn chim nối tiếp nhau bay qua thung lũng, đẹp như một khung cảnh thần tiên...

Hằng ngày Phó Huyết Phong vào rừng đốn củi, săn thú, tìm quả cây, bắt cá...

Lam Thanh ở nhà may vá, trồng trọt, tìm một số dược liệu lẫn thuốc độc có công dụng chữa trị bệnh như chỉ dạy của Thủy Thiên Bình...

Áo thô mộc mạc ...

Tình ý ngập tràn.

Lam Thanh rạng rỡ với những bữa cơm thơm lừng, ánh nến bập bùng soi rõ hai gương mặt tràn trề hạnh phúc...

Phó Huyết Phong hay đùa cợt, xoa nhẹ lên chiếc bụng bằng phẳng của nàng, như thể nơi đó đang chứa một tiểu hài tử, kết tinh của yêu thương....

-Thanh Thanh!

-Dạ?

Huyết Phong về sớm hơn mọi ngày. Nhìn thấy nàng, hắn tươi cười dang đôi tay bế bổng Lam Thanh khỏi mặt đất:

-Bỏ muối xuống...Không đùa mà...

-Ta đâu có đùa với muối đâu...nuống tử...-Lấy từ trong áo ra một chiếc trâm cài tóc, Phó Huyết Phong âu yếm- Hôm nay ta mang thịt vào thị trấn bán, mua uội chiếc trâm này. Đẹp không?

-Đẹp lắm!- Lam Thanh cầm lấy chiếc trâm cài, sung sướng- Cảm ơn chàng...Phong huynh...

-Cứ gọi là Phong huynh. Phải gọi là Phong lang hay tướng công chứ...

-Muội quen miệng rồi. Không chịu thì thôi- Lam Thanh bĩu môi, vùng khỏi lòng hắn- Muội đi nấu cơm...

-Ta sợ muối rồi. Có cách này là nhất thôi. Cài lên cho huynh xem đi!

-Tối gọi đầu xong muối sẽ cài. Hơn nữa muối thích cây trâm huynh đeo bằng gỗ hơn. Rất đẹp!

-Do tự tay tướng công làm nên muối cảm động chứ gì! Tùy muối, cài hay không, Thanh Thanh của huynh vẫn là đẹp nhất mà....

Lam Thanh nép vào lòng Phó Huyết Phong.

Hạnh phúc đến nỗi nàng lo sợ...

Liệu có trường tồn mãi mãi hay không????

Thanh Thanh à!

-Dạ...

- Hôm nay muối có thích đi ra thị trấn với huynh không?

-Muội còn một ít việc chưa làm xong...

-Từ ngày theo huynh đến đây, muối chỉ ru rú ở trong nhà. Ra thị trấn dạo chơi đi, sẵn tiện mua thêm sơn phấn.

-Nhưng muối đâu có cần những thứ đó.

-Không cần cho ai ngắm. Lang quân muối ngắm là

Lam Thanh có chút phân vân, rồi sau đó gật đầu đồng ý:

-Huynh đưa muối đến chỗ mà huynh mang bán mấy chiếc túi hương và áo nha. Muội muốn hỏi họ cần thêm những mẫu gì?

-Được rồi. Nếu muội không ngại đi với một ông chồng xấu xí như huynh thì...sau khi bán xong mớ củi và thảo được, huynh sẽ đưa muội đi ăn ở trà lâu nổi tiếng ở vùng này. Nơi đó có món bánh tằm, nghe nói là đặc sản.

-Dạ...

Nắm tay Thanh Thanh đến nơi cửa tiệm trang sức, Phó Huyết Phong hướng vào trong:

-Lâm tẩu..

-A Tam- Nhìn thấy Lam Thanh, người phụ nữ trung niên sưng lại trong chốc lát- Đây là...?

-À -Phó Huyết Phong bắt gặp tia nhìn của người phụ nữ, thầm rửa mình sao lại sơ suất không dùng dị dung thuật cho nàng- Đây là...nương tử của tôi. Thanh Thanh!

-À...Không ngờ đó nha A Tam...Người như vậy mà lại có nương tử xinh đẹp thế này...Đúng là đại phước...

Lam Thanh không phải là một cô gái quá xinh đẹp, nhưng những đường nét thanh tú, thoát tục, thêm nữa là quãng thời gian hạnh phúc đã làm má nàng như hồng hơn, môi đỏ mọng như một bông hoa đang độ nở rộ tươi tắn nhất...Cái chốn thị trấn nhỏ bé này thì sự xuất hiện của một nhan sắc thanh nhã như nàng, có lẽ là quá hiếm hoi.

Lòng Huyết Phong dâng lên một cảm giác khó chịu, như là sự bất an:

-Lâm tẩu ơi...Không biết những mẫu túi hương của tôi có bán được không? Tôi...

-Bán được lắm.Ta còn định vài ngày nữa sẽ nói với A Tam bảo nương tử của hần làm thêm. Có một vị tiểu thư của trấn rất thích mẫu hoa văn trên áo của cô, định đặt cô thêu áo cưới cho nàng ấy.

-Vậy à? Tốt quá!

-Ta sẽ đưa mẫu cho cô nương. Cô thêu trong vòng nửa tháng rồi giao hàng, được không?

-Nửa tháng à?-Lam Thanh nhẩm tính- Vậy cũng được...

-Còn 1 số mẫu thêu túi hương, ta cũng định trao đổi với cô nương...Cô ở lại một chút nhé!

-Phong...à không- A Tam ca...Huynh đợi muội một chút nhé...Để muội xem Lâm tỷ muốn trao đổi mẫu thế nào.

-A Tam bận việc thì đi chút đi. Để cô vợ bảo bối của cậu ở đây một lát.

-Không sao đâu Lâm tẩu. Tôi ở lại đợi Thanh Thanh!

Phó Huyết Phong biết người phụ nữ trước mặt đối với Lam Thanh chỉ có chút hiếu kỳ chứ không có gì là ác ý.

Nhưng...cửa hàng son phấn bước vào một vị khách mới. Đó là Lý Thập nương- 1 người đàn bà theo những người dân ở đây biết là một " tú bà nấp bóng" cao sang, thường đi dò xét, để ý các cô thiếu nữ xinh đẹp ở trấn này nhằm làm đẹp lòng Đỗ Đại- một gã công tử nhà giàu háo sắc của trấn này.

Bà ta đã nhìn thấy Lam Thanh.

Con mắt sáng rực, dù không nói gì, song bên trong là muôn vàn tà ý.

Rắc rối rồi...

Huyết Phong than thầm.

Mãi say sưa trong hạnh phúc, hần có lẽ đã phạm phải một sai lầm.

18. Chương 18

Hơi ngạc nhiên sau khi đi ra khỏi cửa hàng son phấn Huyết Phong nói là muốn về nhà, Lam Thanh hỏi nhỏ:

- Sao lại về? Còn củi và thảo dược chưa bán mà...

-Củi mang về nhà nấu nước tắm uội. hảo được để dành cũng được. Huynh...huynh hơi mệt...

-Huynh mệt lắm sao? -Lam Thanh lo lắng, sờ tay lên trán chồng- Đâu có sốt...

-Huynh khó chịu một chút thôi. Không đi bộ nữa...Thanh Thanh...muội ôm chặt huynh nhé!

Lam Thanh không hỏi nữa, ôm lấy cổ Huyết Phong.

Như một bóng ma quỷ dị, Phó Huyết Phong giở khinh công, lướt như bay...

Đằng sau là một lũ người lăm lăm dao kiếm đang đuổi tới:

-Đâu...đâu rồi...

-Mụ Lý...Tiểu mỹ nhân ở đâu rồi?

Thì ra bọn chúng đã đuổi đến đây.

-Phong huynh...bọn chúng...

-Mặc kệ chúng đi- Trong lòng Phó Huyết Phong đã có quyết định- Huynh đưa muội về nhà đã.

-Dạ...

Đã vướng phải sai lầm nhất thiết phải nhanh chóng sửa chữa sai lầm đó...

Rất nhanh chóng, Phó Huyết Phong quay lại khu rừng...

Cả bọn vẫn chưa bỏ cuộc đang cật lực tìm kiếm.

Chơi với chúng một trò vui...

-Lý đại nương...Lý đại nương...

Nhìn thấy Phó Huyết Phong trong hình dáng A Tam mặt mày xấu xí, lưng gù, Lý Thập Nương giả vờ vồn vã:

-A Tam... A Tam!

-Sao đại nương lại ở đây? Trong này vắng vẻ lắm...Ở bên trong còn có thú dữ nữa. Cẩn thận chứ đại nương...Còn đây

-Là Đỗ Đại công tử đấy. Chào Đỗ công tử đi!

-Thì ra là Đỗ công tử...Tiểu nhân không biết...Xin chào người...

-Là hần à?

-Dạ...Hần là A Tam.

-Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga- Bậy đâu...

-Dạ...

Một thỏi vàng sáng chói được quăng ra trước mắt Huyết Phong:

-Dạ...Công tử...

-Đó là 10 lượng vàng, cầm lấy và dẫn ta về nhà.

-Dạ...?

-Bổn công tử nghe nói nương tử của người xinh đẹp như hoa. Bổn công tử cho người 10 nén vàng, đủ cho người làm ăn và cưới một cô vợ mới. Cầm tiền và dẫn ta về nhà. Nếu ta hài lòng, ta sẽ cho người thêm vàng.

Máu nóng trong đầu Huyết Phong bốc bùng bùng.

Lũ khốn kiếp...

-Dạ...Công tử chiếu cố...Thật là vinh hạnh quá!

Đúng như dự đoán, bọn chúng không sao đề phòng khi Huyết Phong ra tay nhanh như chớp.

Cổ của tên Đỗ Đại đã bị khống chế:

-Người...người làm gì?

-Làm gì à? Thử đoán xem...

Huyết Phong đẩy mạnh hấn ra, lạnh lùng dùng một chiêu Độc huyết chưởng:

-Á!

Tiếng thét chói tai của Lý Thậương:

-Giết người! Giết người! A Tam giết người.

Đám người sau phút kinh hoàng, đồng loạt xông vào.

Chỉ trong 3 chiêu, Phó Huyết Phong đã khống chế cục diện.

-Ta không giết người đâu...Chỉ làm bẩn tay ta...Nhưng để cho bọn người đi thì không được.

Một tay bóp miệng Lý Thập nương- 1 tay Phó Huyết Phong đổ vào đó một gói thuốc bột:

-Đoạn thanh tán sử dụng cho bà là đúng lắm rồi. Cái miệng hại đời người ta, từ nay từ từ mà im miệng nhé!

Quay sang Đỗ Đại:

- Còn người...dâm tặc hại người. Ta nghĩ làm như cách một người đã từng làm là hợp với người nhất đấy.

Kiểm vùng lên.

Một tiếng la thảm thiết...

Một viên thuốc búng vào miệng hấn.

Bên môi Phó Huyết Phong ẩn hiện nét cười tà khí:

-Còn các người...Nếu hôm nay chuyện này tiết lộ ra ngoài, đừng trách ta sao độc ác!

Thấy Huyết Phong có vẻ tự lự trong bữa cơm, Lam Thanh nhỏ nhẹ:

-Huynh có tâm sự gì à? Phong huynh?

-Không...-Muội ăn cá đi ...Huynh bắt được dưới suối, ngọt lắm!

-Huynh ăn với muội đi...Dạo này huynh ốm lắm Phong huynh!

-Còn nương tử của huynh thì càng ngày càng tròn trịa- Phó Huyết Phong trêu nàng- Thế mới biết tướng công yêu muội thế nào. Có bao nhiêu thức ngon muội dành ăn của huynh hết rồi

-Huynh...không đùa với huynh nữa...

-Đừng giận mà...Nói vậy thôi chứ Thanh Thanh của huynh như thế này mới đáng yêu...Muội phải tắm bổ nhiều, mới có sức...- Mắt hấn lấp lánh tia nhìn ám áp lẫn trêu chọc- Cùng lang quân tạo ra một Tiểu Phong Phong trắng trẻo, mập mạp chứ.

-Huynh...thật là...Muội đi rửa chén đây.

Đuổi theo gương mặt đỏ bừng của Lam Thanh là tròng cười sáng khoái của Huyết Phong. Môi cũng bắt giắc rạng rỡ nụ cười hạnh phúc, nàng ước mong mọi thứ sẽ là vĩnh viễn, có thể cùng chàng sống tới bạc đầu:

-Thanh Thanh ơi! Huynh đi hái thêm thảo dược...Muội đi với huynh nhé?

-Muội hơi mệt...Hôm nay muội ở nhà một hôm nha...

-Không có muội huynh không hái được nhiều thuốc.

-Đừng có mượn cớ- Lam Thanh bữu môi, từ trong nói vọng ra- Lần trước huynh cũng dụ muội đi theo, nhưng có hái được gì đâu...Toàn lợi dụng...lợi dụng...

-Lợi dụng...Lợi dụng cái gì?

-Không nói với huynh nữa...-Mặt Lam Thanh đã đỏ au, nóng bừng- Huynh đi đi, kéo trễ đó.

-Ở nhà cẩn thận. Túi Độc huyết trâm huynh để trên bàn, không được quên đâu đấy.

-Dạ...

Lòng Phó Huyết Phong tràn ngập cảm giác bất an. Không hiểu tại sao gần đây lúc nào hấn cũng không được yên tâm. Tên Đỗ Đại và Lý Thập nương sau đó không tin tức gì, thị trấn trở nên yên tĩnh lạ. Đã thế, những linh tính cứ thúc giục, hấn không thể tiếp tục ở lại đây.

Những ngày qua lúc nào Phó Huyết Phong cũng không muốn rời Lam Thanh nửa bước.

Hái thuốc, chặt củi hấn đều mang nàng theo. Những tảng đá, sườn núi, bãi cỏ đều đã chứng kiến đôi vợ chồng trẻ đầm thắm trao gửi cho nhau những lời mật ngọt. Ân ái càng nồng đượm, càng khiến lòng người thương tiếc, sợ một mai nó tan đi như bong bóng xà phòng.

Càng bước, lòng Phó Huyết Phong càng nóng.

Có lẽ phải rời khỏi nơi này...

Càng nhanh càng tốt.

Hấn quyết định về nhà...

Và...

-Thanh Thanh!

Trái tim như muốn vọt khỏi lồng ngực.

Thanh Thanh của hấn đang nằm sóng xoài trên đất...

Một đám đông từ trong ngôi nhà hạnh phúc của hấn bước ra...

Không khó để hấn nhận ra...

Phụ mẫu hấn.

Bọn người Ngũ độc giáo.

Khúc Hương Linh...

Tay của mẹ hấn đang muốn hạ xuống.

Phản ứng tức thì của cơ thể.

-Dừng lại...Dừng tay lại...Thanh Thanh!

Phó Huyết Phong vốn không còn cách nào khác.

Độc sa chương...

Chương lực của Huyết Phong thẳng vào mẹ chỉ có 2 thành công lực nhưng Độc sa chương của bà mà hấn thay Lam Thanh hứng trọn lại dùng toàn lực. Một ngụm máu tươi phun ra, chiếc áo xanh của Lam Thanh đầm máu...Sự việc bất ngờ khiến mọi người đều ngẩn ra. Tới lúc hoàn hồn, Lam Thanh hét lên:

-Phong nhi!

-Phong ca...!

-Muội không sao chứ Thanh Thanh?

-Không sao...Muội không sao!

Vận công điều tiết một phần khí huyết, Huyết Phong lạnh lùng:

-Con đã trốn tới tận cùng nơi này. Tại sao không thể buông tha con và Thanh Thanh chứ?

-Nếu cô nương ấy không chết, con sẽ không quay trở lại được...Phong nhi, sau những chuyện đã làm, con đã là kẻ địch chung của toàn võ lâm. Khó khăn lắm chúng ta mới thuyết phục được mọi người về một cái cớ khiến con làm vậy...Ta...

-Con bị Thanh Thanh dụ dỗ, mê hoặc. Giết chết nàng, mang con về tạ lỗi với giáo chúng...Đúng không?

Tim Tiết Phương Hoa đau như cắt...Ánh mắt oán trách của đứa con trai bà hết lòng yêu thương...Bà cũng hiểu, cô gái nhỏ này là lẽ sống của nó. Vì cô ta, Huyết Phong từ bỏ tất cả...Song, nó chỉ mới 21 tuổi. Bà không thể để tiền đồ của đứa con trai yêu quý bị hủy đi, chôn cuộc đời trong chốn núi rừng. Hơn nữa, nó lại đối nghịch với cả chính đạo. Không có sự hậu thuẫn của tà giáo, Phó Huyết Phong liệu có chịu được sự truy tìm, cổ sát của bọn họ không?

-Tha lỗi ẹ...Phong nhi!

Một chiêu tấn công vào Phó Huyết Phong...

-Dịch ca...Huynh giữ chân Phong nhi, muội phải giết con bé đó!

Lòng thương con đã biến thành mù quáng.

Phó Huyết Phong cố nén cơn đau, một tay ôm chặt Lam Thanh, một tay đón chiêu của phụ mẫu mình.

Khúc Hương Linh cũng ra tay.

Một chọi ba...

Còn lũ Bạch cốt giáo đang chờ đợi, một đn biến nhỏ nhất là sẽ xông vào.

Vết thương của Huyết Phong không phải nhẹ.

Độc sa trường đối với Huyết Phong không phải là thứ thương thế đoạt mạng, song bây giờ giữa tình thế 3 chọi 1, lại phải bảo vệ Lam Thanh. Cũng may là đối với những chiêu thế sát thương, chỉ cần Huyết Phong dùng thân hình ra đỡ là họ vội vã thu hồi. Bóng huyết kiếm bao phủ lấy toàn thân. Phó Huyết Phong cũng không nỡ dả thương phụ mẫu mình. Vì thế trận chiến kéo dài dằng dai. Bất thành linh, có tiếng hét:

-Giết!

Là mệnh lệnh của giáo chủ Ngũ độc giáo. Thì ra sau một lần Hương Linh trúng trường của Huyết Phong, lòng người cha cũng không yên nữa.

Bọn đệ tử Ngũ độc giáo có trên dưới 20 tên, bao vây Phó Huyết Phong vào giữa.

Bất thành linh có tiếng sáo...

Những cái gì đó từ xa di động.

-Độc xà...

Độc xà đã bị tiếng sáo thu hút...

Lần bò về phía Huyết Phong.

- Buông muội ra đi...Phong huynh! Không đáng đâu...Muội...

-Ngốc tử! Nếu buông muội ra được, huynh đã buông từ rất lâu rồi.

Một loạt Độc châm tung ra nhanh như chớp.

Huyết Phong quyết định liều.

Hắn dùng một luồng lực nhẹ, đẩy Lam Thanh ra phía trước.

Tay còn lại tung ra một trảo hướng về phía Khúc Hương Linh.

Bình thường Độc ma trảo ra tay nhanh như chớp, nhưng hôm nay nội thương Huyết Phong khá nặng, cộng thêm này giờ dùng quá nhiều sức đã khiến chiêu thức chậm đi một nhịp.

Tay của Ngũ độc giáo chủ đã nhanh hơn hắn một bước.

Khúc Hương Linh bị kéo ra, khiến Độc ma trảo nhắm sai đối tượng...

Một chưởng pháp ngàn cân nhắm về hướng Lam Thanh.

Phó Huyết Phong chỉ kịp xoay người

Một tiếng nổ...

Cả thân hình Phó Huyết Phong bị bắn về phía trước...

Vực sâu ngàn trượng...

Trong vòng tay hắn vẫn ôm chặt Lam Thanh.

Chút lý trí còn sót lại trong đầu khiến hắn chỉ còn thực hiện một hành động duy nhất.

Lam Thanh bị một luồng lực đẩy lên.

Bóng Phó Huyết Phong mất hút trong đáy sâu hun hút.

Đâu đó còn vọng lại:

-Thanh Thanh!

19. Chương 19

Lam Thanh bị đẩy trở lại mép vực...

Nàng không còn biết gì cả, chỉ còn có thể gào lên:

-Phong huynh!

Một phản ứng tự nhiên, Lam Thanh lại gieo mình xuống...

Nàng phải gặp Huyết Phong...

Một lần thôi.

Thân thể Lam Thanh nhẹ

Bất ngờ có một sợi dây lụa cuốn lấy nàng.

Lam Thanh mềm nhũn trong lòng Tiểu Dung.

Thủy Thiên Bình vừa đến...

Muộn mắt rồi:

-Các người muốn ép chết Phong nhi thật mà...Vợ chồng nó đang yên ấm, vô có gì mà đến đây...Khốn nạn!

Bà không còn muốn nể tình gì nữa.

Một nắm Độc Huyết Trâm được tung ra.

Vợ chồng Phó Huyết Dịch càng không ngờ cục diện lại ra tới nông nổi này.

Độc Huyết trâm không hại tính mạng họ.

Nhưng lòng của họ đang chấn động.

Thương con bằng mười hại con.

-Chủ nhân, không nên giằng co nữa...-Tiểu Dung hốt hoảng gọi to-Thiếu phu nhân mạch đập hỗn loạn. Nguy rồi...

Dưới chân Lam Thanh một dòng máu đỏ chảy ra.

Mặt Thủy Thiên Bình biến sắc.

-Mau...Đưa Lam nha đầu đi ngay...

Ánh mắt sắc bén của bà nhìn về phía họ:

-Lam nha đầu có mệnh hệ gì...Ta sẽ đến Thiết Án môn, tìm bọn người tính sổ...

Trong cơn mộng chấp chờ

-Thanh Thanh!

Huyết Phong đang nắm lấy tay nàng.

Bất chợt...

-Thanh Thanh!

Đôi tay rời ra.

Người rơi xuống đáy vực sâu ngàn trượng.

-Phong huynh!

Màn đêm...

Lam Thanh bật dậy.

Trước mắt nàng là gương mặt lo lắng của Thủy Thiên Bình, Tiểu Vân và Tiểu Ngọc...

-Lam tỷ tỷ!

-Tiểu Lam nha đầu...

-Đại sư phụ...Phong huynh...Phong huynh đâu rồi? Phong huynh...Phong huynh có sao không sư phụ?

Thủy Thiên Bình không biết nói thế nào cho phải.

Mất mát thì đã mất rồi.

-Phong nhi rơi xuống đó...Ta e lành ít dữ nhiều...Người của Thiết Án môn cũng tìm kiếm rồi...nhưng....Không rõ tông tích...

-Phong huynh...

Lam Thanh mắt nhòa lệ...

Những tháng ngày hạnh phúc...

-Thanh Thanh! Tiểu nương tử!

Mọi người không còn có thể nghe sao?

-Lam tỷ tỷ?

Nàng không còn sức để gào thét nữa.

Mọi thứ trống rỗng.

-Phong huynh...

Lòng Thủy Thiên Bình như dao cắt...

Cửa phòng bật mở, Tiểu Dung mang theo một chén thuốc bước vào.

-Thiếu phu nhân...Người uống thuốc đi!

Lam Thanh không nói gì nữa cả.

Chỉ có nước mắt...

Vô thức rơi...

-Lam tỷ tỷ...Tỷ uống thuốc đi...Kéo...

-Tiểu Lam!

-Thiếu phu nhân!

Tiểu Dung bỗng bước đến:

Xoay người Lam Thanh đối diện với mình:

-Thiếu phu nhân...Công tử gia coi như đã bỏ mạng vì cô...Cô không thể ngồi ở đây khóc lóc mãi được... Cô không lo cho bản thân cô thì nô tỳ không nói...Nhưng còn giọt máu của công tử gia...Thiếu phu nhân cứ tiếp tục như thế, làm sao giữ được bào thai chứ?

Bào thai?

Lam Thanh ngẩng lên.

Run rẩy.

Bụng nàng...

-Bào thai...Tiểu Dung tỷ...Ý tỷ là muội...muội có thai sao?

-Phải đó Tiểu Lam- Thủy Thiên Bình như nhìn thấy ánh sáng dưới đường hầm, mỉm cười trong khi mắt nhòa lệ-Con mang thai mới được 1 tháng. Lúc này động thai nhưng may là ta phát hiện kịp. Giờ hài tử không sao. Con phải cố tinh dư

-Để có thể cho ra đời một tiểu hài tử trắng trẻo, mập mạp....- Lam Thanh cười, nét thê lương hiện rõ trong lời nói- Phong huynh hay nói với con như vậy. Huynh ấy hằng ngày đều sờ vào bụng con, bảo con coi chừng đã mang tiểu hài tử của huynh ấy...Tại sao con lại không biết mình mang thai chứ? Nếu Phong huynh mà biết...có lẽ huynh ấy sẽ vui lắm...

Tiểu Dung lần đầu tiên cũng rơi nước mắt.

Lam Thanh gục trong lòng Thủy Thiên Bình.

Nàng quả thật rất muốn chết.

Nhưng có một thứ đã níu nàng ở lại...

Phong huynh, dù huynh có thể...mãi mãi không về...chúng ta vẫn còn một sợi dây liên hệ dù mỏng manh nhưng bền chặt.

Muội sẽ bảo vệ đứa con này. Mang cả sinh mạng ra vì nó...Để con sinh ra, lớn lên là một Tiểu Phong Phong hồn nhiên, khỏe mạnh, yêu đời lẫn yêu người.

Thanh Thanh của huynh sẽ tự đứng lên mà sống tiếp. Vững vàng để thay vì dựa vào người khác, muội sẽ là một chỗ cho hài tử dựa vào...

Phong huynh....

Lam Thanh đã nhủ lòng là sẽ không khóc.

Huyết Phong không còn, giọt máu của chồng vẫn còn đó. Nó lớn lên từng ngày trong lòng nàng, nếu nàng thương tâm một khắc, nó cũng sẽ buồn một khắc. Trẻ thơ mà buồn, khi ra đời sẽ xấu xí lắm, biết không?

Nhưng làm sao mới có thể không buồn?

Lam Thanh đã thử nhiều cách. Hằng ngày ra vườn cùng với Tiểu Ngọc và Tiểu Vân chăm sóc vườn thuốc độc, miệt mài theo sư phụ học hỏi cách dùng độc. Nàng là một học trò cực kỳ chăm chỉ, một giây một phút cũng không cho phép mình rảnh rỗi...Không cho phép mình được nhớ, được thương...

Làm sao được?

Đêm lại quá

Nằm xuống giường là Lam Thanh lại nhớ tới một vòng tay...một chất giọng trầm ấm quen thuộc. Huyết Phong thường thầm thì vào tai nàng những lời âu yếm, có khi có treu đùa, khiến nàng xấu hổ cung tay dầm liên tục vào vùng ngực rộng, sau đó lại cúi đầu, lắng nghe hơi thở và mùi mồ hôi quen thuộc mà ru giấc ngủ ngon.

Vẫn là nhớ!

Dù muốn quên...Quên để mà sống tiếp...

Thủy Thiên Bình từng kể về một loại cỏ vong phiền, chỉ cần một nhánh, người ta sẽ quên hết mọi phiền lo trên trần thế.

Lam Thanh biết là không thể...

Nếu không từng hạnh phúc, có lẽ sẽ không đau buồn, tiếc nuối đến thế. Nếu không từng sống trong mật ngọt, sẽ không nhớ không vương những ngày tháng thiên đường...

Lam Thanh khóc...

Khóc nghẹn ngào trong gối. Khóc vì không còn kềm nén được. Phong huynh sẽ mãi không về nữa...Con ra đời, cũng không bao giờ được nhìn thấy cha cười.

Tay nàng chạm xuống bụng...

Khối tròn tròn bỗng dưng mấp máy...

Như một lời an ủi lẫn sẻ chia.

Cha trên trời đang cười mẹ đấy...Cha cười mẹ hay khóc...Cha cười mẹ không biết làm gương cho Tiểu Phong Phong...

Cha không ở bên con...Con sẽ không biết mình có một người cha tuyệt vời như thế nào nếu mẹ cứ mãi u buồn đến thế.

Cho mẹ khóc thêm một lần nữa, một lần nữa thôi Tiểu Phong Phong ! Mẹ khóc vì nhớ cha...Mẹ cũng khóc vì hạnh phúc. Mẹ đã được một người tốt như vậy thương yêu. Đôi tay cha luôn ôm chặt và che chở mẹ. Tiểu Phong Phong một mai này lớn lên cũng sẽ thấy tự hào bởi mình được mang một dòng máu như thế trong người.

Ngoan nhé

Ngày mai không khóc nữa...Không khóc nữa...

Mà sao nước mắt vẫn cứ rơi?

20. Chương 20

Buổi sáng, như mọi ngày, Lam Thanh cùng Tiểu Dung mang thảo dược vào thị trấn:

-Phó đại tẩu...Đây là 2 lượng chỉ. Lần sau đại tẩu mang theo kim cang nhé, trúc tử nữa.

-Vâng ạ!

Lam Thanh với cái bào thai đã đến tháng thứ 9, nặng nề nhưng nàng không muốn ở mãi trong sơn trang nên cuối cùng Thủy Thiên Bình đành miễn cưỡng cho nàng ra ngoài với Tiểu Dung.

-Tiểu Lam- Thời gian gần gũi đã dần làm với khoảng cách giữa các nàng, Tiểu Dung thực sự xem Lam Thanh như một cô em gái, ân cần- Muội đợi ở đây...Tỷ sang bên kia mua mấy vò rượu gạo cho chủ nhân nhé!

-Dạ...

Ngoài mặt Lam Thanh được che lên bởi một lớp mặt nạ da người, vừa để trốn tránh, vừa để ngăn họa.

Thủy Thiên Bình có nói qua, sở dĩ tung tích nàng và Huyết Phong bị phát hiện là do tên Đỗ Đạt từng có ý đồ xấu với nàng chính là một trong những đệ tử ngoài giang hồ của Ngũ độc giáo. Khi gia đình hắn mang Đỗ Đạt đến xin cầu cứu, Ngũ độc giáo đã nhận ra người có công phu hạ độc chỉ có thể là Thiếu giáo chủ Thiết Ấn môn- truyền nhân duy nhất của Độc nương tử.

Trong bụng Lam Thanh đang có giọt máu duy nhất của Huyết Phong, nếu Thiết Ấn môn hay danh môn chính phái biết đều là một mối họa cho nàng.

Nàng phải cố an ổn mà sinh hạ đứa bé ra...

Bỗng nhiên....

-Huynh cũng nhận được thiệp mời à?

-Vâng...Đa số những chút tên tuổi trên giang hồ đều đã nhận được thiệp mời. Thật không ngờ...

-Đại đệ tử của Thanh Thành...Cái tên đó...Không ngờ lại làm ra chuyện thương thiên hại lý như thế. Giết chết sư phụ, hãm hại sư thúc. Chết là đáng!

-Thanh Thành từng hy vọng hắn rất là nhiều...Nhưng sau chuyện nương tử kết tóc của hắn bị Thiếu giáo chủ Thiết Ấn Môn đoạt đi thì hắn trở nên thay đổi như thế...Thanh Thành lần này không chỉ muốn thanh lý môn hộ, còn thông qua đó khẳng định rằng tuy là giáo chủ của họ đã chết nhưng Thanh Thành vốn chẳng hiếm người tài...

Tại Lam Thanh ừ đi!

Lặng đại ca...

Đôi mắt dịu dàng, trầm ấm...

Đại ca đã không quản tới sự sỉ nhục trong ngày đại hôn, buông tay cho nàng và Phong huynh được toại nguyện.

Phó Huyết Phong cũng nhiều lần bày tỏ sự khâm phục với hắn:

Một con người không thể chỉ nhìn vào việc họ làm, mà là cách họ sống trước khi làm việc đó...

Lặng đại ca...

-Tiểu Lam...muội sao vậy? Tỷ mua xong rồi...Về thôi!

-Dung tỷ...Về đi! Muội có việc muốn nói với đại sư phụ. Gấp lắm!

- Con muốn nhờ ta cứu hắn?

-Đại sư phụ...Ngoài người ra, Thanh nhi không biết nhờ cậy ai nữa. Lặng đại ca là người tốt...Con quả thật đã thiếu huynh ấy một món nợ tình...

Nếu không có Phó Huyết Phong, Lam Thanh đã là thê tử của tên ấy.

Hắn bình hòa như nước, một lần nhìn thấy, Thủy Thiên Bình đã ví hắn như một mặt sông rộng, phía dưới là những đợt sóng ngầm. Bà cũng lo hắn sẽ không buông tay, làm Tiểu Lam lẫn tên đệ tử gốc của bà trầm luân trong bể khổ.

Nhưng hắn đã buông tay, quả thật Phong nhi phải nợ hắn một kiếp tình.

-Dung nhi này...Con dò hỏi được gì? Tại sao hắn lại bị bắt?

-Thưa chủ nhân...Lăng Thạch Bằng đã hành thích, giết chết sư phụ của mình tại Thanh Thành...Theo tin mà con dò la được, có thể là hắn muốn trả thù cho tỷ tỷ của hắn. Sau khi làm gián điệp ở Thiết Ấn môn về, tỷ tỷ của hắn đã bị Tống Thanh Hạo là con trai của Tống Đạo Thanh làm nhục. Có lẽ hắn rất căm hận chuyện này nên mới ra tay...

-Thì ra là do bọn khốn ấy. Được rồi...Tiểu Lam...sư phụ hứa với con...sư phụ sẽ cứu hắn một mạng. Vừa để trả giùm hai con món nợ, vừa để cho bọn người đó một bài học...

-Đa tạ đại sư phụ...

-Chủ nhân...Không đơn giản đâu. Hôm đó là ngày đa phần các đại phái đều có mặt. Dù chúng ta có dùng độc, cũng khó mà thành công được...

-Chúng ta đương nhiên không hành động vào hôm đó rồi. Ngay hôm nay lên đường đến Thanh Thành...Các con vào chuẩn bị đi!

- Dạ...

Tiểu Ngọc và Tiểu Vân dạ một tiếng to, sau đó vội vã vào trong sửa soạn.

Chỉ còn là Tiểu Dung một mình.

-Con có gì muốn nói à? Dung nhi!

-Không...Chỉ thấy lo lo...Con có cảm giác chuyện này không bình thường chút nào đâu chủ nhân...Người phải cẩn thận!

-Cẩn thận là việc nên làm...Ta tin vào con...Nhanh chóng đi chuẩn bị đi! Sắp xếp cho Tiểu Lam cẩn thận, ta không muốn bỏ lại con bé một mình.

-Dạ...

Lam Thanh đã ở trong một hang động chờ Thủy Thiên Bình được 3 ngày...

Thời gian càng dài, nỗi lo sợ trong lòng nàng càng lớn...

Đại sư phụ, Tiểu Ngọc, Tiểu Vân và cả Tiểu Dung tỷ, sao mọi người đều không có chút tin tức báo về...

Lăng đại ca nữa...

Có tiếng xào xạt...

Lam Thanh nhìn ra cửa...

Một bóng người thấp thoáng.

-Ai?

Trên tay nàng là một nắm Độc Huyết trâm.

Run run...

-Tiểu Lam...Là tỷ đây!

-Tiểu Dung tỷ!

Thân ảnh Tiểu Dung đầy thương tích, máu vẫn còn tuôn trên vai của nàng...

Đằng sau có tiếng rất nhiều người.

-Thanh nhi...

-Sư phụ?

Tĩnh Vân sư thái...cùng nhiều đệ tử Nga my...

Thêm dòng người đông đúc đằng sau, tính có cả trăm người.

Lăng Thạch Bằng là người kế tiếp Lam Thanh nhận ra.

-Thanh nhi...Đã lâu không gặp...muội khỏe chứ?

-Tiểu Lam...chạy đi mau lên- Tiểu Dung cố thều thào- Hắc...hắc đã lừa chúng ta...Lăng Thạch Bằng...hắc...Hắc không hề bị bắt...Chủ nhân, Tiểu Vân và Tiểu Ngọc đều bị hắc bắt rồi.

Lam Thanh không tin vào tai mình nữa.

-Lăng đại ca...

Vẫn ánh mắt đó...Nụ cười đó...Sao bây giờ hắc lại có thể làm vậy? Lại có thể lừa gạt nàng, lợi dụng lòng biết ơn, ái ngại của nàng để hoàn thành mục đích...

-Cô nương ấy nói không sai...Thanh Thanh...Ta vốn định dụ Phó Huyết Phong đến nạp mạng...Nhưng không ngờ lại bắt được Độc nương tử uy trấn giang hồ...Lại còn...- Mất Lăng Thạch Bằng lướt xuống chiếc bụng tròn lẳn của nàng- con của Phó Huyết Phong. Ít ra với cái mạng này, ta có thể uy hiếp Thiết Ấn môn, để bọn hắc nghe lời mà làm mọi thứ...

-Thanh nhi...Chỉ cần con chấp nhận...Sau khi con sinh đứa bé đó ra...Chúng ta sẽ đưa con trở lại Nga my, không còn vướng víu gì với bọn tà ma ngoại đạo này nữa cả.

-Sư phụ...-Lam Thanh ôm chặt Tiểu Dung, mắt nhòa lệ. Bài học hôm nay sao quá đắng cay. Tình cảm của nàng, nữ nào lại trở thành công cụ cho người ta lợi dụng:

-Con xin lỗi...sư phụ...Nhưng họ là người thân của con...con không thể làm hại họ...Con không trở về Nga my nữa...Có chết con cũng sẽ chết chung với họ...

-Con...

Lam Thanh ôm chặt lấy Tiểu Dung...

Thế giới trong mắt nàng đột nhiên rạn vỡ.

Lăng đại ca cũng xem nàng như một con cờ...

Cuộc đời thật quá nhiều những cái bẫy...chông gai....

21. Chương 21

Lam Thanh bị nhốt trong một căn phòng nhỏ.

Có rất nhiều người canh gác nàng. Trong bụng Lam Thanh là truyền nhân duy nhất của Thiết Ấn môn, chỉ cần nó ra đời, sẽ là món mồi câu hấp dẫn bọn Thiết Ấn môn vào bẫy

Sau đó thì sao....

Đứa trẻ thơ vô tội. Kết quả tình yêu của Lam Thanh và Phó Huyết Phong chắc chắn không bảo toàn tính mạng. Dù nó chỉ mới mở mắt chào đời.

Lam Thanh có thể chết, nhưng nàng không muốn đứa con chưa một ngày được sống của mình không được nhìn thấy ánh mặt trời.

Nhưng làm sao được?

Lam Thanh hiểu, nếu cứ khóc, nếu cứ oán hận cũng chẳng được gì. Cái mà nàng cần làm bây giờ là tìm cách thoát ra khỏi nơi đây. Còn đại sư phụ, Tiểu Vân, Tiểu Ngọc, Tiểu Dung tỷ nữa. Họ sẽ chết nếu nàng không làm gì.

Phải làm gì?

Phong huynh!

Nói uội biết đi!

Cửa phòng chợt mở ra...

Là Tịnh Vân sư thái...

-Sư phụ...

Bà khê thở dài.

Tiểu đệ tử của bà sau hơn 1 năm xa cách đã gây đi nhiều. So với ngày còn ở Nga My, đôi mắt trong veo của nó đã chuyển sang màu sắc u hoài.

Bà cũng mới biết tin, tên tiểu tử đó đã chết, chết vì bảo vệ Lam Thanh dưới chính tay cha mẹ nó.

Cái bào thai kia đang chờ giây phút chào đời.

Gây họa cho chính mẫu thân của nó.

-Thanh nhi...Con nên nghe lời sư phụ...Trở về đi con...Nga my không quay lưng với con. Sư phụ cũng vậy mà.

-Sư phụ...

Lam Thanh bật

Vòng tay sư phụ thật ấm áp. Đã bao lần thời thơ ấu, đôi tay này ôm choàng lấy con, cho con một giấc ngủ không mộng mị.

Xin lỗi người

Thanh nhi có lỗi với người.

-Sư phụ ơi! Con van xin thầy...Cho con...cho con được gặp đại sư phụ và các tỷ tỷ đi. Thanh nhi hứa, chỉ một lần thôi...Sau khi sinh đứa bé này ra, con sẽ quay về Nga my, không bao giờ gặp lại họ nữa...Không bao giờ...

Lam Thanh đã quyết định...

Nàng đổi thay rồi...

-Đại sư phụ...

Thủy Thiên Bình đang nhắm mắt dưỡng thần thì tiếng gọi của Lam Thanh khiến bà bừng tỉnh:

-Tiểu Lam...

-Tiểu Lam tỷ...

Lam Thanh xót xa nhìn mái tóc của đại sư phụ rồi bời.

Y phục của Tiểu Vân, Tiểu Ngọc cũng không còn nguyên vẹn, còn nhuộm máu tươi.

-Đại sư phụ...con xin lỗi...chỉ tại Tiểu Lam...Tại con mà mọi người phải gặp họa. Tại con...

-Khờ quá- Qua khung cửa, Thủy Thiên Bình vuốt má Lam Thanh, âu yếm- Con cũng đâu ngờ cái tên lòng lang dạ sói ấy...Con khỏe mạnh là đại sư phụ vui rồi...Còn Tiểu Dung đâu?

-Tiểu Dung...Tiểu Dung tử...Con và tử ấy bị bắt chung, nhưng sau đó con không gặp tử ấy nữa. Tử ấy không bị nhốt chung với mọi người sao?

-Không có...Lũ khốn nạn...-Thủy Thiên Bình phẫn nộ- Các người đã làm gì Tiểu Dung? Tiểu Dung đâu?

-Chuyện đó người không c biết...Thanh nhi, gặp thì cũng đã gặp rồi...Chúng ta đi thôi!

-Sư phụ!

Lam Thanh cắn môi...

Bắt ngờ...(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)Trên tay nàng là một nắm Độc Huyết Trâm.

Kề ngay cổ...

-Sư phụ...Thanh nhi bất hiếu...Chỉ xin người hãy thả đại sư phụ và hai muội tử của con ra. Nếu không...Thanh nhi sẽ tự sát...

-Con...

-Tiểu Lam!

Tịnh Vân sư thái nhìn đứa đệ tử đơn thuần của mình bằng ánh mắt mơ hồ. Van xin bà để được đến đây, dùng mạng uy hiếp? Tất cả đều được tính toán rồi sao?

-Con định lấy mạng ra uy hiếp sư phụ à? Thanh nhi...Tuy con là đệ tử ta thương yêu nhất, nhưng cũng không vì thế mà ta sợ sự uy hiếp này của con đâu. Bỏ xuống đi!

-Sư phụ..-Lam Thanh đã không còn đường chọn lựa- Con biết mạng con không là gì...Nhưng nếu con chết, con của con cũng sẽ không thể ra đời. Nó là con cờ quan trọng để đối phó với Thiết Ấn môn...Đại sư phụ của con không gây ra tội ác gì...Tha cho người đi...sư phụ...

-Con...

Lam Thanh đã thay đổi. Không còn là Thanh nhi đơn thuần, thiện lương không toan tính của ngày xưa.

-Hay lắm! Từ nay ta và cô nương không còn là thầy trò gì nữa. Thanh nhi của ta đã chết rồi. Lam cô nương, cô rất xứng là Thiếu phu nhân của Thiết Ấn Môn...Tà ma ngoại đạo...

Tim Lam Thanh đau như cắt.

Sự ghét bỏ của sư phụ, từ nay trong mắt bà, nàng thực sự là một kẻ phản đồ.

Nhưng nàng vẫn phải làm, làm vì đại sư phụ,những tử muội đã một tay che chở đùm bọc Lam Thanh còn hơn ruột thịt suốt những ngày vắng Huyết Phong.

Thủy Thiên Bình và Tiểu Vân, Tiểu Ngọc đã được thả ra.

-Tiểu Lam...Đi thôi!

-Đại sư phụ...người đi đi...Con chỉ làm vướng chân người thôi. Tiểu Lam còn có giọt máu của Phong huynh, họ sẽ không hại con đâu. Đại sư phụ...người và các tiểu muội hãy dò la tin tức Tiểu Dung tử và ...đừng lo cho Tiểu Lam. Con sẽ biết tự bảo vệ bản thân mình.

-Nhưng mà...

-Đại sư phụ...đi đi! Đi đi mà...

Thủy Thiên Bình biết ý nàng đã quyết. Bà mỉm cười:

-Tiểu Lam thay đổi rồi. Nhưng đại sư phụ rất thích sự thay đổi đó...Bảo trọng con nhé!

Bà vừa quay ra...

Trước mặt bà đột ngột có một dáng cao sừng sững:

-Người...

-Lăng đại ca...

-Chỉ Tịnh Vân sư thái bằng lòng thôi. Huynh còn chưa bằng lòng mà...Thanh nhi!

Hắn lừng lững tiến tới

Tay Lam Thanh run rẩy áp lên cổ:

-Huynh đừng tới đây...Muội...muội sẽ...

-Muội sẽ không dám đâu.Muội đâu nỡ để đứa con của tên đó chết tức tưởi khi mới chào đời.Thanh nhi...Nghe lời huynh, bỏ xuống đi!

-Không...

Một bước Lam Thanh lùi là một bước Lăng Thạch Bằng tiến tới.

-Lăng đại ca...Không lẽ huynh không thể cho đại sư phụ và mọi người một sống sao? Thanh nhi van xin huynh...Tha uội đi mà...

-Vậy ai sẽ tha cho ta cái nhục ở lễ thành hôn? Thanh nhi...cả cuộc đời này, muội cũng không bao giờ trả nổi.

-Lăng đại ca.

Đầu óc Lam Thanh trở nên mơ hồ.

-Hay nhỉ? Người không nhớ là...

-Im cả đi- Lăng Thạch Bằng gắt lên, cắt lời Thủy Thiên Bình- Còn ta ở đây, đừng hòng ai đưa bọn họ ra khỏi đây được.

Một chiêu phát ra nhanh như chớp...

Hướng về phía Tịnh Vân sư thái. Do bất ngờ nên bà bị hắn giữ chặt lấy, còn nhanh tay điểm huyệt.

-Người...

Trước sự ngạc nhiên tột độ của những người còn lại, Lăng Thạch Bằng đưa mắt nhìn đám người của Thủy Thiên Bình, giọng nhẹ tênh:

-Đoạt lấy y phục của họ rồi theo tôi...Chúng ta sẽ trà trộn ra khỏi nơi đây...

22. Chương 22

Thủy Thiên Bình là người trấn tĩnh lại nhanh nhất. Trong lòng bà không chỉ là kinh hãi, còn có sự sững sờ:

-Chiêu vừa rồi...Người là...

-Đi nhanh đi! Không có thời gian đâu.

Đúng là không có nhiều thời gian nữa, Thủy Thiên Bình nhanh chóng ra lệnh để Tiểu Vân và Tiểu Ngọc cởi lấy xiêm y của các đệ tử Nga My đi cạnh, khoác vào người:

-Nếu người còn giữ trò một lần nữa...Cũng sắp đến lúc ta khôi phục công lực rồi...Tiểu tử!

-Đi thôi Thanh nhi

Trời tối đen...chỉ có vài ngọn đuốc lập lòe trước mặt.

Là chỗ canh gác của các đệ tử Thanh Thành:

-Đại sư huynh...

-Đại sư huynh..

-Mở cửa đi! Ta và các vị đệ tử Nga my đưa tiểu ma nữ này ra ngoài thành. Độc huyết môn đã phát hiện ra tông tích của nàng ta rồi.

-Nhưng sư phụ có dặn, không có lệnh bài của người thì...

-Suýt nữa ta quên. Ta có mang theo lệnh bài...

Lăng Thạch Bằng cho tay vào thắt lưng.

-Á!

Một loạt ám khí tung ra nhanh như chớp.

Hàng chục tên đệ tử nằm bẹp xuống.

-Đi!

Lăng Thạch Bằng nắm lấy tay Lam Thanh, tay trái từ lúc nào đã xuất hiện thanh kiếm.

Sau khi hoàn hồn những tên còn lại cũng lao vào.

Một trận chiến diễn ra.

Thủy Thiên Bình công lực vẫn chưa phục hồi nên có phần bất lợi. Tiểu Vân và Tiểu Ngọc cũng mang thương tích nên ra tay có phần chậm chạp, trong một lúc không thể chiếm thượng phong.

Một tay tấn công, một tay Lăng Thạch Bằng ôm Lam Thanh vào trong lòng. Vừa lúc đó, hắn cũng phải để ý đến chiến trường bên cạnh

-Lăng đại ca...Huynh buông muội ra đi...Muội sẽ làm vướng chân huynh...

-Tiểu nha đầu...Muội có Độc Huyết Trâm phải không? Rút ra

-Dạ...

Lam Thanh cầm nắm Độc Huyết trâm trên tay, nhưng bóng tối và sự di chuyển lúc nhanh lúc chậm trong trận chiến khiến nàng không thể định hướng được:

-Ném về bên trái. Cổ tay dùng hết sức. Nhanh!

Lam Thanh chỉ biết làm theo lời...

-Á!

Có tiếng người ngã xuống.

-Bên phải huynh...Dồn hết sức vào tay...Phóng đi Thanh nhi!

Đằng xa đã có thêm người nhập cuộc. Khá đông! Cả 5 người bị vây vào giữa...

-Giết hết bọn chúng..Chỉ để lại cô gái mang thai...

Lưng Lăng Thạch Bằng sát vào người Thủy Thiên Bình.

-Bà có thể yểm trợ tại hạ không?

-Người muốn gì?

-Tại hạ có một món đồ cần phải lấy.

-Yểm trợ thế nào?

-Hướng Tây Bắc...Khoảng chừng 10 chiêu...

-Được...

Dồn hết sức tàn, Thủy Thiên Bình quyết định sử dụng Độc ma trảo.

Thứ võ công này uy lực mạnh nhưng khá là tàn độc. Một chiêu ra tay là bẻ cổ đối thủ, vốn là loại Thủy Thiên Bình không thích sử dụng dù nó là do chồng bà sáng tạo ra.

Những thân người ngã rạp xuống. Chiêu thức tàn nhẫn, cái chết nhanh chóng khiến đám người cũng phải chùn tay.

Lăng Thạch Bằng tiế bức tường đá.

Tay hắn vỗ mạnh vào tường.

Bên trong là một hốc rỗng.

Trên tay Lăng Thạch Bằng là một gói thuốc bột.

Màu tím, mùi hương nồng nặc:

- Tử hồn đoạt mệnh tán. Phong bế huyết đạo...Nhanh lên!

Một làn khói mù mịt.

Cả 5 người đã không còn tung tích.

Như thể bóng ma...

-Trong phạm vi 100 dặm nhất định phải tìm cho ra...Không được cho bọn chúng chạy thoát.

-Người là ai?

Vừa thoát khỏi bọn người đó, Thủy Thiên Bình đã hỏi ngay:

-Muội có sao không Thanh nhi?

-Muội...muội không sao...

Đôi mắt trong veo của Lam Thanh nhìn thẳng vào Lăng Thạch Bằng, nửa tin nửa ngờ.

Nàng không hiểu...Sao cũng là một con người mà có lúc lại tráo trở, gian trá, có lúc lại dịu dàng như Lăng đại ca của ngày nào.

-Không sao là tốt rồi...Đi thôi! Nơi này không an toàn đâu. Ít ra nên tìm một chỗ cho Thanh nhi nghỉ ngơi đã...

Nơi dẫn dắt mọi người cùng đến là một ngôi nhà cây nhỏ được xây cất sâu trong cánh rừng già...

Vừa vén lớp cửa lá, Thủy Thiên Bình đã nghe tiếng gọi

-Chủ nhân...Các muội...

Là Tiểu Dung.

Sắc mặt xanh mét nhưng vẫn còn sống:

-Tiểu Dung tỷ...

-Dung nhi!

Vòng tay ôm chặt...

Nước mắt:

-Tiểu Dung tỷ...Muội sợ lắm...Tỷ không sao rồi....Muội sợ lắm...

-Tỷ không sao...Không sao!

Một viên thuốc bỏ vào miệng, sau đó Tiểu Dung hoàn toàn mất đi nhận thức, cho đến lúc tỉnh lại tại đây.

-Tại sao người phải làm vậy? Giăng bầy bắt chúng ta rồi lại cứu chúng ta? Người muốn gì?

23. Chương 23

Lăng Thạch Bằng dường như không để ý đến câu hỏi của Thủy Thiên Bình, nhẹ nhàng quay sang Lam Thanh:

-Thanh nhi của huynh thay đổi thật rồi...Rất kiên cường...Nhưng tính mạng vốn rất là quý giá, lại thêm đứa bé trong bụng nữa...Lúc này nếu thật tình gặp kẻ không màng tới mạng muội thì phải làm sao?

-Lăng đại ca...Cám ơn huynh đã cứu muội và mọi người...Nhưng muội không hiểu...Thật sự không hiểu...

-Lăng đại ca của muội vốn không thay đổi. Chẳng qua là có nhiều việc không thể nói hết trong một sớm một chiều. Muội có đại sư phụ, có những người thân khác...Ta cũng có...Ta cũng có một tỷ tỷ để lo

-Là Hương tỷ...Là Hương tỷ sao?

Lời đồn giang hồ...

-Người ta nói là thật? Lăng đại ca...Hương tỷ...Hương tỷ giờ sao rồi?

-Tỷ tỷ chết rồi.

-Chết!

Lam Thanh nhìn vẻ tĩnh lặng của Lăng Thạch Bằng mà lòng nhói đau. Nàng không thể quên, một tỷ tỷ dịu dàng, giây phút đến Nga my để nạp lễ đã ân cần nắm tay nàng ” Từ nay mong muội và tiểu đệ sống với nhau hạnh phúc”

-Hương tỷ...Hương tỷ làm sao chết? Sao lại chết vậy Lăng đại ca?

-Bị sư phụ của người hại chết? Và người ban đầu bắt chúng ta cũng vì chúng đã mang mạng sống của tỷ tỷ người đe dọa người sao?

Thủy Thiên Bình đã hiểu.

Gã thanh niên không nói, không thốt nên những lời bi đau đớn, nhưng con người hần đều toát lên một nỗi bi ai sâu lắng...

Lam Thanh bật khóc...K

Tiểu Vân, Tiểu Ngọc cũng không kềm được nước mắt:

-Cuối cùng chúng cũng không tha cho tỷ tỷ người?

-Không...Là tỷ tỷ không muốn đệ của mình trọn đời bị khống chế...Phải sống trái với lương tâm...Tỷ tỷ tại hạ đã tự sát...

Lăng Thạch Bằng chợt cười.

Cả đời của tỷ, vốn định làm một vật hy sinh.

Tỷ rất đẹp...Dịu dàng như nước...Số phận của tỷ nếu ông trời công bằng hơn một chút, đã không cho tỷ ngày ấy bước chân vào Thanh Thành.

Tỷ muốn che chở cho đệ đệ của mình, muốn đệ đệ không bị ai khinh rẻ. Tỷ cam tâm làm mọi thứ, đánh đổi tuổi xuân, đánh đổi nhan sắc làm một con cờ cho người ta điều khiển.

Giây phút cuối đời vẫn là vì đệ mà ra đi...

Tiếc là...

-Có một điều ta phải làm cho rõ...Người...người thật sự là ai? Tại sao người lại biết công phu đó? Đó là Thiên Tầm biến công pháp. Vốn từ lâu đã thất truyền trong giang hồ. Người...người

Ta là ai?

Trên môi Lăng Thạch Bằng điểm qua một nụ cười rất nhẹ...

Tay vung lên:

-Thủy phu nhân..Tại hạ xin lỗi...Đúng là bà đã biết quá nhiều...

Một làn khói trắng thoảng qua mũi Lam Thanh...

Tiểu Vân, Tiểu Ngọc và Tiểu Dung cũng đều ngã quỵ...

Chỉ còn lại Thủy Thiên Bình:

-Nếu bà đã đoán được tại hạ sử dụng Thiên tầm biến công pháp thì phải biết trước đây ta là ai chứ? Những người không liên quan đều đã say ngủ mất rồi. Bà nói đi!

-Người duy nhất sử dụng được Thiên tầm biến công pháp là Sát Tinh chi đế Hoàng Thượng Chí- 20 năm trước đã biệt tích giang hồ...Người...

Lăng Thạch Bằng vẫn còn rất trẻ. Tuổi chưa quá 20, lẽ nào?

-Khi luyện Thiên tầm biến công pháp, con người ta giống như một con tằm trong kén vậy. Khi lột vỏ chỉ là con bướm non...Lại phải trải qua một khoảng thời gian dài để trưởng thành lại từ đầu...Công lực tới khi đại công cáo thành là gấp 10 lần lúc cũ. Hiện nay ta đang trong giai đoạn 20 tuổi, còn khoảng 7 nm nữa...mới có thể hoàn thành. Nên đôi lúc ta cũng cảm thấy bất lực trước một việc mà nếu 20 năm trước đây, ta sẽ dễ dàng làm được.

Trong đầu Lăng Thạch Bằng hiện ra câu chuyện của 3 năm trước, khi gã thanh niên như một kẻ điên gào thét trong hang động mà hấn đang ẩn nấp. Sau đó gã chạy ra ngoài. Thêm vài khắc nữa...

Một cuộc đấu...

Gã và 4 tên khác....Bọn chúng dồn ép gã vào đường cùng...Sau đó một gã trung niên với gương mặt thâm trầm vung cao kiếm...Máu đổ đầm đìa.

-Xin lỗi Thạch Bằng...Chỉ do người không biết tốt xấu. Đừng hận sư thúc...

Vết thương quá nặng, Hoàng Thượng Chí cũng không làm gì được...

Giây phút cuối cùng, hấn vẫn thều thào:

-Tỷ tỷ...Đừng mà...Không được...Tỷ tỷ ta...

Hấn đã chết...

Hoàng Thượng Chí cần một danh phận để thuận lợi hòa nhập cùng người khác...

Hấn trở về Thanh Thành trong lớp vỏ đó và tấm thân đầy thương tích, đến gặp sư phụ bày tỏ lòng hối hận

Sư phụ cũng yêu thương hấn...Thêm sự giận dữ đối với những kẻ tùy tiện đã muốn lấy mạng đồng môn.

Lăng Thạch Bằng...Sự thật hấn vốn không thích cái tên này lắm...

-Ta đã biết nhiều chuyện như vậy. Người sẽ giết ta sao?

-Ta không phải là kẻ thích giết người...Thủy phu nhân, xin bảo trọng!

Một làn khói màu vàng...Thủy Thiên Bình bất động.

-Chỉ một lát nữa, chồng người sẽ đến đón người...

Hấn cúi xuống, xúc lấy Lam Thanh:

Một đêm thật dài... Cho bao nhiêu chuyện...

Từ hôm đó, không ai trông thấy Lam Thanh nữa...

Dù đã tìm kiếm khắp nơi, dù làm mọi cách, bóng nàng vẫn biến biệt như tấm cá...Càng nóng lòng, lại càng không tìm được manh mối, Thủy Thiên Bình lo lắng vô cùng.

Trong lúc đó tin đồn về sự tái xuất của Sát nhân chi đế Hoàng Thượng Chí càng khuấy động giang hồ. Hơn 20 năm trước, gã đột ngột mất tích...Giờ lại xuất hiện như một bóng ma.

Giang hồ nổi sóng, thế mà trong một tiểu cốc thần tiên, dường như không có tác động gì.

Vẫn mang trên mình lớp mặt nạ Lăng Thạch Bằng, Hoàng Thượng Chí không muốn làm tiểu cô nương sợ hãi, mất lòng tin bởi một người xa lạ...Nàng lại đang mang thai, không được xúc động mới tốt hơn.

Cuộc sống vô cùng yên tĩnh.

Thật tình, hắn cũng khá thích tên tiểu tử ấy...Phóng khoáng, trầm tĩnh, chỉ là thiếu một chút nhãn tâm thôi.

Với Lam Thanh, tình cảm của hắn thế nào?

Không phải là yêu...Bởi trong lòng hắn, vốn từ lâu chỉ có hình bóng của một người...Nàng trừng phạt hắn, cho hắn đau lòng bởi câu oan oan tương báo. Hắn đã sai nên mới mất nàng...Lam Thanh có cái dịu dàng, thơ ngây của nàng, nhưng đó không phải là nàng...

Hắn vốn muốn tìm ình một lý do mà sống.

Trước đây, hắn không thể chết bởi mạng của hắn là do nàng đổi về. Hắn từng hứa sẽ sống giùm nàng...

20 năm như vậy...Hắn đã sống trong cô tịch suốt 20 năm...Chán những chuỗi ngày máu tanh, hắn muốn ném một cuộc sống bình thường.

-Lăng đại ca...

Tiếng hét thất thanh từ trong nhà.

Hắn vội vã chạy vào.

-Chuyện gì? Thanh nhi...

Lam Thanh đang nằm sóng xoài dưới đất...

-Muội...muội đau quá! Đau quá Lăng đại ca ơi!

Giờ phút này, nàng nhớ Huyết Phong biết bao nhiêu...Nhưng chỉ có thể cắn chặt răng mà chịu đựng.

-Muội bị vỡ nước ối rồi- Hắn bình tĩnh trấn an- Không sao đâu.

Mấy ngày trước, hắn vốn có nghĩ đến tình huống này nên đã tìm về một bà mụ, nhốt trong phòng củi.

Nhìn thấy tình trạng của Lam Thanh, bà nói

-Xuống nấu nước nóng đi...Nương tử sắp sinh rồi.

Tiếng khóc...

Tiếng rên la...

Rồi tiếng khóc:

-Con trai...Là con trai.

Gương mặt Lam Thanh rạng rỡ nhìn sinh vật nhỏ bé sau khi được bà mụ tắm rửa đang nằm ngoan trong chiếc khăn dày.

-Phong huynh...

-Thanh nhi...

-Lăng đại ca...Con của muội đây...Con của muội.

-Ừ.Muội đặt tên cho nó đi...Trông rất dễ thương.

-Con...

Tiểu Phong Phong...Phong huynh từng mong sẽ có một Tiểu Phong Phong như thế chào đời

-Muội muốn gọi con là Phó Tiểu Phong...Tiểu Phong Phong!

Cha con nhất định sẽ rất vui. Đúng không Tiểu Phong Phong của mẹ?

Nhìn gương mặt rạng rỡ đó, trong chốc lát, hấn chợt thở dài...Mong là từ nay đời Thanh nhi sẽ không còn gặp nhiều biến cố nữa.

24. Chương 24

Thời gian là liều thuốc thần tiên chữa trị mọi vết thương, nhưng trong trường hợp Hoàng Thượng Chí (gọi thể luôn nha- biết thân thể anh ấy rồi mà) và Lam Thanh đều là không phải.

Lam Thanh nhìn đứa con bụ bẫm trong lòng mẹ, càng lớn càng giống cha của nó, nỗi thương nhớ càng đầy.

Hoàng Thượng Chí nhìn nàng ôm đứa trẻ nhỏ thẩn thờ, lòng lại đau. Huệ nhi của h, ngày xưa...

Mà hấn không muốn nhớ nữa...

-Lăng đại ca mới về.

-Bá bá....

Tiểu Phong Phong đã biết đi chập chững, ôm lấy chân hấn...Trẻ con bao giờ cũng đáng yêu.

- Tiểu Phong Phong ngoan..Để bá bá mang con ra ngoài, ẹ con làm thức ăn nhé.

-Dạ....

Lăng đại ca mấy năm nay đều luôn che chở nàng...Lam Thanh thật lòng vô cùng cảm kích.

-Thanh Thanh cô nương....

Một người đàn bà xăm xăm tiến tới gần Lam Thanh. Nàng nhận ra đó là Trần đại thẩm:

-Trần thẩm....Có chuyện gì?

-À không....14 ngày nữa là tiểu thư của Cự sa trang xuất giá....Lão gia muốn cho con gái món hồi môn ý nghĩa nhất nên nhờ ta tìm trong làng xem những ai giỏi thêu thùa thì mời đến phủ. Thanh Thanh cô nương lại rất khéo tay nên ta có ý mời.

-Đương nhiên là được...Nhưng mà....- Lam Thanh ngập ngừng- Còn con của tôi?

-Không sao....nếu không tiện cô mang con vào phủ luôn cũng được. Để lão gia trả cho thợ thêu 1 ngày/ lượng bạc, không rẻ đâu.

1 ngày/ lượng quả thật có thể mua được rất nhiều.Lam Thanh thầm nhẩm tính:

-Vâng...Tôi nhận lời!

Buổi tối trước khi đi, Lam Thanh sắp xếp một số y phục và đồ dùng , cho vào chiếc túi nải to.

-Khi nào thì muội v

-Chắc khoảng vài hôm thôi....Huynh an tâm....

Hoàng Thượng Chí nhìn nàng. Huệ Nhi cũng từng nói vậy: ” huynh an tâm”

Cuối cùng hắn quyết định:

-Huynh đi với muội....Xem có gì giúp được không!

-Với sự nài nỉ của nàng, cuối cùng Lam Thanh cũng mang theo được Hoàng Thượng Chí. Hắn được bố trí làm việc ở sài phòng.

-Bá bá ơi!

-Gì đó con?

-Chơi với con đi!

-Bá bá bận việc. Con chơi một mình đi Không được ra giềng, không được dợ dấy...Nghe chưa?

Nàng mỉm cười với hắn....Tiểu Phong cứ bám chặt lấy hắn....Cuối cùng Lam Thanh phải lên tiếng:

- Tiểu Phong Phong

Nó giãy giụa, tỏ ý không muốn buông bỏ hắn...Beo má thành bé , Hoàng Thượng Chí mỉm cười:

-Muội để huynh tắm cho...Nam nhân với nam nhân vẫn tiện hơn...

Nhìn theo dáng Hoàng Thượng Chí, Lam Thanh khẽ thở dài.Nàng cũng chỉ thấy hắn cười khi chơi với Tiểu Phong Phong..

-Cám ơn huynh.

-Không cần khách sáo vậy đâu.

Mấy ngày trước hắn nhận được tin, biết kẻ thù không đội trời chung tìm đến nơi này. Hắn phải đi nhưng mẹ con Lam Thanh biết nương tựa vào đâu khi không có mình?

Mấy năm nay chung sống, cảm giác thân thuộc không thể là không có. Hắn đã xem người thân thiết...Một cô gái đáng yêu phải một mình nuôi dưỡng đứa con khi chồng không ở cạnh bên....Như Huệ Nhi của hắn đã từng chịu đựng... Bây giờ, nàng không còn, giọt máu của hai người có lẽ cũng đã chết theo mẹ nó.

Mấy ngày làm việc ở Sài phòng hắn phát hiện có nhiều điều khác lạ ở trang viện này. Đây không phải là nơi dành cho người giang hồ nhưng người trong trang đa số đều có võ công...Còn có cấm địa nhiều người canh gác...Nhân lúc Thiên tằm biến công pháp đã trả lại cho hắn toàn bộ công lực của ngày xưa, thử một lần xem cái danh xưng Sát nhân chi đế năm xưa có còn phù hợp?

Sau khi nhận tiền công và đưa Lam Thanh xuống núi, đêm đó hắn quyết định hành động....

25. Chương 25

Tảo lăng pháp, vẫn còn nhanh nhẹn như xưa...

Đạp nhẹ ngọn cây, thân thể Hoàng Thượng Chí lướt nhanh như một bóng ma...Cự sa trang vùng cấm địa đêm nay có ánh trăng soi đường, bớt âm u lạnh giá hơn...

Một cánh cổng lớn khép kín...Hoàng Thượng Chí phóng lên trên, tay nhanh chóng phóng ra một luồng chưởng pháp.

Quả như dự đoán, có bấy:

-Trò trẻ con!

Hoàng Thượng Chí ung dung đột nhập vào trong...Chợt nhận ra, không chỉ có mình mình...

Hai bóng người đang ẩn hiện...Hoàng Thượng Chí cũng không mấy vội vàng, lặng lẽ bám theo bọn chúng...
Nơi hướng tới là một địa thất...Tin rằng đây không phải là lần đầu tiên họ đến đây.

Cả hai vẫn không biết đằng sau có một người đang bám theo mình...

Bên trong khá rộng...Hai bên được ốp một lớp gạch đá rắn chắc...

Chắc chắn có bẫy...

Quả nhiên vừa bước sai một bộ vị, từ phía trong những mũi tên tua tủa bắn ra. Mối Hoàng Thượng Chí thoáng ý cười, trong khi hai hắc y nhân kia phải cố hết sức mới có thể không bỏ mạng...Nhưng cuối cùng thì bản lĩnh của họ không tệ, cũng có thể vượt qua...

Phía trong có một người,đang bị trói chặt vào một cây cột sắt, hai bên la liệt hình cụ...

Cả hai người kia không ngần ngại nhìn nhau mừng rỡ, sau đó tiến tới:

-Rầm!

Một cơ quan mở ra...Hai hắc y nhân lọt thỏm dưới địa đạo.

Đèn được thắp lên...Có rất nhiều người đột ngột xuất hiện từ bí đạo, dẫn đầu là trang chủ của Cự sa trang.
Hắn vẫy tay!

Bấy được kéo lên....Hai người nhanh chóng bị thủ hạ bắt trói...

-Các người thật to gan....Nói...Tại sao các người biết hắn ở đây? Ai sai các người tới?

Đột ngột...Hai hắc y nhân ngã xuống...Bọn họ đều dùng thuốc độc tự tử...

Trang chủ Cự sa trang không nén được giận dữ, quát lên:

-Mang chúng đi cho ta...Còn các người, đưa hắn lên đây!

-Dạ...

Một mật đạo khác được mở ra, Hoàng Thượng Chí nhướng mày...Một gã trung niên, được mang đến...Gương mặt tiêu tụy song ánh mắt vẫn sáng ngời:

-Quả nhiên là hắn!

Tìm được rồi....Cuối cùng cũng tìm được người rồi...

Bàn tay hắn nắm chặt lại...

Thân ảnh như ma quỷ...

-Ai??? (Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)Sát nhân chi đế...Mãi mãi là sát nhân chi đế. Ra tay không chút lưu tình....Máu bắn lên, tung tóe....những xác người ngã gục....Song không một giọt máu nào bắn vào áo hắn...Tà bạch y vẫn bay phấp phật:

-Người là ai?- Kẻ bị giam cầm kinh ngạc thốt lên...Nam nhân chưa quá 20, sao lại có bản lĩnh cao cường như thế....

-Quên ta thật rồi sao...Thẩm Khắc Minh!

Ánh mắt Hoàng Thượng Chí bỗng chốc trở nên u ám...Tầm mặt nạ da người lột ra....Hơn 20 năm, thế mà dung mạo hắn vẫn như xưa...khiến người đối diện thẳng thốt:

-Là người...người...Tiểu sát tinh!

26. Chương 26

Năm đó Hoàng Thượng Chí 19 tuổi...

Là con của một quần gia trong một trang viện tại Tô Châu, hấn cũng không có tham vọng gì nhiều. Đi theo con đường của cha, trở thành một quần gia tận tụy hết lòng vì chủ.

Hấn và một tiểu tỷ nữ trong trang cảm mến nhau. Tên nàng là Thu Hồng...

Nhưng sau đó, nàng lại trở thành thiếp của một đại đương gia trong thành...Hấn cũng không oán trách gì nàng. Bởi nàng còn phải mẹ già cha yếu. Nhưng sau đó, nàng lại nhảy sông tự vẫn...Theo lời nhiều người, là do nàng có gian tình với một gia nhân trong phủ, bị đại đương gia phát hiện, xấu hổ hủy mình.

Hoàng Thượng Chí không tin như thế...Thu Hồng rất hiếu thảo. Vì cha mẹ, nàng hy sinh cả cuộc đời con gái, không thể chỉ vì chuyện nhân tình mà đánh mất mình, bỏ lại cha mẹ già yếu không ai lo.

Nhưng chẳng ai tin những nô bộc như hấn và nàng cả.

Một khúc sông trong xanh không thấy đáy, chỉ có hấn thả những chiếc thuyền giấy trắng tiến đưa nàng...

Một đêm mưa gió...

Bỗng dưng cha hấn trở dậy...Ông thúc giục hấn phải đi ngay...Chân cha hấn đã yếu nhưng vẫn cố bon bon trên đường...Mưa dầm ướt áo hai người...lạnh buốt...

Đằng sau có một nhóm người đuổi theo...

Dao vung lên...Cha hấn ngã xuống...

-Con chạy đi! Nhất định phải chạy thoát...Con không phải là vật hy sinh cho bất kỳ ai...Đi đi...Chí nhi!

Cha hấn rất trung thành, nhưng khi đại công tử gây nên tội ác, cha hấn không nỡ cho đứa con trai duy nhất thay người chịu tội để đền ơn chủ tử...Bởi sinh mạng đó là do mẹ hấn thà chết đổi về...

Hấn đã ôm xác cha mình, ánh mắt đầy căm hận...Thà cùng cha chôn mình dưới đáy cốc lạnh lẽo, cũng không thể làm vật hy sinh...

Hấn không chết!

Nơi sơn cốc vắng lặng, hấn gặp một người đã là hồn ma dưới mộ. Mang nỗi oan tình suốt mấy mươi năm, gọi là Huyết Khô lâu...Ông chết đi, chỉ mong ai có nghiệp duyên giúp mình đòi về một món nợ...Đến hồi kẻ thù xưa...tại sao lại gán cho ông án oan suốt mười mấy năm trời?

Hấn cũng là một kẻ không nơi nương tựa...Người thân yêu nhất đời cũng mất...Hấn có khác gì một Huyết khô lâu đơn độc dưới mồ...

Người ta lấy của hấn tình thương, lấy của hấn một khoảng thời gian tươi đẹp tuổi thanh xuân. Hấn sẽ trả lại cho chúng máu và nước mắt...Từ nay, Hoàng Thượng Chí sẽ không khóc nữa...Hấn sẽ lao vào cuộc trả thù, tìm lại công bằng cho những người thân.

Một Tiểu sát tinh từ đó vang danh thiên hạ...Người ta không nghe lý do của hấn...cho rằng những người hấn đòi nợ giùm đều là những đại ma đầu. Họ giết chúng bởi ý trời- “thể thiên hành đạo”

Thể thiên hành đạo? Vậy mang cái đạo lý đó đi hỏi địa ngục xem là đúng hay sai?

Bọn chúng ngăn trở hấn, hấn không ngần ngại vùng gươm

Sát nhân chi để...

Cho đến một ngày, hấn quyết định trả thù kẻ đã gây ra bi kịch ngày nào của cha con hấn, khiến cha hấn phải chôn đời nơi sơn cốc lạnh âm u...Một cách trả thù tàn khốc nhất....Nhìn người yêu thương bị lăng nhục...Không còn ngày vui....Sống không bằng chết ở trên đời...

Đông Phương Hùng, cả đời oanh liệt, vì một đứa nghịch hài tự hủy liêm sỉ bản thân...Con gái hần, Đông Phương Huệ...tiểu thư lá ngọc cành vàng, khi trình tiết bị hủy bởi tay một sát tinh giết người như ngóe, có như Thu Hồng nhảy xuống dòng nước xiết giữ gìn thân vóc ngọc ngà?

Chờ xem...

Đó là một câu chuyện khá dài....

27. Chương 27

Hỏi sao trước một cô gái thanh khiết dịu dàng như Lam Thanh lại không làm Hoàng Thượng Chí rung động? Bởi vì con tim hần, đã không sao quên được hình ảnh ấy.

Một tiểu cô nương tràn đầy sức sống...Đông Phương Huệ...Nàng rạng rỡ, nhưng cũng hết sức ngây thơ...Đông Phương Hùng nâng niu bông hoa ấy như một báu vật...

Lần đầu tiên Hoàng Thượng Chí gặp cô nương đó là năm nàng ta 11 tuổi...Dung nhan như hoa nguyệt nhưng sớm đã có vẻ kiêu ngạo.

-Nè...Lên lấy trái cầu đó cho ta!

Đông Phương Hùng có một tiểu thiếp cực kỳ xinh đẹp. Tên nàng là Đoàn Tiểu Nhan...Có thời gian ông ta mê đắm nàng ta đến nỗi hững hờ với nương tử kết tóc, làm Đông Phương phu nhân mặt ủ mày chau...Chẳng những vậy, nàng ta còn vì được sủng, buông lời hỗn láo với bà. Năm đó nữ tử 15 tuổi đã đánh cô ta...Chỉ một cái tát tay, song Đông Phương nhi nữ còn quá nhỏ, làm sao đủ cường liệt để chống lại một cô gái lớn hơn mình cả chục tuổi. Lấy tư cách kẻ mẫu dạy con, Tiểu Nhan đánh nàng hai cái tát.

Đông Phương Hùng vô cùng giận dữ, không màng tới tình nghĩa gôi chẵn, không màng đến sức quyến rũ mị hoặc, một chưởng đánh chết cô ta.

Đông Phương Huệ năm nay có lẽ đã tròn 17 tuổi...Trước đây vì tìm nơi trao thân gửi phận cho nàng, Đông Phương Hùng đã trần trở không ít...Trong thành, có bao nhiêu người đến dạm ngõ nhưng lão vẫn không hài lòng...

Mới đây Hoàng Thượng Chí nhận được một tin...Lão và đại đương gia Đỗ Tài Tâm đã quyết định làm thông gia. Đông Phương Huệ sẽ được gả cho Đỗ Hùng, con trai duy nhất của hần.

Đại đương gia...Tùng là tướng công của Thu Hồng. Một mũi tên bắn hai con chim...Mang Đông Phương Huệ về, hủy di trong sạch của nàng, sau đó trao trả một cô dâu tàn tạ xác thân...Xem mặt mũi của hai nhà đó để đầu với thói gièm pha thiên hạ.

Hần là tiểu sát tinh mà...Giết người như ngóe, thêm tội bắt cóc cưỡng hiếp gái nhà lành, kể ra tội lỗi cũng đâu có nặng thêm là mấy...

Trước đêm hỷ lễ, hần đột nhập vào Đông Phương gia trang...Nơi đây cũng không thay đổi nhiều, hần di chuyển mà không ai phát giác...

Bên trong khuê phòng, một tiểu cô nương như hoa như liễu đang ngồi bên mẹ, má đỏ hây hây.

Đông Phương tiểu thư bình thường anh khí, tinh nghịch, kiêu ngạo hôm nay cũng như những nữ tử xuất giá khác, cũng biết e thẹn, cũng ngại ngùng lẫn hoảng hốt...

Mẹ nàng trao cho nàng một cây ngọc trân:

-Đây là vật di truyền của gia đình....Con cất kỹ trên búi tóc, đề phòng lúc trong khuê phòng có việc thì lấy mà dùng...

Má hồng lại đỏ...Nàng vùng vằng:

-Mẹ ơi! Con không lấy trượng phu đâu...Con sợ lắm...

-Con ngoan...Sẽ không có gì...Chỉ cần con đừng nghịch ngợm, an phận một chút, trượng phu sẽ không bạc đãi con đâu...

-Nhưng con nghe nói...sau khi cưới con xong, huynh ấy sẽ lấy Hà cô nương tại Hà gia làm tiểu thiếp...Con...

-Con gái ạ...Nam nhân tam thê cửu thiếp là việc bình thường...C được cưới làm chính thất của Đỗ công tử, tự khắc sẽ có vị trí không thể thay thế được. Có cha con hậu thuẫn, con sẽ an nhàn mà sống trong đó suốt đời...

-Nhưng con không muốn trượng phu có nhiều thê tử- Đông Phương Huệ buồn bã- Con chỉ muốn một trượng phu thật lòng yêu con...chỉ mình con thôi. Như Hoàng đại thúc trước đây ở nhà mình...Thúc ấy chỉ có Hoàng đại thẩm mà thôi. Sau khi đại thẩm chết cũng đâu có cưới ai nữa...

Lòng Hoàng Thượng Chí bùng lên nổi hận...Cha hử...Cũng là do cha nàng hại chết đấy thôi...

Hắn quyết định ra tay.

Huyết ảnh pháp...Tay vươn ra tóm lấy eo nàng....

-Người...người là ai?

Đông Phương phu nhân hốt hoảng hét lên...Đông Phương Huệ sau phút bất ngờ liền phản kích..Tiếc rằng bản lĩnh của nàng vẫn còn quá kém....Đôi tay Hoàng Thượng Chí như gọng kềm, siết chặt không buông...

- Thả ta ra...

-Đùa à!

Ánh mắt Hoàng Thượng Chí lạnh lẽo đến ghê người...Hắn không mất nhiều thời gian vào chuyện vãn vơ:

-Ta mượn tạm cô dâu vài ngày...Phiền phu nhân nhắc lại với lão gia!

Một thân ảnh như ma quỷ...Khinh công đã vượt qua giới hạn của kẻ bình thường...

Tay chân bị kềm tỏa nhưng miệng vẫn còn...Đông Phương Huệ cắn mạnh xuống đôi tay đang giữ chặt lấy mình...

Hoàng Thượng Chí không biến sắc mặt. Hắn cười lạnh:

-Tiểu thư...Chúng ta đang dùng khinh công trên độ cao không nhỏ...Nếu tiểu thư không yên lặng, tôi không ngần ngại buông tiểu thư xuống...Lúc đó chắc chắn người thiệt thòi là tiểu thư đó.

-Người...Ta không có thù oán gì với người...Sao người...Thả ta ra!

Không có oán thù gì ư?

Hoàng Thượng Chí gia tăng tốc độ hơn...Lời hăm dọa cũng phát huy tác dụng. Đông Phương Huệ đành phải để yên mình trong tay hắn. Nàng không muốn chết.

Hắn mang nàng về nơi mình đang ẩn tạm.

Đó là một hang núi âm u...Dưới ánh trăng bạc, nó mờ mờ tỏa ra chút ánh sáng kỳ dị, trông càng khiến người run sợ hơn.

-Người...người muốn làm gì?

Hoàng Thượng Chí bỗng đưa tay cởi áo...

-Người...người không được đến đây- Nổi sợ trên người tăng lên cực điểm, Đông Phương Huệ chộp đại một cành cây to làm vũ khí- Ta...ta...

Hắn đã định làm gì? Mang nàng ta về vũ nhục, sau đó mang một thân thể rách bươm quăng lại Đông Phương gia, cho ông ta không còn mặt mũi...

Nhưng lòng hắn lúc này lại rất lạnh...Hoàn toàn không có chút hứng thú gì cả.

-Tôi không làm gì tiểu thư đâu...Tôi chỉ muốn đi ngủ...Nhưng không thể để tiểu thư tự do được...

Một chiêu tấn công vào huyết vị...Đông Phương Huệ thoáng chốc cứng đờ.

-Người...

Hắn để nàng tựa người vào vách đá, giọng trầm xuống:

-Ngủ đi!

Đêm đen...Hắn đang nhớ về những ngày tháng cũ...Nơi cái hang bí mật này là nơi hắn và Thu Hồng cùng hò hẹn...Ở đây, hắn cũng bí mật trồng cho nàng những bông hoa Tử Viển để tặng nàng.

Nhưng bây giờ thì...

Hắn chợt nhìn sang phía Đông Phương Huệ...Nàng cố giương mắt để không ngủ, nhưng cũng đã quá mệt nên bây giờ cũng đã không thể nà chịu đựng.

Một cô tiểu thư sống trong nhung lụa, được thương yêu, phút chốc phải thay cha, anh chịu tội...Cái tội đã làm một gia đình tan nát...

Cha!

Tay hắn nắm chặt lại...

Một cổ hàn khí...Đông Phương Huệ bất ngờ mở mắt...Nhìn thấy đôi mắt tối tăm của hắn, sống lưng nàng lạnh toát.

-Người...người định làm gì??

-Người đoán xem...

Hắn như hổ đói vồ mồi...Mà nàng bị điểm huyết, vô phương vùng vẫy:

-Không...không...Buông ta ra....Không!

Nàng bật khóc...Ngày mai là lễ thành hôn...Nàng không thể nào hôm nay chịu nhục trong tay một tên như thế này được...

Hắn đang điên cuồng...Nàng thì cứ như một pho tượng...

Một mảnh xiêm y bị xé...

-Người...người không thể! Người là đồ khốn kiếp...Thả ta ra!

Môi hắn chà sát lên đôi môi mọng đỏ của nàng...Đông Phương Huệ không nường tình, cắn mạnh:

-người...

Môi hắn chảy máu. Cơn giận bốc lên:

-Người giết ta đi!..Đừng làm nhục ta...Ta không muốn...

Nàng bật khóc trong hoảng loạn...Nỗi sợ, sự phẫn hận...Đông Phương Huệ biết nàng đã chọc giận hắn, nhưng thà bị giết, vẫn đỡ hơn là bị người ta cưỡng bức đến tan nát cuộc đời. Lúc đó sống cũng không bằng chết.

Nàng nhắm nghiền mắt...

Tay Hoàng Thượng Chí đã ngừng lại...

Hắn đang làm gì thế này? Trút hận, lăng nhục một tiểu cô nương...Người có thù với hắn là cha nàng...Cưỡng bức nàng...có phải chẳng chỉ là mượn tiếng phục thù để làm thỏa khát khao dục vọng. Việc mà một nam nhi không nên làm!

-Ta không giết tiểu thư đâu...Ta cũng sẽ không làm nhục nàng...Ngủ đi!....ngày mai ta sẽ đưa nàng về Đông Phương sơn trang.

28. Chương 28

Hôm sau Hoàng Thượng Chí đích thân đưa nàng về Đông Phương sơn trang.

Đông Phương Huệ rất hận hấn...Cổ tay nàng vẫn còn dấu ngón tay...Thêm dấu hôn ngân trên cổ nữa...Nàng chỉ mới trả lại cho hấn một vết cắn vào miệng. Tính ra vẫn còn chưa đủ vốn lẫn lời.

Đông Phương trang nhộn nhịp...Những giấy đỏ báo hỉ dán khắp nơi...Tuy nhiên tin cô dâu mất tích làm ai cũng lo...Nhà họ Đỗ cũng đều có mặt...

Bất ngờ một thân ảnh nhanh như chớp phóng vụt vào...

Hoàng Thượng Chí vốn đã âm lãnh, gương mặt càng tăng thêm độ lạnh lùng bởi bộ xiêm y đen tuyền...Đông Phương Huệ bị trói tay bằng một sợi dây thừng, miễn cưỡng theo sau hấn.

Bộ y phục màu xanh nhạt của nàng lọt thỏm trong chiếc áo khoác của hấn...Cũng do một phảnphía trên áo đã bị hấn xé rách trong cơn điên cuồng tối qua!

-Cha...

Nhác thấy Đông Phương Hùng, Phương Huệ lên tiếng gọi.

Một động tác thật nhanh. Hoàng Thượng Chí kéo nàng vào lòng.

Gương mặt Đông Phương Hùng lẫn Đông Phương Danh đều sầm lại...Là kẻ sống sót đó...Quả nhiên!

Đỗ Hùng cau mày...Một sự bức bối dâng lên...Cổ nàng...ái muội một vết đỏ. ông tử phong tình như hấn, đương nhiên hiểu nó là gì!

Tên này...Đông Phương Huệ lại xinh đẹp như hoa...Có lẽ hấn sẽ hưởng dụng một thứ của thừa, dù nàng có trở về đi nữa.

Không đợi cho ai có phản ứng...hấn vấy tay,giọng đầy sát ý:

-Giết hấn cho ta...

Lũ thuộc hạ Đỗ gia ai cũng muốn lập công với công tử. Đối thủ lại là một người có dáng vóc thanh mảnh, thư sinh, cả đám xông vào, không tin là không hạ được.

Môi Hoàng Thượng Chí nhếch lên...Một lũ chó hòa...

Tay vẫn ôm nàng trong ngực...Hấn bay lên...Tay tung ra một chưởng chỉ dùng 2 phần công lực.

Tại Huyết đàm nơi sơn cốc, Huyết khô lâu đã để lại một bài thuốc độc...Người ngâm mình dưới đó, có thể tránh được bách độc bất xâm nhưng đau đớn không nguôi...Hoàng Thượng Chí đã quyết tâm, hấn phải mạnh hơn bất cứ kẻ nào, mới có thể cứng rắn mà trả thù, mà tồn tại.

Hấn giết người như ngóe, đòi lại công bằng cho vị ân nhân bằng máu nhưng hấn vẫn không phải là một kẻ thích giết người.

Tuy nhiên bọn chúng như lũ thiêu thân lao đầu vào lửa.

Đông Phương Huệ bị kèm tỏa trong tay hấn. Nhưng những chiêu thế tấn công không hề nể tình nàng mà hạ xuống. Vô tình, Hoàng Thượng Chí phải vừa phòng thủ, phải vừa bảo hộ cho nàng.

Nhận thấy mối hiểm nguy đang giáng xuống con gái, Đông Phương Hùng hét lên:

-Các người không được làm thương hại đến Huệ nhi...Tránh ra!

- Cha!

Nói thì nói thế nhưng bọn thuộc hạ cũng chẳng mấy nghe lời...Chúng vốn đã phát hiện ra, khi tấn công Đông Phương Huệ, Hoàng Thượng Chí sẽ phân tâm hơn, lực sát thương vì vậy mà giảm đi khá nhiều.

Đỗ Hùng vốn cũng chẳng tương tiếc gì nàng nữa. Một nương tử đã có quan hệ cùng người đàn ông khác, dù là tình nguyện hay không, cũng là một cánh hoa tàn...

Tay hấn vung lên:

-Tiêu hồn trâm...Dừng lại...còn Huệ nhi!

Đông Phương Huệ biến sắc khi mũi trâm độc nhắm thẳng vào nàng. Phía xa, tuy nhìn thấy nhưng Đông Phương Hùng không làm gì được.

-Khốn kiếp!

Mảng một tiếng nhỏ, Hoàng Thượng Chí cướp lấy một thanh gươm, nhanh chóng đưa ra đỡ.

5 mũi trâm, ngọn đen kịt chứng tỏ có độc tính rất cao.

Không thành, Đỗ Hùng quyết định không chịu thua...

Hắn đích thân ra tay...Một bộ Bách hoa lục kiếm bí truyền chia ra nhiều đường loang loáng, tấn công vào người Hoàng Thượng Chí...Chiêu thức chứa đầy hận ý...Một chiêu một thế là lấy mạng người.

Hoàng Thượng Chí biết là nguy...Đằng sau là những đòn trí mạng. Chưa kể Đông Phương Hùng, Đông Phương Danh còn chưa tham chiến. Không ra tay tàn nhẫn cũng không được rồi.

Hắn bất ngờ dùng chưởng pháp đánh nhẹ vào người Đông Phương Huệ khiến nàng bật ra...

Trước mắt là những lưỡi dao của hàng chục người đang bổ xuống...Thấy nữ nhi gặp nạn, Đông Phương Hùng dĩ nhiên cũng không thể làm ngơ. Lão lao ra, dùng Ngũ Vân trảo Chop lấy con gái.

Bất ngờ Hoàng Thượng Chí trở chiêu...Đòn tay trở thành một đòn móc tung thẳng vào ngực Đông Phương Hùng, sau đó biến đổi, kéo Đông Phương Huệ lại phía mình:

- Trang chủ...Đỗ công tử...Xem ra tôi đến đây đã là công cốc rồi...Lẽ cưới dù sao cũng không thành...Tôi xin phép mang Huệ Nhi đi...Muốn cứu cô ấy, đừng mang theo nhiều người quá... đến dưới chân núi Vân Đan.

Thân ảnh như lúc đến, là một bóng ma mang theo cả

Nơi đó có một ngôi mộ gió tượng trưng...Là mong ước cả đời của cha hắn. Còn nơi vực sâu cô tịch, ông và Huyết khô lâu đã có thể bầu bạn với nhau....Không còn ai sẽ là cơ độc nữa...

29. Chương 29

Hoàng Thượng Chí ôm Đông Phương Huệ nhanh chóng rời khỏi Đông Phương trang. Nàng lúc này ngoan hơn, không có chống lại hắn.

Bởi vì tâm đang loạn...Người đó, sao có thể như thế mà đánh. Những chiêu thức đều là trí mạng.

-Huệ nhi...Xem ra hôm nay cô phải tự bảo vệ mình rồi...

Nàng ngậy ngấn bởi có một đám người trước mặt. Hoàng Thượng Chí thân ảnh dừng lại, tay buông nhẹ nàng ra.

Vô thức, Đông Phương Huệ nấp sau lưng hắn.

-Tiểu sát tinh...Hôm nay ngươi tới số rồi. Gái nhà lành đang ngày tân hôn cũng bị người bắt.Hôm nay...

-Các người định thay trời hành đạo chứ gì. Đừng nói nhiều nữa...Tất cả cùng xong vào đi!

-Hoàng thượng chủ- Một người cao niên, mặc cà sa vàng, có vẻ là tăng nhân đức cao vọng trọng bước ra-Thí chủ, quay đầu là bờ...

-Người là...

-A di đà phạt...Lão nạp tên gọi Không Từ...

-Không Từ đại sư. 20 năm trước ân sư ta Huyết Khô lâu từng đến Thiếu Lâm tìm người. Quý tự có một đại sư là Viên Lạc, 25 năm trước từng là cường tặc, đêm bắt cóc con gái ân sư, cưỡng bức xong thì giết bịt miệng...Ân sư đến đòi người...nhưng quý tự chẳng những không trả người còn đánh ân sư ta thọ thương nặng. Dám hỏi có đúng không?

-A di đà phạt. Viên Lạc tuy gây nghiệt nhưng đã ăn năn hối lỗi. Chúng sinh quay đầu vốn là bờ.

-Quay đầu là bờ? Ta lại nghe đồn đó mấy tháng hần lại tiếp tục dâm loạn dân nữ trong vùng...Cái áo cà sa khoác lên là để che mắt thiên hạ. Thiếu Lâm đặc đạo, tại sao không nhìn ra đâu là gian, đâu lại là tà? Đánh ân sư một chưởng trọng thương để bảo vệ một tên còn hơn cầm thú...Hay cho câu ” quay đầu vốn là bờ”.

-Thí chủ...

-Đại sư không cần nhiều lời với hần. Hạng người này...

- Hôm nay kéo một đám người đến đây, chắc không phải chỉ để dạy dỗ ta rồi...Nhân tiện xông vào cả đi, khỏi phí sức!

Tay Hoảng Thượng Chí là thanh huyết kiếm đỏ rực...Hôm nay không đại khai sát giới cũng không xong!

-Lên!

Đằng sau đám người của Đông Phương và Đỗ gia trang cũng đuổi đến. Hoảng Thượng Chí không khách sáo. Mắt hần quét một đường đánh giá. Tấn công phủ đầu, giết chết một số tên để làm chùn chân bọn chúng luôn là một ý hay.

Tay hần búng ra vài chiêu thức trong Khô Lâu chỉ pháp. Một môn võ công mà những ngày cuối đời ân sư của hần mới ngộ ra. Tuy nhiên đó cũng là lúc ông tàn một kiếp...Chiêu thức nhẹ nhàng như nước nhưng lực sát thương thì thật kinh người.

- Phập ! Phập!

Những cái xác đầu tiên ngã xuống...Lại một trận pháp với tua tủa kiếm được lập ra, vây hần vào giữa.

- Côn lân kỳ tam trận.

-Xem như ngươi cũng có chút hiểu biết.

Cười khẩy, Hoảng Thượng Chí tay vung thanh huyết kiếm, nhanh chóng tấn công vào những vị trí Đoài, Thương, Ngân, Vọng...Trận pháp này nhìn thì xảo diệu không có khe hở, thực chất chỉ là ” hữu danh vô thực”, gặp người am hiểu, nhanh chóng sẽ bị đập tan.

Thiếu Lâm cũng đã ra tay...Đại lực kim cương...Tấn công vào người hần...Chiêu thức chính tông này uy lực vô song, tuy nhiên do thi triển cùng lúc với nhiều người trong thế trận tấn công ” lấy đông làm thắng’ khiến không thể phát huy hết mọi uy

Hoảng Thượng Chí thu lại kiếm, tay đẩy ra một đạo kinh khí...Công phu này là hần tự nghĩ ra sau những ngày lăn lộn giang hồ...Chưởng lực âm tàn, nhưng mạnh mẽ, gọi là cú đánh oán hận. Lực sát thương rất mạnh...Đám đông vội vàng tách ra. Ai không tránh kịp coi như một mạng thương vong.

Hần không lưu tình, nhưng khi nhác thấy một lưỡi kiếm chém tới người Đông Phương Huệ từ đằng sau, tay liền thu lại chiêu thức, bắn chỉ pháp giải vây cho nàng.

Người ta đã nhận ra, đâu là điểm yếu.

Một lưỡi kiếm kê sát cổ nàng...

-Tiểu sát tinh...Nếu ngươi không dừng tay, tiểu cô nương này sẽ không còn mạng.

Cùng lúc đó, cả Đỗ Hùng và Đông Phương Hùng đều chạy đến...Tiếng kêu của ông ta vang giữa đấu trường:

-Huệ nhi!

Hoàng Thượng Chí thu đòn lại, giọng giễu cợt:

-Người là Đinh Túc Trung của Hoa Sơn phải không? Lấy một tiểu cô nương đi uy hiếp người. Đừng nói là Hoàng Thượng Chí ta vốn không quan tâm nàng ta, dù có để ý cũng không thích bị người ta khống chế đâu.

- Người đừng bước qua đây!

Một phần cũng do sợ hãi khi tên sát tinh lừng lẫy giang hồ lẳng lặng bước tới, một phần cũng để thị uy, kiếm của hắn cửa vào cổ nàng một vết. Máu ứa ra:

-A!

Hoàng Thượng Chí bất giác ngừng lại...Hắn giết người không ghê tay nhưng đối với mạng sống của một tiểu cô nương lại có chút không nỡ. Dù sao nàng lâm vào hoàn cảnh này cũng một phần là do hắn...Nếu không bởi ý định bắt cóc rồi vũ nhục nàng, cô gái kia có lẽ đang là một tân nương chờ đợi lang quân ở tân phòng.

-Huệ nhi! Không được làm hại nó...Ta...

Rõ ràng Đông Phương Hùng cũng đang bị ngăn cản chính hải tặc của hắn. Kẻ đã gây ra họa khiến Hoàng Thượng Chí suýt là một vật thể thân...Mạng sống của em gái, trong mắt hắn cũng chẳng là gì.

-A!

Lưỡi kiếm trên tay hắn lại cửa thêm chút nữa...Hoàng Thượng Chí vẫn lỳ lợm tiến tới...Có tiếng người khuyên:

-Thí chủ...nên thả cô nương ấy ra...Hạ thủ lưu tình!

Ánh mắt kẻ đó thoáng mất tập trung, và Hoàng Thượng Chí cũng chỉ chờ có vậy...

Một tay bắn Huyết khô chỉ, tay kia nhanh như chớp tấn công vào ngực hắn, cướp lại nàng...

Trúng một chưởng, gã ngã vật ra...

Nắm bàn tay nhỏ nhắn, không một phút chần chừ, hắn lên tiếng:

-Đi!

-Cha...Đó là cách duy nhất hiện giờ...Để đối phó với tên sát tinh ấy, chỉ còn cách đó thôi.

-Không được...-Đông Phương Hùng run run- Không thể hy sinh Huệ nhi được...Nó...

-Thật ra không có hy sinh gì cả- Đông Phương Danh nói tiếp- Tên tiểu sát tinh đó, khẳng định với Huệ nhi cũng không phải lạnh lùng. Biết đâu đã có hi vọng cho cha rồi.

-Ý con là gì?

-Con không nói là Huệ nhi cam tâm tình nguyện nhưng hắn cũng không phải là cướp nó về chỉ để khống chế cha đâu...Có lẽ con bé cũng đã thất tiết với nó rồi...Buổi sáng thái độ của Đỗ công tử được thể hiện rất rõ.Dù Huệ nhi có trở về, hắn cũng không muốn cưới con bé làm vợ nữa đâu.

-Nhưng mà...

-Cha đừng phân vân nữa. Không lẽ cha muốn hắn lấy mạng chúng ta sao? Dù Huệ nhi có ủy khuất, nó cũng đã làm một việc tốt cho vô lâm. Không sợ thiên hạ chê cười đâu cha.

Đứng trước mối đe dọa là cái chết, ai cũng sợ...Đông Phương Hùng dù rất yêu thương nữ nhi, nhưng vẫn coi trọng sinh mạng của mình.

-Hạ một liều độc là xong hết sao? Con bé sẽ...

-Cha yên tâm...

Đông Phương Danh thấp thoáng ý cười...Thứ độc đó không chỉ lan truyền trên người tiếp xúc mà ngay cả người dẫn độc cũng sẽ độc phát thân vong, không phương cứu vãn.

Chỉ là một đứa em gái, hắn cũng không cần mấy...Huống chi cha yêu thương nó như vậy, có thể tương lai nó lấy chồng sẽ lấy của hắn nhiều tiện nghi, của cải hơn.

Tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội ngàn vàng này được....

30. Chương 30

-Người thật đáp ứng cho ta ra về sao?

Đông Phương Huệ mừng rỡ hỏi lại hắn...Sau trận chiến đó, nàng cũng không ghét hắn ra mặt nữa. Dù sao giữa đám người đông đảo đó, hắn vẫn bảo hộ nàng:

-Cô đi đi!Hay là đợi ta đổi ý?

-Người...người không cần ta làm con tin để cha...cha đến gặp người sao?

-Không cần nữa- Ta tất có biện pháp để ông ta đến gặp mình.

Không cần phải mang một người con gái vô tội vào dòng thị phi tranh đoạt ấy...Cha, anh nàng có lỗi với hắn, nhưng nàng thì không...Nam tử hán phải đội trời đạp đất, không hổ thẹn lương tâm, hắn có thể nhẫn tâm, dùng mọi thủ đoạn để đối phó kẻ thù, nhưng lợi dụng một tiểu cô nương ngây thơ, không phải là hành vi chính đáng...Dù bị xem là tà ma ngoại đạo, vạn người khinh ghét, hắn vẫn không nên làm trái nguyên tắc của chính mình.

Huống gì ở bên hắn, cô gái thơ ngây đó nghiêm nhiên trở thành một đòn trí mạng. Võ công nàng không có...chỉ làm vướng chân hắn mà thôi.

-Khi nào ta có thể về nhà?

-Cô cứ đi, bất cứ khi nào cô muốn?

Nàng muốn đi...Nhưng lại có chút băng khuâng.

-Ta làm cho người một bữa cơm nhé. Cảm ơn người đã bảo vệ ta...Đông Phương Huệ sờ tay lên cổ- Dù thế nào, ta cũng hy vọng, một ngày nào đó, người sẽ không còn hận thù cha ta nữa...Hoàng lão bá ở trên trời...

-Không cần nhắc tới tên cha ta nữa...Các người không xứng...

Nàng im lặng...Sau đó cặm cùi nhóm lửa, làm cơm...Tuy là một tiểu thư được cưng chiều rất mực nhưng mẫu thân vẫn dạy dỗ cho nàng việc bếp núc, có thể nấu được một bữa cơm ngon...

Ăn xong bữa cơm này, chúng ta sẽ là người xa lạ....Nàng thu dọn bàn, giọng nhẹ tênh:

-Ta đi!

-Ừ....

Chia tay ...đơn giản chỉ là một cuộc chia tay...Sao trong lòng lại có gì như là lưu luyến? Hay là năm dài tháng rộng, 1 tuần trăng, cũng đã quen với sự có mặt của nàng.

Hoàng Thượng Chí thở dài...Dưới ánh trăng bạc...Hắn đã ngồi đó rất lâu rồi...

Đột nhiên...Có tiếng động...

Bản năng của một con thú hoang đang bị người ta truy đuổi, hắn quay lại, tay đưa lên:

-Ai?

Hắn một trảo, chụp vào thân ảnh đang ẩn hiện:

-Là cô...

Đông Phương Huệ đang nằm trong vòng tay hắn...Gương mặt xinh đẹp tái nhợt...Nàng khuyu chân, vô lực:
Hoàng Thượng Chí vội vã nắm lấy tay nàng...Mạch đập hỗn loạn, cơ thể nóng bừng bừng...

Chuyện gì đã xảy ra?

Nàng bắt ngờ ôm lấy hắn. Giọng nói không thuộc về chính mình nữa, chỉ là một thanh âm yếu ớt, như khói sương:

-Van người...Van người...

Thân thể nõn nà, hừng hực sắc xuân...Hoàng Thượng Chí không phải là đá...Tuy nhiên, đây cũng không phải là lúc động tình. Hắn nhanh chóng điểm huyết nàng. Gần đây theo trí nhớ của hắn có một lão thần y mà dân trong vùng đều tôn kính. Điệp Diệu Y...

Hắn bỗng nàng đi ngay trong đêm..Thời gian không chờ đợi.

Bỏ tay Đông Phương Huệ xuống, lão thần y thở dài:

-Tiểu cô nương đã trúng Song hợp tuyệt mệnh tán. E là...

-Song hợp tuyệt mệnh tán? Nó là cái gì?

-Là một loại kịch độc, tàn ác...Nó là thứ ngày xưa người ta hay dùng để mưu sát một số người quyền quý nhưng háo sắc...Nó được cài vào cơ thể người nữ, khi giao hoan sẽ truyền cho người nam...Kết thúc cuộc giao hoan là cái chết của cả hai, nên người ta mới đặt cái tên này cho nó.

-Cái gì?

Hoàng Thượng Chí nắm chặt tay...Loại thủ đoạn tàn ác như vậy, lại hạ trên thân thể của một cô nương, lại là người thân của họ. Tất cả chỉ để giết hắn sao? Xem ra cái mạng của Hoàng Thượng Chí này cũng vô cùng đáng giá...

-Có cách nào giải được không?

-Lão phu có một thứ thuốc, là Phân Cốt thảo...Loại thuốc này âm lãnh, có thể khắc chế tạm thời loại độc kia.. Hai người trong quá trình giao hợp, người có công lực mạnh dùng thuốc này đưa vào thân thể người kia, sau đó vận công ép độc....Toàn bộ độc trong cơ thể người đó sẽ truyền hết sang người có nội lực cao...Tuy nhiên, nếu người này không chịu đựng được sẽ đứt ruột mà chết

-Vậy à? Còn nếu không giải độc, người nữ sẽ thế nào?

-Người đó sẽ sống trong trạng thái dở sống, dở chết, lúc nào cũng có cảm giác ngàn con sâu bò trong người, đau nhức vô hạn. Đến một khi nhu cầu không được giải, thất khiếu chảy máu , chết rất thê thảm.

Nữ nhi các người xinh đẹp như vậy, một tiểu sát tinh lòng đầy thù hận như ta còn không muốn thương tổn nàng....Còn các người lại muốn đưa nàng vào con đường chết.

Thật tức cười...

Đông Phương Huệ vận vẹo người, mặt đỏ bừng, bất chợt giấy lên thống khổ...

Hắn quyết định:

-Đưa cho ta Phân cốt thảo. Ta sẽ giải độc cho nàng.

Khi Đông Phương Huệ tỉnh lại, mọi chuyện đã rồi...

Biết trách ai đây ? Biết hận ai đây? Gã đàn ông hủy đi trong sạch đời nàng đang thiếp đi, mê sảng bởi độc chất...Giây phút cô nương đệ tử thân y mang xiêm y vào cho nàng thay đổi, Phương Huệ đã hiểu ra mọi chuyện. Người ta cứu nàng một mạng...dù cũng trực tiếp vùi Phương Huệ xuống vực sâu...

Cha nàng đã cầm chén thuốc...

-Uống đi con!

Sau khi uống xong, trong người như có ngàn con sâu đang cắn...Nàng được mang đi, đến nơi đã rời khỏi chỉ mấy canh giờ trước...

Loại độc đó là Song hợp tuyệt mệnh tán. Nếu hần không dùng thân dẫn độc, có phải phụ thân, huynh trưởng sẽ để Huệ nhi chết trong đau đớn hay không?

Hoàng Thượng Chí trở mình...Gương mặt nhăn lại, có vẻ rất đau...

Hần phun ra một ngụm máu tươi...Nàng hoảng hốt:

-Người ...người có s

Đôi mắt mệt mỏi nhướng lên...Nhìn thấy nàng:

- Cô...sao cô lại ở đây? Ta...

-Người uống thuốc đi!...

Nàng vẫn còn nhớ giây phút ấy... Đôi tay hần vòng qua ôm chặt nàng...Thân thể cả hai áp sát vào nhau, không còn kẽ hở...

Mặt Đông Phương Huệ bỗng chốc đỏ lựng...Bàn tay run run cầm chén thuốc dút vào miệng hần...

Ngoài cửa, Diệp thần y không nén được tiếng thở dài...Một đôi tình lữ, nam có tình, nữ cũng có ý, lại đã ràng buộc bởi ân ái nồng nàn...Tuy nhiên giữa hai người lại có một mối thù...Thù hận sẽ biến người ta thành mù quáng...Tiểu tử ấy còn không nhận thấy, sở dĩ hần liều cả mạng, chỉ vì đã vướng phải lưới tình rồi.

Chưa tròn 1 tháng mà Huệ nhi yêu đời tràn trề sức sống đã thay đổi rất nhiều...

Nàng đảm đảm hơn...Vẻ đẹp thuần khiết của một cô tiểu thư thêm phần thuần thực của đàn bà...Đây cũng là một cô gái có tình. Nàng chăm sóc Hoàng Thượng Chí vô cùng chu đáo. Từng miếng ăn giấc ngủ, thuốc của hần cũng là do nàng đích thân sắc...Cháo của hần cũng là nàng nấu hằng ngày.

Một ngày, Diệp thần y nói với hai người.

-Cả hai người không thể ở lại đây được nữa...Ta phải đi hái thuốc,khoảng 1-2 tuần trăng mới về.

-Làm phiền thần y quá...Ta...

-Tiểu tử...không cần khách sáo! Thật lòng ta cứu người là do lo lắng người không đạt mục đích sẽ làm hại đến đám đệ tử ở nhà. Nhưng qua thời gian ở chung với người, ta nhận thấy một điều. Có những kẻ mang danh chính đạo quân tử mà lòng dạ còn độc hơn rắn rết...Người tưởng ác, lại có trái tim thực sự thiện lương.

Phương Huệ biết ông đang nói về ai...Trái tim nàng đau nhói...Phụ thân, huynh trưởng...

-Ta sẽ rời khỏi nơi đây- Hần chợt nhìn nàng- Còn cô...

-Tôi...tôi đi với huynh...Huynh chưa lành thương tích, tôi phải theo để chăm sóc huynh...

Hần nhìn gương mặt xinh đẹp đang hồng lên bối rối của nàng...Hần cũng rất sợ nàng sẽ nói là nàng rời xa hần.

Trở trêu chi một chữ tình...

-Ta sẽ bốc cho người một số thuốc...Cô nương hằng ngày theo đơn mà cho hần uống...

Ông đã nghĩ tới một khả năng...Vẹn toàn cho đôi tình lữ này, biết đâu mối duyên của chúng sẽ làm tên sát tinh say máu chém giết ngừng bớt tay gươm...

Hần tha cho người, người có tha cho hần hay không?

Ông lại thở dài...Mong là tạo hóa đừng trở trêu với hai người tuổi trẻ. Ông mong muốn chúng sẽ có một cuộc sống êm đềm, nồng nàn như bao kẻ bình thường khác trên đời...

Đông Phương Huệ đưa Hoàng Thượng Chí về hang động nơi hắn thường sống...

-Huynh ở đây...không sợ sao? Mọi người đều đã biết tông tích của huynh...Huynh lại đang bị thương.

-Trốn tránh cũng đâu phải là cách tốt...

Hắn chợt chạm tay lên má nàng...Đôi má mịn màng, êm như tơ lụa...

Hai ánh mắt chìm đắm trong một tia nhìn nồng nàn...Không dám sờ, nhưng Đông Phương Huệ cũng biết, nơi bàn tay hắn chạm vào đã đỏ ửng lên rồi...

Hắn chợt cúi xuống...Đôi môi non mềm đó, thực sự như một liều thuốc kích thích hắn...Một đêm xuân tiêu, duyên ân ái đã hóa thành một thứ men say, ném vào là không quên được...

Nàng run rẩy trong lòng hắn. Nước mắt bỗng dưng rơi xuống má, mặn chát...

Chiếc giường đá lạnh toát. Hắn ôm chặt nàng trong vòng tay, dùng khuôn ngực rộng, làn da nóng ẩm của mình sưởi ấm cho nàng. Đông Phương Huệ khép mắt. Trời thật trở trời, hình như nàng cũng đã bắt đầu yêu Hoàng Thượng Chí mất rồi...

Chuyện xưa như mới xảy ra hôm qua...

Một phần cũng do hắn cố chấp...Yêu Huệ nhi nhưng không thể bỏ qua thù hận...Cha, anh nàng tuy có dùng Đông Phương Huệ làm công cụ tấn công hắn, nhưng hai chữ tình thâm vẫn luôn được xem trọng. Huệ nhi đã quỳ xuống dưới chân hắn, van xin:

-Chí ca...muội van huynh...Tha cho cha muội đi...Đại ca của muội nữa!

Cha huynh cũng từng van xin dưới chân của cha muội đấy:

-Trang chủ...Mong ngài bỏ qua cho Chí nhi...Nó không có tội gì cả...Trang chủ...

Họ vẫn lạnh lùng xuống tay...Mãi mãi ta không quên được...

Nhưng Huệ nhi ơi, ta yêu nàng...Lần đầu yêu và cũng là lần đầu phải khổ...Dù ta phải giết cha, anh nàng, ta vẫn không thể buông Huệ nhi ra...Nàng là của ta mãi mãi...

Hắn bá đạo giam cầm nàng, luyện Thiên tằm biến công để xóa hoàn toàn ký ức của Huệ nhi...Nàng sẽ không còn nhớ mình là ai, không còn biết tới Đông Phương Hùng, Đông Phương Danh nữa...

Nhưng người tính không bằng trời tính đúng không? Một Bào Tiểu Tinh xuất hiện, tình yêu mù quáng đối với một sát nhân giết người như ngóe khiến nàng không ngần ngại tìm ra mọi phương thức chia rẽ hai người...Khốn nạn thay, cách tối ưu nhất là khơi dậy ký ức của Hoàng phu nhân, cho nàng nhớ lang quân của nàng từng một kiếm giết chết cha anh mình không chút lưu tình, dù lúc đó nàng đã van xin thảm thiết.

-Muội xin lỗi huynh...Nhưng muội không quên được...Không quên được huynh đã lạnh lùng xuống tay thế nào...Như huynh không quên được việc cha muội giết Hoàng lão bá...Muội...xin lỗi huynh!

Kể cùng Bào Tiểu Tinh bào chế được giải Thiên tằm biến công pháp của hắn chính là Thảm Khắc Minh...Suốt bao năm qua, hắn không bao giờ quên

-Ta biết ngươi hận ta- Người từng là Diệu thủ thần y nhẹ nhàng- Hơn 20 năm nay ta không phải là muốn trốn tránh ngươi. Đúng là ngày xưa vì nhan sắc Tiểu Tinh, ta mới đồng ý giúp nàng bào chế thuốc giải giúp nương tử ngươi phục hồi ký ức...Nhưng ngẫm lại, ta cũng không cảm thấy mình có lỗi với ngươi...Ngươi không nên biến nương tử của mình trở thành một con rối không ký ức...Giết cha anh nàng trả thù vốn là lựa chọn của ngươi, thù hận của Huệ nhi là một sự thật mà bản thân ngươi cần đối diện...

Đối diện? Đối diện để cảm thấy hối hận...Ta lựa chọn trả thù mặc cho tình yêu của chúng ta vì đó mà trở nên không lối thoát...Nhưng rồi sau khi xuống tay, ta mới nhận ra mình ngốc nghếch đến đường nào...Nàng lừa bỏ ta, ta đã sống những tháng ngày như đã chết.

Thảm Khắc Minh- đúng là hắn không sai...

-Người đi đi...

-Hoàng Thượng Chí- Thấm Khắc Minh chợt gọi hấn khi Hoàng Thượng Chí quay đi- Thật ra, trước khi ta bị bắt, ta từng gặp lại nương tử của người...Nàng lúc ấy đang mang thai...Ta nghĩ đó là con của hai người.

-Người nói gì?

Hoàng Thượng Chí biến sắc, tin này khiến lòng hấn không ngừng chấn động...Không thể đứng vững:

-Người nói gì? Nói lại 1 lần nữa cho ta nghe...Huệ nhi...Huệ nhi không phải đã...nàng đã bị Bào Tiểu Tinh ép phải nhảy xuống vực sâu sao? Nàng có thai à?

-Khi ta gặp nàng thì nàng đã mang thai...Chuyện sau đó... khi Bào Tiểu Tinh tìm đến, định mang Huệ nhi lãng nhục ,đến nỗi nàng phải nhảy xuống Đoạn trường nhai để không hổ thẹn với người...Tuy nhiên ta không biết lúc đó nàng đang ở trong tình trạng gì, đã sinh con chưa, hay là cả mẹ lẫn con đều bỏ mạng?

-Người im đi!

Hấn đã giết chết Bào Tiểu Tinh...Bây giờ không ai có thể trả lời câu hỏi đó...Con hấn...Đứa bé có được ra đời?

Nhưng Huệ nhi cũng đã chết rồi...Dù còn đứa bé thì sao chứ...Mẹ nó đi

Hấn nhớ tới gương mặt thanh tú ngập tràn nước mắt của nàng...Giữ lại giọt máu của hấn, có lẽ nàng cũng mong muốn nó lớn lên khỏe mạnh bình an.

-Theo ta biết...trong đám thuộc hạ cũ của Tiểu Tinh có phu nhân của giáo chủ Triệt địa giáo của Tây vực...Người có thể tìm đến đó để hỏi về chuyện xảy ra...Mong là lúc đó đứa trẻ đã ra đời và Tiểu Tinh còn chút nhân tính không giết nó...

Hoàng Thượng Chí quay về ngôi nhà nhỏ, nơi có Lam Thanh và Tiểu Phong Phong...

Hai gương mặt này, vốn đã rất thân quen với hấn....Là người thân...

-Thanh nhi...Đại ca phải đi rồi...Muội ở lại nơi này, có thể tự bảo trọng ình không?

Lam Thanh nhìn dáng vẻ lần đầu tiên vợ và ấy, mỉm cười:

-Lăng đại ca cứ đi đi...Muội sẽ ở nhà...Bây giờ muội cũng biết chút ít về thuật dị dung, cũng có công phu dùng độc...Muội không sao đâu...

-Ừ...Huynh sẽ rất mau chóng trở về thôi...

Mau chóng của Lăng đại ca là 2 năm thời gian...Nhanh thật!...Nhưng Lam Thanh hiểu, đó là chuyện rất quan trọng với huynh ấy...Nếu không vì vậy, huynh ấy sẽ không vội vã đến thế rồi đi...

Tiểu Phong Phong càng lớn càng giống Phó Huyết Phong...Đặc biệt là khi cười....Như một bản sao thu nhỏ của chàng vậy...

Nàng ôm lấy con...mỗi đêm nghe con thủ thủ...Nỗi nhớ trong lòng cũng nhờ vậy mà vơi đi...

-Mẹ!

-Con...

-Mẹ!

-Tiểu Phong Phong này...

-Dạ!

-Con tên là gì?

-Phó Tiểu Phong...Con tên là Phó Tiểu Phong.

-Có nghĩa là gì?

-Cơn gió nhỏ ạ...Con là con của cơn gió lớn...Đại Phong Phong!

-Cha con không phải là Đại Phong Phong....Cha tên là Phó Huyết Phong...

-Dạ...Cha đang trên thiên đường kia nhìn chúng ta phải không mẹ?

-Ừ...

Lam Thanh không muốn gạt con...Không muốn con hy vọng một ngày sẽ gặp cha...Như thế là tàn nhẫn lắm...

-Cha sẽ không về...Nhưng cha luôn ở trong lòng chúng ta- Tiểu Phong Phong đặt tay lên ngực mình- Mẹ nói vậy, Tiểu Phong Phong không có quên!

-Ừ...Con rất ngoan...

-.....Lam nha đầu à...

Nghe tiếng bà Vương của thôn kế bên gọi., Lam Thanh vội vã lên tiếng:

-Vâng....Vương đại nương đợi con một chút...

Nàng bước ra ngoài.

-Có chuyện gì không ạ?

-À không...Có một tiểu thư chuẩn bị xuất giá, đến tìm ta nhờ thuê giá y* áo cưới*, lần trước cô nương thuê áo cưới rất đẹp nên ta tới nhờ...Thù lao khá cao...

-Dạ...

- Cô nương ấy sẽ đến ngay...Nàng ấy muốn tự tay căn dặn mẫu mã với cô...Nghe nói đó là một tiểu thư nhà gia thế, thù lao được trả cũng rất c

-Dạ...Con cảm ơn Vương đại nương trước...

-Không có gì...Ta và mọi người ở đây đều rất thích cô...Xinh đẹp dịu dàng, tướng công của cô có phước mà không biết hưởng...Bỏ đi biệt 2 năm trời không tin tức...Cô cũng nên...

-Đại nương...Để con vào nhà lấy mẫu ra trước...Một lát người ta tới sẽ có ngay...

Vương đại nương biết nàng muốn lắng qua chuyện khác...2 năm nay, biết bao người để ý dò hỏi nhưng Lam Thanh đều từ khước...Nàng chấp nhận cuộc sống đạm bạc nuôi con, không màng gì đến cuộc sống sung sướng người ta có thể cho nàng...

-Bà kia...Thứ đồ ta muốn có ở đâu?

- Cô nương đợi ột lát- Vương đại nương tươi cười- Lam nha đầu là thợ thuê nổi tiếng ở trấn ta...Nhất định cô sẽ hài lòng...

Bà gọi với vào:

-Lam nha đầu ơi!

-Dạ!

Nãy giờ Tiểu Phong Phong thức dậy không thấy mẹ, khóc nhè...Lam Thanh đành dẫn con ra, tay cầm theo những mẫu thuê:

-Cô nương....đây là mẫu...

Hai gương mặt đối diện nhau...

Lam Thanh kinh hoàng nhận ra những nét thân quen....

Cô gái kia cũng kinh ngạc không kém...Nhưng sau đó là tia nhìn hiểm độc...Bờ môi cong nhếch lên:

-Là người...Hôm nay Khúc Liên Hoa ta may mắn rồi!

Lam Thanh luôn nghe theo lời Hoàng Thượng Chí, trong tay áo nàng thường mang theo một nhúm Độc Huyết Trâm...Phản ứng khi gặp nguy, Lam Thanh vùng mạnh tay

-A!

Hình như đã trúng nòng ta...Nhưng Lam Thanh không có thời gian để xem xét kỹ...Nắm chặt tay Tiểu Phong Phong, nòng chỉ biết bỏ chạy thật nhanh:

-Đuổi theo!

Lam Thanh nghe tiếng hô đằng sau...Nhưng nòng cũng không có thể chần chừ mà quay lại...

Tiểu Phong Phong bị kéo theo mẹ...Những viên đá bén nhọn cứa vào đôi chân nhỏ nhắn, chưa bao giờ bước chân trần:

-Mẹ ơi!

Xót xa khi con khóc tức tưởi, Lam Thanh dừng lại:

-Mẹ ơi!

-Ngoan...Tiểu Phong Phong đừng khóc- Lam Thanh run rẩy- Mẹ...

Bọn chúng đang đuổi theo...Lam Thanh biết, không phải vì bất ngờ thì võ công nòng vốn cũng chẳng dễ thương được ai, nói gì là bảo vệ con mình.

Càng lúc chúng đến càng gần...

Ngay lúc đó...Lam Thanh nhìn thấy một cái hang nhỏ nằm nép bên bờ đá:

-Tiểu Phong Phong...Con...con nấp vào đây nhé! Mẹ...

-Mẹ ơi!- Tiểu Phong Phong méo máo- Đừng bỏ con...

-Ngoan....Mẹ không bỏ con đâu...-Lòng Lam Thanh nóng như lửa khi bọn chúng càng lúc càng gần. Nòng bảo con- Mẹ chỉ đi có một chút thôi...Đám người đó hung dữ lắm, nếu họ bắt được Tiểu Phong Phong sẽ đánh con đau lắm...Ngoan!

-Mẹ...Mẹ chỉ đi có một lát thôi nha...Con...con đợi mẹ!

-Ừ...Con ngoan không được khóc...Không được khóc nghe chưa!

Nàng chạy ra, ngay lúc bọn chúng đang đuổi tới...Lam Thanh biết gần đây có một hốc núi nhỏ, nếu nòng được đó, đi vòng qua con đường vòng sẽ có thể thoát khỏi bọn chúng...Mà nếu có bị bắt, Tiểu Phong Phong cũng không phải chịu sự tra tấn đó...Lam Thanh chỉ nghĩ đến thế thôi!

Tiểu Phong Phong nhìn mẹ bị bọn người đó đuổi theo...Môi cắn chặt để ngăn tiếng khóc....Nó nhất định ngoan...nghe lời mẹ mà...

Mẹ đã dặn phải ở lại đây mà chờ đợi...Nhất định sẽ làm được..Đợi mẹ!

-Mẹ ơi!

Cũng trong lúc đó, Lam Thanh đã gần như kiệt sức. Hai gã đại hán sức vóc khỏe mạnh, thoáng chốc đã bắt được nòng...

-Tìm được rồi...

Bọn chúng nắm tóc Lam Thanh, giật mạnh...Một đám người từ phía bên kia cũng kéo đến...Khúc Liên Hoa gương mặt giận dữ, giáng tay tát thẳng vào mặt nòng:

-Đồ tiện nhân! Dám phóng Độc Huyết Trâm à...

Lượng độc trong Độc Huyết Trâm của Lam Thanh không mạnh lắm...Vốn thiện lương, nòng chỉ muốn tự vệ, không muốn giết người:

-Khúc cô nương...Van xin cô...buông tha tôi...Tôi...

-Người vẫn xinh đẹp như xưa- Nàng ta bỗng phát hỏa- Chỉ có tỷ tỷ ta vì người mà hủy hoại đi nhan sắc...Hôm nay ta phải trả thù cho tỷ tỷ ta!

Ngày xưa, sau khi Phó Huyết Phong rơi xuống vực sâu..Khúc Hương Linh điên cuồng đau đớn, đã bế quan luyện tập một môn tà công là Biến thi thảo, thế sẽ dùng đôi tay đó hủy đi Lam Thanh, khiến nàng có xuống âm phủ cũng không có mặt mũi gặp Phó Huyết Phong...

-Người đâu...Trước khi thanh toán cho cô nương ta....Ta cũng nên khao thưởng công lao của các người một chút..Để Lam cô nương xuống suối vàng, mang theo chút tư vị đàn ông...

Những ánh nhìn đầy dục vọng...Sự tàn nhẫn của cô gái ấy...Lam Thanh bỗng chốc hiểu ra...Mình không đủ sức chống chọi cùng lũ cầm thú này...

Trong ống tay áo của nàng là một thanh trủy thủ...Phong ca- muội sẽ đến gặp huynh nơi chín suối...Con của chúng ta, trên trời muội và huynh sẽ cùng che chở cho con...Tiểu Phong Phong ơi! Mẹ xin lỗi... Vì mẹ không thể nào mang tấm thân nhục nhã đi gặp cha con...Mẹ xin lỗi con...

-Lũ ồn ào...

Bất giác, một giọng nói âm trầm cất lên...

Tiếng nói rất nhỏ nhưng ai cũng đều nghe thấy...

- Thành Lang...Thật là khốn kiếp...nguyên đám người này mà hiếp đáp một cô nương chân yếu tay mềm...Muội ghét nhất là bọn hèn hạ, định làm nhục người ta để tìm vui nữa...Huynh giết hết uội đi!

-Được rồi...bảo bảo...Nàng muốn sao thì cứ như vậy đi!

Lam Thanh rung mình khi những gã đại hán xung quanh nàng đột nhiên ngã xuống...Không thấy máu...Nhưng ngực người nào cũng có một vết chưởng sâu hoắm ngay ngực:

-Chàng thật là...Người ta sẽ sợ đó...Không thích đổ máu mà.

-Bảo bảo này thực sự khó chiều.

Tiếng nói có vẻ miễn cưỡng nhưng đầy vẻ sùng nịnh, yêu thương...

Thêm một lần hàn khí kéo tới...Một số người lại ngã xuống...Lần này không có vết thương gì:

-Vừa ý chưa Bảo bảo?

-Được rồi...Chàng đừng giết cô gái kia...Để lại uội chơi đùa một lát...

-Các người...

Hai thân ảnh xuất hiện giữa những xác người. Cô gái mày ngài mắt phượng, xinh đẹp tuyệt trần. Chàng thanh niên độ khoảng 25 tuổi, cũng là một trang tuấn tú bất phàm...

-Thành Lang...Chàng nghĩ nên làm gì với cô gái đó? Cô ta xấu xa như thế, ức hiếp người ta. Nếu không phải muội hôm nay muốn ương này không phải là đã bị bọn chúng hại rồi sao?

-Theo ta thì nữ nhân quan trọng nhất là dung mạo ...Nàng rách vài đường trên mặt cô ta, để cô ta sống như vậy đến hết đời...

-Các người...Các người là ai? Dám trêu cợt, giết người của bốn cô nương...Ta...

-Nói nhiều quá!- Nam tử kia lừ mắt. Không biết bằng cách gì, Khúc Liên Hoa đã đứng im như tượng trong khi tay không hề động- Bảo bảo...Nàng làm gì cô ta thì cứ việc làm đi!

-Cô nương à...Theo cô nương, chúng ta nên trừng phạt cô ta như thế nào đây...

-Tôi...

Lam Thanh chợt nhớ đến Tiểu Phong Phong...Nàng không có lòng dạ nào mà ở lại đây nữa.

-Cám ơn hai vị nhưng tôi có việc rất gấp...Tôi phải đi ngay...

Nhìn theo dáng vội vã của nàng, hai người đó cũng nhanh chóng đi theo...Trước khi đi, cô gái quay lại phía Khúc Liên Hoa, khinh bỉ:

-Coi như hôm nay ta tha cho cô nương...Nhưng phải để lại cho cô nương một bài học...

Nàng nhặt một lưỡi dao:

-Á!

Mái tóc Khúc Liên Hoa đã bị cắt đi một đoạn dài, nham nhở:

- Ta là Lộ Tuyết Nhi...Muốn tìm thì đến Đoàn trường cốc tìm ta...

Khi hai người rời bỏ món trò chơi, thì Lam Thanh đã khuất bóng nơi nào rồi...Cô gái tên Lộ Tuyết Nhi phụng phịu:

-Thật là...trông cô ấy nhỏ bé thế...Sao lại đi nhanh như vậy chứ?

-Bảo bảo à...Xem ra cô nương đó có việc rất gấp cũng không nên phiền nàng ấy...Cùng về nhà đi...

-Thôi...- Trước mặt tình lang hết lòng hết dạ yêu mình, đương nhiên phải có một chút không nheo rồi- Muội chưa muốn về đâu...Không phải chàng có một món đồ muốn đưa cho tiểu đệ tử sao? Đi tìm hẩn đi!

- Chúng ta tìm đã khá lâu rồi- Nam tử có vẻ không kiên nhẫn nữa- Tiểu tử đó, nói đi là đi. Không thêm để ý là sư phụ hẩn nhớ hẩn thế nào.

Tuyết Nhi cười khúc khích, nhớ tới hai sư đồ họ, lại thấy có chút mâu thuẫn. Sư phụ thì tính cách hồn nhiên như trẻ con, trong khi đệ tử lại chừng chặc, thâm trầm. Nàng nhớ:

-Huynh không phải chỉ mới 26 tuổi thôi đó chứ? Muội thật sự rất nghi ngờ...

Nàng- một cô gái ngoan cường không chịu nhục nhã...Dù chỉ là nữ nô nhưng lại phạm tội xinh đẹp hơn cả chủ gia. Biết làm sao được, cha nàng từng là thái thú một vùng, do quá thẳng thắn, quật cường nên bị người hãm hại...Cả nhà nam thì bị chém đầu, nữ thì bị sung làm thị tỳ nhà quan...Năm Tuyết Nhi 16 tuổi, tiểu thư đã buộc cha phải mang nàng đuổi ra khỏi nhà...Lão gia tuổi ngoài 50 muốn lập nàng làm thiếp, còn gã đại công tử chỉ muốn vũ nhục Tuyết nhi...Nàng thà thất thân với một người bình thường cũng không muốn tấm thân này trở thành đồ chơi cho bọn chúng.

Tuyết nhi bỏ trốn...Cũng giống như cô nương này, đại công tử khi bắt được đã muốn xâm phạm nàng, sau đó đem bán nàng vào kỹ viện...Ngay lúc đó, huynh ấy xuất hiện.

‘Cứu tinh’ của Tuyết nhi đang đi tìm kiếm 1 ” thể thân cho chính mình ,ở lại bên cạnh sư phụ lúc nào cũng sợ chỉ có một mình...Mạng của Tuyết nhi, trong sạch của Tuyết nhi là do người đó cứu, thế thì chút nghĩa đáp ơn ân nhân, nàng bằng lòng tự nguyện làm thể thân cho người, ở bên cạnh gã quái dị kia...

Đón tiếp nàng là nụ cười như trẻ thơ của hẩn, hẩn bảo có thể gọi hẩn là Thành lang, vì hẩn từ lâu đã quên mất tên họ của mình rồi.

Thành ghét cuộc sống quá nhiều người nhưng lại không chịu được nỗi cô đơn khi phải sống một mình...Ân nhân của nàng hơn 5 năm trước đã rơi xuống đây, thương tích đầy mình...Thành lang mang hẩn về chữa trị, nửa năm mới có thể đứng dậy, nói chuyện nên đầu dễ dàng có thể thả hẩn đi, dù hẩn luôn tha thiết muốn trở về với thê tử của mình

Bao lần bỏ trốn nhưng đều không thoát...Con người như trẻ thơ đó lại có võ công hết sức cao cường, mọi cử động của ân nhân hẩn nắm như lòng bàn tay.

Cho đến một ngày chán trò chơi đuổi bắt, hẩn bảo:

-Mang về cho ta một thể thân...Ta chán nam tử rồi, mang về cho ta một nữ nhi...Cam tâm tình nguyện đây, ta không muốn mất công đi bắt nàng về.

Lộ Tuyết Nhi sống với hẩn, đã biết thế nào là cưng chiều hết mực...Hẩn không một giây một khắc muốn xa nàng, lúc nào cũng cận kề sát bên...Sự có mặt của ân nhân lúc này lại hóa ra thừa thãi...Hẩn nhanh chóng đuổi người đi, để có thời gian vui vầy bên bảo bảo của mình:

-Chàng đúng là qua cầu rút ván mà...- Miết nhẹ cánh mũi cao thẳng tắp, Tuyết nhi để mặc hần âu yếm mình- Không biết ân nhân giờ thế nào. Đã tìm được nương tử chưa?

-Thì ta cảm ơn bằng cách đuổi theo đưa cho hần loại giải được này...Giang hồ hiểm ác, ta cũng không mong hần bị hại mà.

-Ừ...(Các bạn đang đọc truyện tại: tuthienbao

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ)-Bảo bảo...Ta ngoan không? Nên thưởng cho ta cái gì chứ?

Hần lại làm càn, không cần hỏi ý ai...Tuyết Nhi cũng không buồn chống lại...Nàng thuộc về hần, những ngày ra ngoài này, tiếp xúc với bao nữ nhân xinh đẹp, hần không chút nao lòng, chỉ có nàng- Lộ Tuyết Nhi.

-Đi tìm người như chàng không biết chừng nào mới ra-Nàng ôm cổ hần- Huynh ấy tên là gì? Chắc chàng biết chứ?

-Hần bảo hần tên Phong...Là Phó Huyết Phong!

Tiểu Phong Phong ngơ ngác trên con đường hoang vắng...Rất sợ...Nhưng cậu bé bậm chặt môi, nhất định không khóc...

Lúc này đang nấp trong hốc đá, bỗng nhiên có một con vật gì đó bay loạn vào mặt Tiểu Phong...Hoảng hốt, cậu bé hét toáng lên, bỏ chạy, quên cả lời mẹ dặn.

Cho đến khi nhìn quanh, đã không biết hốc đá đó

- Mẹ ơi!

Cậu bé kêu lên trong tuyệt vọng...Trời càng lúc càng tối...Sợ lắm mẹ ơi! Con sợ lắm!

Càng đi càng không thấy mẹ...Tiểu Phong dù đã bậm chặt môi thì mắt đã bắt đầu đỏ...

Lạnh quá! Chưa bao giờ đứa trẻ phải trải qua cảm giác này...

Chợt...cậu bé thấy một con đường mòn nhỏ...Cuối con đường đó thấp thoáng cái gì như là nhà cửa...Có nhà...Sẽ không phải đói nữa...Đầu óc non nớt chỉ nghĩ đến thế thôi...

Đôi chân khập khiễng, cậu bé bước thẳng về phía trước...Mùi thơm của thức ăn xông vào mũi...

Đó là một tửu điểm nhỏ...Vài người khách đang ngồi...Gương mặt bầu bĩnh của Tiểu Phong nhanh chóng lọt vào mắt họ:

-Cậu bé...cháu đói bụng à?

-Dạ!

-Lại đây! Bác cho cháu ăn màn thầu nhé!

Đứa trẻ ngây thơ giơ đôi tay nhỏ nhắn ra...ánh mắt sáng lên chờ đợi. Đại hán cầm chiếc bánh, toan đưa, bỗng dừng rụt lại, giọng khoái trá:

- Gọi ta một tiếng cha đi...Ta cho cháu ăn ngay!

Đôi mắt đen trong sáng bỗng thay đổi...Tiểu Phong không nói không rằng quay lưng đi thẳng, mặc cho gã đại hán với chiếc màn thầu trên tay:

-Này...Cháu...Không lấy bánh à?

-Cháu không cần....Cha của cháu không phải là ông...Cháu không gọi ông là cha cháu đâu.

Tiểu Phong Phong hét lên, cương quyết quay đi. Gã đại hán thẹn quá hóa giận, thét lên:

-Tiểu tử kia...Ta cho ngươi biết tay...Hồn láo này

Bàn tay to của gã định giáng xuống mặt Tiểu Phong một cái tát tai. Dù kinh hãi, nhưng mọi người không dám lên tiếng can thiệp...Gã là Vương Đạt, vốn là một đầu mục của băng cướp Bạch Hổ sơn này...

Bất ngờ, cái tát chưa tới mặt Tiểu Phong, gã đã rú lên đau đớn, ngã vật xuống đất...

Tiểu Phong được ai đó ôm vào trong lòng:

-Người...người là ai? Dám xen vào chuyện của bốn đại gia...Người không biết...

Tiếng nói tắc nghẽn ở cổ họng, bởi một lưỡi gươm đã chìa thẳng vào:

-Ta không thích nói nhiều...Cút đi! Còn giở trò ức hiếp trẻ con thì đừng trách...

Ngực của gã bị đánh một đòn đau, mạnh đến nỗi hộc cả máu tươi...

Tiểu Phong ngược mắt lên nhìn...Cậu bé đang được một đại thúc bồng trên tay...Đại thúc mặc một chiếc áo xanh, tóc vẫn gọn gàng, đẹp hơn những thúc thúc trong trấn mà Tiểu Phong thấy rất nhiều:

-Người...người nhớ đây..Có giỏi thì ở đó đợi ta...Ta...

Hắn bắt gặp cái nhìn sắc như dao của người đó...Vội vã chạy đi...

Tiểu nhị và chủ quán từ chỗ nấp bước ra...Ông chủ nhìn người khách đang âu yếm vén lau những vết dơ trên má Tiểu Phong, thở dài:

-Khách quan gây họa rồi...Vương Đạt không bỏ qua đâu...Người đi rồi...chúng tôi có lẽ chỉ còn có cách dẹp quán mà đi thôi.

-Không sao đâu...-Người ấy mỉm cười- Chuyện ta gây ra, ta sẽ không để lụy cho các người. Ta sẽ ở lại đây cho đến khi nào dẹp xong bọn đó thì thôi...

Công phu lúc này thì triển không ai nhìn thấy, nhưng Vương Đạt thọ thương, hộc máu là có thật, ai cũng thấy...Biết đâu đây sẽ là cứu tinh cho tất cả, dẹp được bọn cướp này:

-Khách quan ngồi...Tôi sẽ pha cho ngài một ấm trà...Tối nay ngài về nhà tôi mà nghỉ nhé?

Người khách đặt Tiểu Phong xuống chiếc ghế dài, dịu dàng:

-Cháu cũng rất có khí phách...Tên cháu là gì?

-Cháu tên là Tiểu Phong...Tiểu Phong Phong!

Tiểu Phong Phong! Toàn thân người ấy như bị chấn động...Cơn gió nhỏ...

-Biết đâu đã có một Tiểu Phong Phong nơi này nhỉ, Thanh Thanh?

Nếu không có khoảng thời gian đó, có lẽ chúng ta đã có một Tiểu Phong Phong trắng trẻo mập mạp, gọi mẹ, kêu cha...

-Giống thúc thúc nhỉ? Thúc thúc cũng tên Phong...Chúng ta thật là có duyên.

Buổi tối, Tiểu Phong rất ngoan, nằm bên cạnh thúc thúc, không khóc...Mẹ đã dặn, không được làm phiền người khác...Thúc thúc lại rất tốt, cho Tiểu Phong Phong ăn, còn giúp cậu bé tắm rửa nữa...

Phó Huyết Phong khi kỳ lưng cho cậu bé đã nghĩ thầm:" Nhà ai nuôi con thật khéo, mập mạp trắng hồng...Tiếc là thiếu một chút rắn chắc."

-Tiểu Phong Phong à!

Chợt phát hiện mắt cậu bé đã đỏ hoe:

-Cháu sao vậy? Đau ở đâu à?

Cậu bé lắc đầu, bặm chặt môi, nhưng mắt thì càng lúc càng nhiều nước mắt:

-Sao vậy? Nói đi chứ...Nói cho thúc thúc nghe!

-Cháu...

-Cháu thế nào?

-Cháu nhớ..nhớ! Mẹ cháu...

Phó Huyết Phong đau thắt cả lòng khi thằng bé khóc...Những giọt nước mắt trẻ thơ:

-Ngoan...Đừng khóc nữa...Đừng khóc mà...

Hắn thật sự lúng túng không biết phải làm gì...Trẻ con khi khóc đều thật là khó dỗ:

-Phong thúc thúc sẽ dẫn cháu đi tìm mẹ...Sau khi thúc thúc đuổi hết bọn người xấu này sẽ tìm mẹ về cho cháu, có chịu không?

Đôi mắt vừa nhòe nước mắt kia sáng lên, đầu gật lia lịa:

-Ngoan...Bây giờ cháu ngủ đi...Có thúc thúc đây!

-Tiểu Phong không ngủ được...

Làm phiền người lớn là không nên....Tiểu Phong đưa đôi mắt trong veo nhìn Phó Huyết Phong...Đôi mắt rất giống một người, làm nổi nhớ trong lòng hắn càng thêm cuộn cuộn:

-Sao lại không ngủ được? Mẹ hay ru cháu ngủ à?

-Không ạ...

Tiểu Phong không dám nói, tối nào cậu bé cũng ôm mẹ và sờ lên ngực mẹ, mò ti (xin lỗi- đoạn này dịch hơi ngược) mới ngủ được...

-Vậy thì thúc thúc kể chuyện cho cháu nghe nhé!

Năm Thủy Thiên Bình mang Huyết Phong đi, hắn đã ở cái tuổi không còn thích nghe truyện cổ...Nhưng lại chưa hề có ai kể cho Huyết Phong nghe...

Sư phụ làm thân bằng những câu chuyện cổ tích...Người kể cứ kể, người nghe lại giống như không nghe...

Song thực tâm...rất thích:

-Thích thì nói thích...Con vẫn còn là trẻ con mà...

Phó Huyết Phong đang kể lại những câu chuyện đó...Đôi mắt tròn ngây thơ mở to nhìn hắn, không chớp mắt

-Hay không?

-Dạ hay...

-Buồn ngủ chưa?

-Dạ...chưa...

Huyết Phong bật cười...Trẻ con thật là...

-Nhưng cháu phải ngủ thôi...Khuya lắm rồi...Không ngủ mai không có sức, sẽ không đi tìm mẹ được đó.

-Dạ!

Thằng bé hoảng hốt nhắm mắt...Một phần cũng vì khóc, một phần cũng do mệt mỏi, thoáng chút nó đã ngủ rồi.

Huyết Phong hôn nhẹ lên trán cậu bé...Mùi da thịt trẻ con non mịn, không khác gì cảm giác khi vùi mặt vào làn da mát rượi của nàng:

-Thanh Thanh....

Ngôi nhà cũ của chúng ta đã vắng ngắt từ lâu...Chỉ còn lại bụi bặm, nhện giăng, chiếc giường gỗ cũng gần như mục nát...

Khung cửa...nhà kho chứa củi...Không còn vẹn nguyên...

Chỉ có tình cảm với nàng là nguyên lành như thuở ban đầu. 5 năm, huynh đếm từng ngày dưới đáy vực âm u...Hôm nay, dù chân trời góc biển, huynh cũng phải tìm cho ra muội...Thanh Thanh!

Ngày hôm đó, Bạch cốt giáo và Thiết Ấn môn- những nơi vốn không muốn về, nhưng để tìm tông tích Lam Thanh thì chỉ phải đành đến đó thôi...

Đêm nay thật sự rất dài...

Buổi trưa, Phó Huyết Phong một thân y bào xanh nhạt, nhân nhả ngồi thưởng trà. Tiểu Phong cũng được tắm rửa sạch sẽ, vận chiếc áo vàng, trông rất thanh tú..

-Tiểu tử...Cháu mà ốm chút thì sẽ rất đẹp đấy...

-Mẹ bảo là còn nhỏ thì cháu phải ăn uống nhiều...Lớn lên một chút thì phải vận động...

Phó Huyết Phong bật cười, búng nhẹ cái mũi héch lên trông rất ngộ nghĩnh.

Bỗng nhiên, quán vốn có vài vị khách, đột ngột hoảng hốt bỏ chạy...Tiểu nhị lẫn chủ quán cũng vội vã chạy vào trong...

Vương Đạt cùng một đám người khoảng mấy chục đại hán lực lưỡng đang kéo đến...Trong phút chốc đã vây kín Phó Huyết Phong vào giữa...

Hắn vẫn bình thản, còn xé bánh bao dứt cho Tiểu Phong nữa:

- Nhóc con này, ăn dính vụn bánh lung tung...Tht là xấu mà!

-Thức thức ơi!...Mấy người kia...

-Tiểu Phong Phong à..Cháu có thích cưỡi ngựa không? Thức thức biết có một loại ngựa đứng bằng hai chân, cưỡi rất êm.

-Ở đâu thức thức? -Đôi mắt sáng lên, Tiểu Phong vỗ tay- Cháu muốn...

-Vậy thức thức bắt cho cháu một con ngựa cưỡi nhé? Tiểu Phong nhắm mắt lại, đếm tới 10 nha...

-Dạ!

Đứa bé hồn nhiên nhắm mắt, chỉ nghe bên tai có tiếng vèo vèo...Tới khi mở mắt ra thì dưới đất, những người hung dữ kia đã nằm la liệt dưới đất...Thức thức còn gác chân lên một người, tay thì rót trà:

-Tiểu Phong Phong này...cháu thấy con ngựa này có thích không?

-Đây là người mà...Đâu phải ngựa...

-Các bá bá này sẽ chơi trò chơi cưỡi ngựa với cháu...Cháu chịu không?

Những tưởng đứa bé sẽ thích, nhưng Tiểu Phong Phong lại xịu mặt:

-Cháu không thích đâu...Các bá bá này ai cũng dữ hết...Làm ngựa không có thích...

Phó Huyết Phong lại cười. Nụ cười lâu lắm rồi mới trở lại. Kể từ khi rơi xuống vực sâu hun hút, xa lìa Thanh Thanh:

-Vậy thì thôi...Tiểu Phong Phong lên phòng lấy tay nải xuống nhé...Thức thức chuẩn bị đi rồi...

-Dạ...

Tiểu Phong ngoan ngoãn trèo xuống ghế, vào chỗ chủ quán và tiểu nhị đang đứng, lấy hành lý:

-Ta vốn không thích giết người trước mặt trẻ con...Nhưng không cho các người một bài học thì không được...

Miệng từng tên bị bóp ra...Có 1 viên thuốc nhỏ xíu theo tay Huyết Phong nhập vào miệng...Vị đắng khiến chúng nhắm mắt:

-Loại độc đặc chế của ta sẽ tái phát khi vận động dùng đến nội lực...Nhưng cày cuốc bình thường thì không sao đâu. 5 năm sau ta sẽ quay lại đây...Chủ quán làm chứng cho ta...nếu các người thay đổi sẽ có thuốc giải, còn không thì...

-Dạ...Chúng tiểu nhân biết tội....Đa tạ công tử!

Bây giờ chủ quán mới dám lên tiếng:

-Công tử...Bọn chúng có tất cả là 18 người...Nhưng ở đây thiếu mất Thập nhất và Thập Tam...E là bọn chúng...

Huyết Phong ánh mắt chợt sắc như dao, rồi quay lại nhu hòa khi Tiểu Phong cầm hành lý quay lại:

-Thúc thúc ơi! Đây...

-Ngoan...Đợi thúc thúc một chút nhé!

Quay sang tên đầu lĩnh, Phó Huyết Phong lạnh lùng:

-Hai gã kia đâu?

-Thưa công tử...hôm qua có một cô nương rất xinh đẹp tìm đến sơn trại, bảo chúng tôi đi tìm một cô gái trong núi này...Hai đệ của chúng tôi đã dẫn theo một đám lâu la đi làm rồi

Tiểu Phong chợt hét lên:

-Cô cô xinh đẹp...chắc là bắt mẹ cháu đó Phong thúc thúc ơi! Cô cô đó dữ lắm...Mẹ cháu kêu cháu nấp....

-Được rồi...-Huyết Phong nhẹ vuốt những sợi tóc non tơ, nhẹ nhàng- Thúc thúc sẽ đi bắt bọn họ, mang mẹ về cho cháu nhé?

-Thật không thúc thúc? Đi nhanh đi thúc thúc...Đi nhanh đi!

Ánh mắt của thằng bé như có ma lực khiến Huyết Phong không thể cưỡng lại...Nó giống quá!...Còn cái miệng nhỏ nhắn với bờ môi mỏng thỉnh thoảng hờ hững nét cười này, sao càng nhìn càng thấy rất quen...Ông chủ quán buổi sáng từng nhìn sững vào hắn và đứa bé:

-Công tử à! Quả thật thằng bé nhìn rất giống cậu...Như là cha con vậy!

Cha con? Nếu không phải đang dở, có lẽ nó cũng đã lớn đến chừng này...

Phó Huyết Phong xốc nó trên vai:

-Ôm chặt thúc thúc...Thúc đưa cháu đi tìm mẹ...

Phía xa vang vọng lại giọng ai lạnh lạnh:

-Con tiện tỳ này...Bắt nó đi..

-Dám cản ông à? Người đâu...

Nghe tiếng la, Tiểu Phong meo máo:

-Thúc thúc ơi! Mẹ cháu...

-Ừ...Yên đi Tiểu Phong Phong...Không sao đâu...

...Lam Thanh lùi từng bước...Bọn chúng, đều là những tráng đinh khỏe mạnh.Thoáng chốc đã ép nàng vào trong góc:

-Tuy là không được đẹp như cô nương kia...Nhưng cũng xinh đẹp, mơn mớn...đáng cho bốn đại gi

Lam Thanh bặm chặt môi. tay vung mạnh một nắm Độc huyết trâm, nhưng lần này bọn chúng đều có phòng bị:

-ngươi biết dùng ám khí...Cô nương kia nói không sai...Cô ta cũng gửi lời tới ngươi. Hảo hảo mà hưởng thụ nhé, chắc lâu rồi không nếm mùi đàn ông hả?

Lam Thanh sợ đến nhũn người...Nhưng nàng không thể bị nhục nhã nơi này...Làm sao còn mặt mũi đi gặp Phong huynh?

-Đừng hồng tự tử..-Một gã chộp lại vai nàng- Dù nàng có chết, bọn ta cũng sẽ làm nhục nàng...Làm với người thì làm nhiều, làm với xác chết ta chưa thử bao giờ...

Những tràng cười khả ố...Lam Thanh cảm hận nhìn bọn hần. Dù thế nào, chết vẫn là tốt hơn...

Phong ca:

-Ngoan nào...Ta

Một vòi máu phụt ra...Lam Thanh mặt tái nhợt, trủy thủ đã kề trên cổ bị gạt phắt đi...Có ai đó đang ôm nàng vào ngực...Nhanh đến nỗi khi Lam Thanh vùng vẫy thì đã xiết chặt lắm rồi...

-Thanh Thanh!

Âm thanh quen thuộc quá. 5 năm rồi mà sao vẫn...

Nàng ngơ ngàng, không tin vào mắt mình...Một thân vóc dù có phần gầy đi nhưng gương mặt đó, những đường nét đó...Mãi không quên!

-Phong huynh...Là huynh sao?

-Thanh Thanh!

Hai đôi mắt chạm nhau, mừng rỡ lẫn thương nhớ đọng đầy...Cứ như một giấc mơ.

Sau phút kinh hoàng vì đồng bọn bị giết, bọn cướp nhanh chóng ủa lên. Chỉ có 1 gã thư sinh trói gà không chặt:

-Thanh Thanh...Ôm chặt lấy cổ huynh...

Lam Thanh vịn vào người chồng...Vùng ngực rộng ấm áp. dường như rắn chắc hơn xưa

Một tay ôm nàng, một tay Phó Huyết Phong cầm thanh huyết kiếm:

-Nhắm mắt lại đi Thanh Thanh...Muội sẽ sợ đó...

Sư phụ dưới đáy hang thường bảo hần, đôi lúc nhân nhượng kẻ xấu là một tội ác. Bọn cướp kia chỉ vì của, bọn này vì tiền, lại còn muốn vũ nhục một cô nương không quen biết...Không lẽ bọn chúng không hiểu, với nữ nhi trinh tiết quan trọng đến thế nào sao? Dù Huyết Phong có không màng tới, Thanh Thanh chắc không mặt mũi nào mà nhìn mặt hần nữa. Tệ nhất là có thể mang cái chết ra để rửa sỉ nhục...

-A!

Lam Thanh vùi mặt vào ngực Huyết Phong...Cách giết người 1 gươm hạ cả vốn là công phu được học dưới đáy cốc âm u...

Huyết Phong nhanh chóng dùng khinh công bay lên...

-Thanh Thanh..Ta đưa muội đến gặp một tiểu hài tử. Ta hứa đi tìm mẹ giùm nó, nhưng nghe tiếng muội là không nhớ được gì rồi...

Nơi Phó Huyết Phong đặt Tiểu Phong là một hốc đá, được bày biện qua loa vài thế ngũ hành.Tường chừng đơn giản nhưng ai vào là cũng khó ra...

-Tiểu Phong Phong!

-Tiểu Phong Phong?

Lam Thanh kích động khi nhìn thấy đứa bé đang đưa đôi mắt trong veo nhìn Huyết Phong:

-Phong thúc thúc... Lúc này có một bà bà...

-Tiểu Phong Phong à...Đây là cô...

-Tiểu Phong Phong!

Gương mặt hồn nhiên bỗng dưng méo máo:

-Mẹ ơi! Mẹ....

Nó dứt khỏi bàn tay Huyết Phong nhào tới mẹ, bỏ hần như si ngốc đứng

Mẹ? Có lẽ nào...đó là...con của hấn sao?

-Thanh Thanh! Đây là...

Tiểu Phong Phong của chúng ta...Còn 2 tháng nữa là con mình 5 tuổi rồi...

Con? Là con nên mới gặp đã là lưu luyến?

Là con nên cha con giống nhau...Hấn vốn không thích lũ trẻ ồn ào lại kiên nhẫn dỗ dành một đứa trẻ...

Con hấn!

Vòng tay mạnh mẽ chợt xiết chặt hai thân hình thân yêu nhất trong đời. Hấn và nàng có một đứa con...

Hạnh phúc:

-Con ơi!

Cả nhà ba người mừng mừng tủi tủi ôm nhau...Phó Huyết Phong cảm ơn ông trời đã không bạc đãi, cho hấn gặp lại nương tử và con:

-Phong huynh!

Lam Thanh khóc...Nước mắt ướt đầm ngực áo Huyết Phong...Bù cho bao nhiêu đó thời gian xa cách.

-Không khóc nữa...Con cười kìa!

-Con hổng có cười đâu. Mẹ khóc hoài nên con quen rồi...

Lam Thanh có phần tiều tụy hơn xưa. Cái đẹp hồn nhiên nhường chỗ ột vẻ sâu lắng, u hoài. Nàng đã khóc rất nhiều vì hấn.

-Từ nay không cần khóc nữa, Thanh Thanh! Có huynh đây...Muội sẽ không phải buồn nữa...

-

Hai người lại ôm nhau...Vô tình kẹp lấy Tiểu Phong ở giữa:

-Mẹ ơi! Thúc thúc ơi! Con...

-Mẹ xin lỗi ...Phong Phong...Mẹ xin lỗi...

Phó Huyết Phong cúi xuống, nhìn gương mặt phụng phịu của con trai...Càng nhìn càng thấy giống. Yêu thương tràn ngập trong lòng...

-Tiểu Phong Phong...Con gọi cha đi! Cha...

-Cha? _ Đôi mắt thoáng tròn xoe _Cha có như cha của Tiểu Đào, mang Tiểu Phong Phong ra chợ bán không?

Đó là chuyện ở làng Lam Thanh đang sống. Người cha vì thiếu tiền uống rượu, nợ cờ bạc nên đã mang con gái bán vào lầu xanh. Ngày con bé bị bắt đi, Tiểu Phong Phong rất sợ...

-Không...Huyết Phong mỉm cười trong khi mắt cay cay- Cha sẽ không bao giờ bỏ Tiểu Phong Phong cả. Cha sẽ làm ngựa cho con cưỡi, yêu thương con suốt cả đời này.

-Cha...

Trẻ 5 tuổi ngây thơ, chỉ cười tí mắt, không cần biết phụ mẫu khóc vì sao.

-Mình về nhà đi Phong ca...Muội nghĩ Tiểu Phong Phong mệt rồi!

Cả nhà ba người, cùng nắm tay nhau đi giữa hoàng hôn. Cảnh vật đẹp hay lòng họ đang phơi phới. Đứa trẻ chợt phụng phịu và người cha cúi xuống dỗ dành rồi công nó trên vai.

Đường về nhà...

Chợt Phó Huyết Phong tắt nét cười, bảo Lam Thanh:

-Thanh Thanh à...Huynh nghĩ muội nên nép vào sau lưng huynh...Nơi này có biển...

Lũ cướp...đang nằm sóng xoài trên đất...Tên nào mặt cũng tái mét, môi thâm lại, chứng tỏ đã trúng một loại kịch độc:

-Phong huynh

-Cha ơi! Sao các bá bá này nằm đây vậy?

Đôi tay bé nhỏ chạm nhẹ vào một thân người:

Huyết Phong thẳng thốt kêu lên:

-Tiểu Phong Phong...Coi chừng độc...Bá bá ấy trúng độc rồi...

Tiểu Phong kịp thời rút tay lại. Phó Huyết Phong cúi xuống xem xét:

-Độc này...Biến thi thảo...Công phu độc ác này khi luyện phải chịu rất nhiều đau khổ. Ai mà lại...

-Phong huynh!

-Đi thôi Thanh Thanh. Chỗ này không nên ở lại lâu.

Cả hai đi thêm một đoạn nữa...Bỗng nhiên, phía trước vang lên tiếng rên rỉ yếu ớt. Huyết Phong dừng lại, bởi cái giọng nói đó, rất quen:

-Ư...

Hắn nhanh chóng di chuyển về hướng đó.

Lại một nơi la liệt xác người khác. Nhưng trên người họ đều là y phục của Nga My...Lam Thanh vội vã chạy đến bên cạnh...Trong khi Phó Huyết Phong cũng nhận ra người quen:

- Cha!

-Tĩnh Huyền sư tỷ...

Cả hai đều còn sống nhưng hơi thở rất yếu ớt. Phó Huyết Dịch nội lực cao hơn nên dù trúng chung một loại độc nhưng vẫn có thể cầm cự, trong khi Tĩnh Huyền chỉ còn lại những hơi tàn:

-Tiểu sư muội...Sư phụ...Bị bắt rồi...

-Tĩnh Huyền sư tỷ...- Lam Thanh khóc nức lên, nghẹn ngào. Ở Nga My, ngoài sư phụ ra, đây là người yêu thương nàng nhất.

-Cha...

Một chưởng đã để lại trên ngực Phó Huyết Dịch một vết bàn tay đen bầm. Huyết Phong nhanh chóng điểm vào những huyệt vị trọng yếu, nhằm ngăn cản thuốc độc phát tán. Mắt ông hé ra dần, sau đó là một tia nhìn thẳng thốt:

-Là con...Phong nhi?

-Cha...Sao cha lại ra nông nổi này? Còn mẹ...mẹ đâu?

Nỗi uất hận vì bị phản bội vẫn còn chưa nguôi. Đôi mắt đỏ ngầu của ông hiện lên sự thê lương:

-Bạch cốt giáo cầu kết với 4 phái ma giáo tạo phản...Mẹ con bị bắt rồi...Chúng buộc cha giao cho chúng Thiết Ấn bí môn...Tuy nhiên...

Thiết Ấn bí môn là một quyển kì thư chi bảo. Nghe đồn có chứa một số môn công phu luyện độc, dùng độc và thần công trẻ mãi không già.

-Cha làm gì có quyển bí kiếp kỳ môn đó chứ...Nhưng bọn chúng không tin nên đã bắt mẹ con...Hiện nay Khúc lão quái đã tập luyện một môn võ là Hóa cốt công, rất lợi hại. Không chỉ chúng ta, hắn còn mưu đồ thôn tính cả giang hồ... 5 đại chưởng môn đều đã bị bắt, chỉ đợi ngày 8-8 sẽ tuyên bố thống nhất võ lâm thôi.

-Có nghĩa là...sư phụ của con? Sư phụ của con cũng bị bắt phải không ạ?

Lam Thanh kích động hỏi. Phó Huyết Dịch nhìn nàng với vẻ ái ngại rồi gật đầu:

-Đúng vậy...

-Muội đừng lo quá Thanh Thanh. Huynh nghĩ chúng chưa làm gì hại đến tính mạng họ đâu. Việc bây giờ phải làm là tìm một chỗ trú thân đã...Cha...Chúng ta đi!

....Thổi chén thuốc cho nguội, Lam Thanh mang vào cho Phó Huyết Dịch...Theo sau nàng, Tiểu Phong rụt rè nép vào người mẹ:

-Thưa cha...cha uống thuốc ạ!

Tiếng “cha” nghe thật thiêng liêng...Dù ông đã mấy lần muốn hại nàng, tay cũng đã hạ xuống, muốn lấy của Lam Thanh mạng sống:

-Cô nương không giận ta sao? Ta đã chia rẽ cô và Phong nhi...Ta cũng từng muốn giết cô!

-Con không dám đâu ạ!- Lam Thanh mỉm cười- Con cũng đã làm mẹ, con hiểu những nỗi lòng của người làm cha làm mẹ mà.

Hồ thẹn! Thật là hồ thẹn....Phó Huyết Dịch đón lấy chén thuốc từ tay nàng, uống cạn.

Chợt nhìn thấy đứa bé đang thụt lùi đằng sau:

-Đây là...

-Là con của con và Phong ca...-Lam Thanh dịu dàng- Phong Phong ngoan, qua gọi ông nội đi con...

-Ông nội!

Đứa bé hồn nhiên nhào vào lòng ông, mỉm cười khoe hai chiếc răng sữa, trông thật đáng yêu. Lòng Phó Huyết Dịch như bị ai cắt, nếu ông không cố chấp, tiếng gọi này không chỉ cách có 5 năm:

-Cháu ngoan...

Phó Tiểu Phong ngồi gọn trong lòng ông nội...Giọng nói ngây thơ tí tở hỏi chuyện. Còn ông thì âu yếm ôm cậu bé, trả lời những câu hỏi ngây ngô nhất của trẻ con:

-Ông nội ơi, sao râu ông nội dài còn cha con không có?

-Ông nội ơi...

Lam Thanh mỉm cười, lùi dần ra cửa...Để cho hai ông cháu có giây phút riêng tư với nhau hơn.

Ngoài cửa Phó Huyết Phong cũng đang mỉm cười, nhìn họ...Một nhà đang trong giây phút đoàn viên, hạnh phúc biết dường nào...

Phó Huyết Phong vốn cũng không cần che giấu hành tung. Bạch Cốt giáo vốn có sở trường dùng độc, lại có thêm U Linh giáo chuyên về mật thám và gián điệp, chuyện dò ra tung tích một nhóm người là chuyện rất dễ dàng.

Người không phạm ta, ta cũng không phạm người. Phó Huyết Phong vốn chẳng nhớ tới chuyện năm xưa, khi Khúc Hương Linh cùng Bạch Cốt giáo tìm đến phá tanuộc sống hạnh phúc của mình...Chỉ là mẹ hắn cùng sư phụ của Thanh Thanh, những người thân mà mất đi, đều sẽ là chuyện rất đau lòng.

Khúc Hương Linh đối mặt với Phó Huyết Phong. Bao lâu rồi, hắn- vẫn một thân thanh y phong nhã, còn nàng, nhan sắc kiều diễm sớm đã vì nỗi hận mà tự hủy đi:

-Phong ca...

-Khúc cô nương...Ân oán của chúng ta cũng không cần nói đến ở đây nữa. Cô thả mẹ ta và sư phụ của Thanh Thanh ra...Thị phi giang hồ từ nay chúng ta không cần quan tâm nữa.

-Dễ dàng như thế sao? Ta mất bao nhiêu thứ vì huynh...Hôm nay là lúc huynh phải trả...

Hóa thi cốt là chiêu đầu tiên trong tập quỷ thư ấy, khiến người trúng phải sống không bằng chết đã được tung ra...Huyết Phong một thân ảnh nhẹ nhàng tránh né...Phiêu phiêu tuấn mỹ, bộ pháp như là không có trên thế gian này.

-Không có can đảm giao đấu với ta sao? Phó đại công tử của Thiết Ấn môn...Nếu huynh thắng được ta, ta sẽ thả mẹ của huynh ra.Thế nào?

Huyết Phong dừng lại. Về lạnh nhạt đó làm Hương Linh càng giận dữ. Bao năm tu luyện công phu, hấp thụ biết bao độc, nàng tin không thể không thắng Phó Huyết Phong.

-Được...Ta tiếp nàng!

Nhanh như chớp, Phó Huyết Phong tấn công tới một chiêu. Loại kinh khí ôn nhu như nước, Khúc Hương Linh cười lạnh, khẽ phát tay. Một chiêu Độc mai chưởng của nàng có thể hóa giải dễ dàng chiêu thức đó.

Nhưng...luồng khí kia nhìn nhẹ như nước, lại lúc hợp lúc tan, bao vây lấy Hương Linh. Tay trái Huyết Phong phát nhẹ, lần này là một chiêu pháp mạnh mẽ. Hai tay, một bên dùng công phu mềm mại tựa nước, bên kia lại là một chiêu pháp nặng tựa Thái Sơn, đồng loạt công kích Khúc Hương Linh.

-Huynh...

Không né kịp, tấm thân gánh trọn chiêu pháp, Khúc Hương Linh bắn ra xa...Máu tuôn ra!

5 năm luyện tập...Đánh đổi cả nhan sắc, bây giờ Huyết Phong chỉ có 1 chiêu, đã nhanh chóng đánh bại nàng.

Bạch cốt giáo dao động. Khúc giáo chủ kinh ngạc:

-Đây là chiêu pháp gì? Người...

-Sư phụ của tiểu diệt không đặt tên cho nó...Người chỉ xem là một chiêu thức tập cho đẹp mắt.

5 năm dưới đây, Huyết Phong sáng dần cười. Để đi được nhanh hơn, sư phụ đã dạy cho hắn kinh công này. Di chuyển chỉ trong nháy mắt.

Bao lần Phó Huyết Phong định dùng môn bộ pháp này trở lên mặt đất, nhưng đều bị bắt lại. Sư phụ tính tình quái dị, không thích ở một mình, bắt được hắn như tìm được một vật hiếm, có lý do gì phải thả hắn đi.

Thú vui là nghĩ ra các chiêu thức võ công, rồi dạy cho hắn...

Lòng Huyết Phong như lửa đốt. Nhớ Lam Thanh...không biết nàng có an toàn sau ngày hôm đó không?

5 năm...

-Thả những người đó ra...Bằng không- Huyết Phong rút thanh huyết kiếm đỏ rực- Ta không ngại tô thêm màu đỏ, để nó rực rỡ thêm một chút đâu...

Ánh mắt Phó Huyết Phong không còn nhu hòa. Nó lạnh lẽo như người dưới đáy mồ, gợi trong lòng Khúc giáo chủ cảm giác rờn rợn của hơn 20 năm trước, khi đối diện cùng một kẻ cũng đang muốn dùng máu để đạt được mục đích của mình.

-Mau lên!

-Cha...-Khúc Hương Linh nén sức tàn, hét lên- Không được làm theo lời hắn, nếu không...

-Không làm thì đừng hòng cô ta nói lên một tiếng nào nữa...

Tia cười âm lãnh, Huyết Phong nhanh như chớp chớp lấy Khúc Hương Linh, tay đặt lên cổ nàng:

-Ta không muốn lãng phí thời gian...Thả hay không thả?

Cuối cùng thì trái tim người cha cũng thắng. Khúc giáo chủ phát tay:

-Mang bọn chúng ra!

Giáo chúng "dạ" rân, sau đó nhanh chóng áp giải 2 người ra ngoài

-Tiết muội...

-Sư phụ...

Gương mặt Khúc giáo chủ cau lại:

-Phó Huyết Phong...Chúng ta 1 bên thả người, 1 bên đón người...

Miệng ông ta hơi nhếch lên, không qua khỏi mắt Huyết Phong. Hắn chớp nhanh lấy tay của mẹ mình:

-Đưa thuốc giải đây...

-Người nói gì?

-Khúc bá bá không cần rõ ra ngay thơ- Huyết Phong cười lạnh- Ông đã hạ độc gì thì tự biết...Đưa thuốc giải đây...

-Người...

Bị vạch mặt, ông ta đành phải lấy thuốc giải ra:

-Đa tạ...!

Phó Huyết Phong đẩy mạnh Khúc Hương Linh ra tới trước. Bỏ thuốc giải vào miệng mẹ mình và Tịnh Vân sư thái, Huyết Phong không ngừng đề phòng diễn biến bất ngờ.

Không có gì nữa...

-Nếu có chuyện xảy ra, không chỉ là Bạch cốt giáo, ta sẽ một tay làm cỏ cả giang hồ . N hớ đó, đừng chọc tức ta...

Huyết Phong không dọa suông. Một thân võ công của hắn, hiện trong Bạch cốt giáo, vả là không có đối thủ...

Ngay lúc ấy, trên bầu trời có pháo hiệu. Phó Huyết Dịch cười vui v

-Viên binh tới rồi.

Một đám người nhanh chóng chạy vào. Nhìn thấy Huyết Phong, họ như vừa gặp ma:

-Phong nhi!

-Thiếu gia....Đúng là thiếu gia rồi...

-Tiểu Lam tỷ...Đúng là tỷ rồi.

Thủy Thiên Bình, còn có một thư sinh tuấn tú đằng sau, Tiểu Dung, Tiểu Ngọc cùng Lam Thanh mừng mừng tủi tủi ôm chàng lấy nhau.

-Đại sư phụ!

-Tiểu Lam ngoan...trưởng thành thật rồi.

Bên kia, bất thành linh Tịnh Vân sư thái phun ra một ngụm máu tươi. Hoảng hốt, Lam Thanh vội chạy đến cạnh bên:

-Sư phụ!

Tịnh Vân sư thái nhìn cô gái đã trưởng thành trước mặt, rồi khẽ thở dài:

-Thanh nhi!

Bàn tay bà ấm áp và dịu dàng quá, làm Lam Thanh muốn khóc thật to.

__Sư phụ...

Ngay lúc đó bỗng trên không trung xuất hiện một bóng người.

Nam tử vận y phục vàng nhạt. Vừa đáp xuống đất, nhìn thấy Tịnh Vân sư thái , hắn đã chạy đến lay vai bà, vội vã.

-Sư thái...Bà nói cho tôi nghe tông tích Tiểu Lan?Nàng hiện giờ ra sao?

Mọi chú ý đều dồn về phía người mới đến. Đó là Phó Thiên Tường, em trai Phó Huyết Dịch...Giọng điệu ông vô cùng kích động, câu trả lời này vốn là thông điệp rất lâu rồi...

-Nó đã chết rồi....

Sau đó là một câu nói khiến đầu Huyết Phong như căng ra, con tim bóp nghẹn, đau tận cùng:

-Đây là con gái của nó...Lam Thanh, con gái của Lam Tử Lan!

31. Chương 31: Chương Cuối

Chuyện Tịnh Vân sư thái vừa nói khiến mọi người có mặt đều hướng về phía Lam Thanh và Phó Huyết Phong. Hai đứa vốn là...con của hai huynh đệ ruột.

Ngay cả Tịnh Vân sư thái vốn đã héo hắt sức tàn, cũng vì sự im lặng đó mà giật mình:

-Các người...các người không phải chỉ là huynh đệ kết bái thôi sao? Sao lại...

-Huynh đệ kết bái à?

Phó Thiên Tường ngẩng mặt lên, nhìn thẳng về phía Phó Huyết Dịch:

-Đại ca...

Chuyện xảy ra vốn là một bi kịch trong Thiết Ấn môn. Thiết Ấn giáo chủ Phó Hoài Triết và chị dâu của mình, vốn có gian tình. Phó Thiên Tường vốn là con trai của họ, nhưng để che giấu chuyện xấu hổ này, ít ra tạo uy tín trong hắc đạo, Phó Hoài Triết đã đưa hai mẹ con họ đi xa, sau đó 10 năm sau mới đón về, tuyên cáo Phó Thiên Tường là dưỡng tử, đổi lại họ Phó cho ông.

Chuyện vốn tưởng đã vùi sâu vào trong quên lãng:

-Ngày đó Tử Lan mang thai con của người nhưng nó kiên quyết không dùng được để phá thai. Dù hận người vô cùng, Tử Lan cũng chỉ muốn nữ tử của mình được yên ổn mà sống. Ta không muốn cho nó ra giang hồ là vì vậy. Ta sợ nó sẽ như mẹ của nó, bị một đám tặc như người hủy hoại cuộc đời.

Phó Thiên Tường nhắm mắt...

20 năm trước, từng là một lãng tử đa tình trong ma giáo. Thân phận Phó nhị công tử Thiết Ấn môn, là dưỡng tử được giáo chủ yêu thương. Một lần thọ thương đã thiếu nữ Nga My dịu dàng giúp đỡ.

Nàng trong trắng như một đoá hoa lan tinh khiết. Hắn muốn bá đạo chiếm lấy nàng, mang nàng về Thiết Ấn môn làm thê tử. Nhưng nàng dù bị hắn cưỡng bức, vẫn không đi theo hắn:

-Nếu ông còn ép...tôi sẽ tự tử cho ông xem..

Đoạn tình duyên ngắn ngủi nhưng mãi lại không quên. Ông muốn đi tìm nàng, nhưng nàng đã lạnh lùng:

-Nếu muốn bù đắp, ông phải hứa với tôi, 20 năm nữa sẽ không bước chân ra khỏi Thiết Ấn môn. Nếu ông làm được, 20 năm sau sẽ gặp lại.

Cái hạn 20 năm, nàng là người quên bỏ. Dù ông đã lên tận nơi để tìm kiếm, Tử Lan vẫn chỉ là một cái bóng mờ mịt.

Hôm nay, Lam Thanh- con gái nàng...và ông...Còn kia, Phó Huyết Phong- cháu ruột đang chết lặng chôn chân tại chỗ. Hai đứa nó có huyết thống gia đình, nhưng lại yêu nhau, kết nghĩa vợ chồng và còn có một đứa con trai.

Nghịch ngả chẳng?

Lam Thanh bịt chặt tai, mong đây không phải là sự thật. Đoàn viên mới đó, sau bây giờ lại là chuyện thế này:

-Thanh nhi!

-Tiểu Lam...

Lam Thanh như người vô lực, cất từng bước nặng nề vào trong. Bên cạnh nàng, đứa con thơ ngơ ngác nhìn mọi người đang tuyệt vọng. Trẻ thơ hồn nhiên, nào có biết gì.

Lòng Phó phu nhân cũng rất đau....Nhưng sự thật lại không thể nói ra...Thân thể Huyết Phong, dòng máu đang chảy trên người nó. Vốn gây không ít đau thương và oán hận, nếu biết rõ mình là ai, từ đâu mà đến, không biết nó có đau lòng tự hủy hoại mình không, hay sẽ như người kia điên cuồng trong cảnh chém giết, để cuối cùng ôm lấy đau khổ khi bên mình không còn một người thân?

Huyết Phong ôm lấy thân hình mảnh mai của Lam Thanh. Tay nàng lạnh, cả người như vô lực:

-Thanh Thanh

-Phong huynh...-Lam Thanh quay ra, vùi mặt vào ngực chồng, nước mắt rơi- Tại sao lại như vậy chứ? Muội...muội không tin đâu. Muội và huynh sao có thể là...

Nàng lại khóc. Lòng Huyết Phong vì tiếng khóc ấy đau nhói từng cơn...Chuyện hai người...sao lại đến nông nỗi đó?

-Cha ơi cha! Sao mẹ khóc...Mẹ khóc kìa cha?

Lại có cả con. Hai người đau đớn thì có thể qua. Trẻ thơ vốn là vô tội mà:

-Muội yên tâm, Phong huynh của muội sẽ làm cho rõ chuyện. Huynh không để muội và con thiệt thòi đâu...

-Phong huynh....nếu huynh và muội thật sự...thật sự có chung huyết thống...Huynh định sẽ thế nào?

Toàn thân Lam Thanh run rẩy. Nghĩ tới viễn cảnh đó, nàng chỉ muốn quên đi tất cả. Một giấc an ổn cho xong...

Huyết Phong đau lòng...nhưng vẫn không tỏ ra mình mềm yếu:

-Muội đừng sợ...Biểu huynh biểu muội vẫn có thể thành hôn mà...Huynh và muội...

-Nhưng đó là biểu huynh và biểu muội...Là quan hệ giữa...

-Cha và mẹ đều là huyết nhục...Thanh Thanh, họ hàng bên mẹ có thể lấy nhau, còn họ hàng bên cha tại sao không thể chứ?

-Phong huynh...

Đầu óc Lam Thanh như một khối hỗn độn. Chỉ mới đêm qua thôi, hai người còn nồng nàn ân ái. Bao nhớ thương suốt ngần ấy năm dài hóa thành hành động. Đêm đoàn viên ngập tràn vị ngọt yêu thương. Tại sao giờ đây chỉ chạm vào nhau thôi, đã thấy mình vô cùng nhơ nhớp:

-Phong huynh...Đừng...

Phó Huyết Phong đang hôn nàng...Nụ hôn đầy nước mắt. Hắn có thể quên, nhưng nàng thì không.

-Ra đây

Phó Huyết Phong kéo nàng ra phía trước nhà. Nơi đó đặt sẵn một chậu nước:

-Nếu là huyết nhục tình thâm, hai dòng máu sẽ hòa quyện vào nhau. Còn nếu không, chứng tỏ là có ẩn tình trong chuyện của chúng ta. Muội thử đi!

Đó chỉ là một phương pháp trấn an thôi. Huyết Phong mong muốn nương tử của mình không quy ngã trước khi chưa làm rõ. Mà dù có rõ ràng thì sao chứ, nàng và hắn đã kết nghĩa vợ chồng, bao đêm ân ái nồng nàn, lại có kết tinh của tình yêu. Miệng lưỡi thế gian không quan trọng, chỉ cần hai người yêu nhau, cùng nhau gánh chịu là được rồi.

Phó Huyết Phong nhỏ một giọt máu vào trong chậu. Lam Thanh sau phút chần chừ cũng làm theo.

Hai giọt máu rời xa nhau...không hòa quyện. Huyết Phong nén tiếng thở phào:

-Phong huynh...

-Muội yên tâm...Huynh sẽ làm mọi cách để tìm ra sự thật. Mà dù sự thật có là gì đi nữa, muội cũng đã là nương tử của huynh. Huynh không cần biết muội đau đớn, dằn vặt thế nào, cũng không được rời bỏ huynh. Nếu không thể cùng muội gánh chịu đau đớn, huynh sẽ tự hủy hoại mình...Thanh Thanh...Thà đau đớn bên nhau còn hơn xa nhau mà cả hai cùng khổ sở. Mong muội luôn ghi nhớ điều này.

-Phong huynh!

Vẫn như vậy, thời gian xa cách đã làm Huyết Phong càng mạnh mẽ hơn...Trái tim hần, con người hần, bây giờ không chỉ thuộc về riêng mình nữa. Thanh Thanh, Tiểu Phong của hần...Mái gia đình vất vả lắm mới có thể tìm lại được mà.

Nhưng nếu sự thật thực sự tàn nhẫn, Phó Huyết Phong có thể tro mắt mà chịu đựng, nhưng Lam Thanh của hần thì không!

Sư phụ...Một liều Vong Ưc tán, có lẽ lúc đó sẽ vô cùng cần thiết...

Người đầu tiên phải hỏi, đó là sư phụ của nàng:

- Sư thái...Bà không gạt chúng tôi chứ? Thanh Thanh đúng là con gái của Tử Lan...Lam Tử Lan s

-Ta không gạt người...Dù không thích người...ta cũng không độc ác đến nỗi bịa chuyện để làm Thanh nhi đau đớn đâu...

-Còn Tử Lan cô cô...Có chắc Thanh Thanh là con của thúc thúc không?

Ánh mắt của Phó Thiên Tường đã cháy lên tia giận dữ:

-Phong nhi...Lan nhi đã chết, ta không hy vọng con tổn thương đến nhân phẩm của nàng. Lan nhi rất thánh thiện...Ta là người đàn ông đầu tiên của nàng.

Dưới ánh trăng bàng bạc, chiếc áo màu xanh nhạt phật phật bay...Phó Huyết Phong tay cầm bầu rượu...Hần ít khi uống rượu nhưng hôm nay không thể không uống với cõi lòng trĩu nặng này.

Có lẽ thật sự phải dùng tới Vong Ưu thảo, một liều thôi để nàng có thể quên.

Phó phu nhân nhìn cái dáng cô độc đó của con trai, không khỏi đau lòng.

-Phong nhi...Con vào trong đi...Trời lạnh lắm...

-Con không lạnh...Mẹ vào đi!

Gương mặt tuần mỹ, là sự kết hợp hoàn mỹ của hai con người... Đôi mày kiếm đang chau lại, cái dáng phiêu dật ấy, thực sự quá giống.

-Con đau khổ lắm phải không? Mẹ...

-Con không sao đâu mẹ...Không sao mà!

Huyết Phong còn phải mạnh mẽ hơn nữa, còn Lam Thanh và Tiểu Phong nữa. Con người quan trọng nhất là ký ức, mất đi, không còn đau buồn nữa nhưng những kỉ niệm cũng vì thế mà không tồn tại nữa. Một khi già yếu ngồi bên nhau, còn gì để ôn lại?

-Con sẽ làm gì đây hả Phong nhi? Con và cô gái ấy...?

- Không sao đâu mẹ.- Biết bà muốn nói chuyện gì, Huyết Phong khoát tay- Con và Thanh Thanh sẽ không xa nhau nữa...Không bao giờ...

Thật là không nỡ nhìn nó đau lòng. Cuối cùng, b quyết định:

-Thật ra con không phải là con trai của chúng ta...Phong nhi...không phải...

.....Chuyện tưởng như mơ. Đến lượt Phó Huyết Phong thờ thần...

Hắn không phải là Thiếu giáo chủ của Thiết ấn môn. Mẫu thân hắn vì đứa con mới sinh đã mất, lo lắng chồng dan díu cùng người khác, đã cự mang hắn suốt ngần ấy năm.

- Mẹ...Vậy còn cha mẹ ruột của con? Họ là ai?

Bà không dám nói. Chuyện tiểu thư kéo đến, ép phu nhân của người đó gieo mình xuống đáy vực sâu.

-Mẹ...Nói cho con biết đi! Mẹ...

-Con rất giống người đó...Thủy Thiên Bình chợt xen lời- Sư phụ đã để ý từ khi con còn nhỏ, bây giờ biết con không phải là người nhà họ Phó, ta càng để ý kỹ hơn...Tính cách của con, bướng bỉnh kiên quyết cũng có một phần giống như người đàn ông đó.

-Người đàn ông ấy....Là ai? Là ai hả sư phụ?

-Sát nhân chi đế- Hoàng Thượng Chí!

Cái tên vừa nêu ra đã khiến những người có mặt chấn động. Ít người gặp được tên ma đầu giết người như ngóe ấy, nhưng ai đã gặp đều không thể quên, vẻ anh tuấn và đôi mắt lạnh như băng của hắn. Huyết Phong không lạnh lùng nhưng thể hiện yêu ghét rất rõ ràng. Đôi mắt, khi không có nụ cười rất lạnh.

Nhưng hắn đã mất tích hơn 20 năm. Không tung tích:

-Đúng vậy...Phong nhi chính là con của Hoàng Thượng Chí và Đông Phương cô nương. Hơn 20 năm trước, trong khi cùng tiểu thư của Độc Huyết môn đi giết nàng, tỷ tỷ đã mang nó về cho ta ...Khi đó ta có mang nhưng sinh con không sống được. Ta lo phu quân sẽ lập tiểu thiếp nên mới nhận nuôi nó, mãi tới hôm nay...

Sự thật....Làm nhẹ người...nhưng lại không dễ chịu chút nào...

Phó Huyết Phong nhìn gương mặt thần thờ của cha...Khó khăn lắm ông mới chấp nhận được sự thật kia....C

-Ta biết tông tích của hắn...Thủy Thiên Bình nhìn về phía Huyết Phong và Lam Thanh- 5 năm trước, hắn đã đội lốt Lăng Thạch Bằng. Hắn là sát nhân chi đế Hoàng Thượng Chí...

Lam Thanh không hiểu lắm...Lăng đại ca sao lại là Hoàng Thượng Chí nào đó? Lại có thể là gia gia- cha của Huyết Phong?

Sát nhân chi đế giết người như ngóe...Sau khi nương tử của hắn qua đời càng lúc càng hung bạo, từng gây ra vụ diệt môn ở Độc Huyết Môn khiến giang hồ rung động một thời lại là cha của Phó Huyết Phong sao?

Thủy Thiên Bình thở dài:

-Giờ nhớ lại con lúc nhỏ, có đôi phần giống hắn. Lạnh lùng và vô cảm. Ta cứ tưởng tượng công của ta đã dạy con thành như thế. Bây giờ nghĩ lại, có lẽ vì dòng máu trong người con là của hắn ta.

Bà cũng từng bắt gặp ánh mắt si mê của phu quân khi nhìn thiếu phụ Bạch y thường đi bên vạnh tướng công khoác bộ y phục đen tuyền. Nàng bình thần trước những xác người ngã xuống, chỉ toàn tâm toàn ý chăm sóc tướng công. Trong trận chiến, nàng vẫn dùng khăn lau mồ hôi cho hắn. Có lẽ Phong nhi cũng thừa hưởng một phần tính cách của người phụ nữ này.

-Cha mẹ con...giờ đã sao rồi?

Phó phu nhân cười gượng gạo:

-Tiểu thư Bào Tiểu Tinh vốn say mê cha con, nhưng cha con chỉ yêu có mẹ con...Tiểu thư tìm cách làm quen, thân cận và phát hiện ra mẹ con không nhớ gì đến ký ức là do cha con đã dùng một loại thuốc mất ký ức cho bà ấy uống- Dừng lại một chút, bà thở dài- Tiểu thư đã nhờ người bào chế thuốc giải ẹ con uống...Ngoại tổ của con vốn có mối thù giết cha, cha con đã giết hết cả nhà họ, chỉ chừa lại mẹ con...

Oan oan tương báo. Huyết Phong hình dung cha mẹ mình, có lẽ cũng có một đoạn tình đầy đau đớn.

-Sau khi bỏ đi thì mẹ con mang thai. Tiểu thư phát hiện mẹ con đang ở tại Thuyết Phong Linh, đã tìm đến, định vũ nhục nàng rồi mang con uy hiếp Hoàng Thượng Chí đến gặp mình...Nhưng không ngờ, mẹ con thà

chết cũng không chịu nhục đã gieo mình xuống vực...Tiểu thư sai tỷ tỷ ta đi đi dò xét, và phát hiện ra con đang chơ vơ trên một mép đá cách miệng vực không xa. Tông tích của mẹ con thì không thấy...Có lẽ đến phút sau cùng, mẹ con đã ném con lên...

Dừng lại một chút, bà tiếp:

-Tỷ tỷ không nỡ mang con về giao nộp cho tiểu thư...lo con sẽ bị hại, nhưng mang con trả lại cho cha con là điều không thể. Cùng lúc đó...tỷ tỷ nhớ đến ta đang mang thai, xuất giá ở Thiết Ấn Môn, liền mang đến cho ta, cũng chỉ để ta nói cùng phu quân nhận con làm dưỡng tử...Nhưng mà...

Ánh mắt của bà nhìn thẳng vào Phó Huyết Dịch:

-Phu quân lúc đó say nên nhan sắc của Thúy Diệp tiên tử, không hề để ý đến ta đang mang cốt nhục của chàng. Phần vì đau lòng, phần vì tủi thân, đứa bé ta sinh ra không sống được lâu. Có con...ta cảm thấy cuộc đời cũng không đến nỗi bạc đãi mình. Tuy là sau khi con được tròn năm chàng mới về, nhưng thấy chàng yêu thương chiều chuộng con, ta cũng không muốn nói sự thật này ra...

Những giọt nước mắt bỗng chốc rơi trên gương mặt Phó phu nhân:

-Ta biết, chiếm lấy một đứa con, không cho nó quyền được biết cha mẹ ruột của mình là một chuyện rất ích kỷ...Nhưng ta cũng rất yêu thương con. Phong nhi, mong là con không vì vậy mà chán ghét người mẹ này.

-Mẹ...

Huyết Phong cười nhẹ, dịu dàng:

-Cha mẹ con cho con một sinh mạng... Nhưng cha mẹ cũng rất yêu thương con...Phó Huyết Phong con, thật là hạnh phúc...

Sự thật phơi bày, ai cũng cảm thấy lòng nhẹ nhõm. Phó Huyết Dịch ôm lấy bờ vai thê tử, nhỏ giọng:

-Phu nhân...ta xin lỗi nàng...Ta đã làm khổ nàng nhiều quá!

Hai bàn tay tìm nhau...Xiết nhẹ!

Huyết Phong quyết định

-Con sẽ đến Thuyết Phong lĩnh, dù chỉ còn một bộ xương khô, cũng phải an táng ẹ chu toàn ...

Người mẹ hẩn chưa biết mặt, nhưng trong giây phút nhất sinh thập tử đã không quên hẩn, vẫn muốn cho hẩn một cơ hội sống...Huyết Phong thật hạnh phúc khi được làm con của một người mẹ tuyệt vời như thế, cũng như có một dưỡng mẫu yêu thương hẩn như con ruột.

Đó là những mối thâm tình...

Nơi mẹ hẩn chôn mình là một tuyệt cốc. Bên miệng vực, Huyết Phong dịu dàng bảo Lam Thanh:

-Muội ở đây với con nhé...Huynh sẽ xuống đó!

-Phong ca...Huynh cẩn thận...

-Sự phụ, con nhờ người...

-Được rồi. Con đi đi!

Thuyết Phong lĩnh là một chốn mộ địa, không chỉ vì vực sâu ngàn trượng kề bên nó, mà nơi này chính là tổng đài của Bái Tư giáo, một môn phái Tà vực với những môn tà công kỳ lạ...Gần 20 năm nay, đã không ai dám bước đến đây.

Thế mà khi đoàn người Huyết Phong tới, tổng đài Bái tư giáo đã không còn một bóng người sống sót. Xung quanh tràn ngập những chứng tích chứng minh nơi đây đã từng là có một trận chiến dữ dội.

Thủy Thiên Bình lật nhẹ một thân xác cứng đơ nằm dưới đất:

-Một chương là tan nát cả lục phủ ngũ tạng. Công phu này...có lẽ là ...

-Là ông ấy?

-Có thể...Người có bản lĩnh này chỉ có một người thôi.

-Không chỉ có vậy đâu-Phó Huyết Phong thở nhẹ- Còn một người nữa...

Những người này cũng như những thân cây dưới sơn cốc, khi sư phụ nổi giận lôi đình:

Bóng của Huyết Phong như một con chim đại bàng, nhẹ nhàng từ trên cao đáp mình xuống mặt đất rộng lớn.

Không hổ danh là chốn tử địa của võ lâm, Thuyết Phong Lĩnh như không có đáy...Nếu không có công phu giữ sức sư phụ đây khi ở nơi sơn cốc, Huyết Phong không tài nào đến được nơi này:

Một nơi mà ánh mắt trời chỉ mờ mờ ảo ảo...

Cây cỏ phủ đầy trên đất...Là những loại dây leo chằng chịt cuốn lấy bước chân hần. Dùng thanh huyết kiếm lên, Huyết Phong đi từng bước vào trong.

Nếu tính theo góc độ từ miệng vực thì nơi mẫu thân nằm chỉ nằm trong phạm vi này...Huyết Phong nghe tim mình đập mạnh....Vừa khấn tụng lại vừa lo lắng...Một chút nữa, nếu trước mặt hần là bộ xương trắng của mẹ mình, hần sẽ cảm thấy thế nào đây...

Đằng trước dường như có một sơn động nhỏ...

Huyết Phong lần bước vào trong....Sơn động nhìn bên ngoài không lớn nhưng càng đi vào trong càng ngoằn ngoèo...Cuối cùng là ngõ cụt...

Huyết Phong quan sát xung quanh, tay đặt lên một viên đá hình nắm tay...Trước mắt đá bỗng di chuyển, Huyết Phong cẩn trọng bước vào.Vàng đi càng thấy lạnh...

Đi hết con đường đó, trước mắt hần là bầu trời. Mặt đạo thông với một hang núi ở lưng chừng vực. Nhìn xuống dưới, là mây mù bao phủ.

Bỗng một giọng âm lãnh vang lên:

-Người là ai?

Một nam tử áo đen tuyền đang kẻ dao vào cổ hần. Người này ra tay cực nhanh, đến nỗi Phó Huyết Phong cũng không phát hiện ra...

Ánh mắt yếu ớt của mặt trời soi vào động. Phía xa xa Huyết Phong nhìn thấy một quan tài đá. Hần kích động khi nghĩ đến một khả năng...Không màng đến lưỡi gươm đang kề sát cổ mình, hần vội vàng di chuyển...

Trong quan tài, một thiếu nữ xinh đẹp đang nằ. Vẻ mặt thanh thản như ngủ rất say...

Gương mặt này....không quen nhưng lại có cảm giác vô cùng thân thuộc. Hần bắt giắc quỳ xuống, dòng nước mắt yếu đuối lăn xuống má:

-Mẫu thân...

Lưỡi kiếm trên cổ hần cũng rung mạnh. Người đàn ông buông rơi nó, ngỡ ngàng:

-Người là....Phó Huyết Phong, tại sao lại gọi Huệ nhi là mẫu thân...Người....

Nhìn người đàn ông trước mặt, Phó Huyết Phong không cảm thấy xúc động nhiều. Huyết nhục là thiêng liêng nhưng vẫn cần thời gian bồi đắp:

-Tôi muốn xem qua bà ấy một chút. Đó là mẹ của tôi...

Không cần trả lời thắc mắc nào, Huyết Phong đến bên quan tài đá...Có một cảm giác vô cùng quen thuộc...Chiếc quan tài đá này, sư phụ dưới sơn cốc từng nằm.Huyết Phong cho tay khẽ cạy miệng người ấy lên...Quả nhiên bên trong có một viên kỳ trân màu đỏ sẫm...Huyết kỳ trân:

-Ông định ngồi đây chờ bà ấy tỉnh dậy sao?

Người đó nhìn hần...Hai người dưới ánh hoàng hôn nhàn nhạt, quả là có nhiều điểm giống nhau...

2 năm trước Hoàng Thượng Chí đã tìm đến đây....Cũng như Phó Huyết Phong tìm xuống tận đáy vực, theo thông đạo tìm được nàng.Nhưng Huệ nhi đã nằm đó, im lìm say ngủ...Đã quen rồi, ít khi nào được thoải mái ngắm nàng như vậy...Thời gian cứ thế mà qua.

Hoàng Thượng Chí nhớ tới trong muôn ngàn câu chuyện của sư phụ mình, từng có chuyện một thời gian ông sống trong một huyệt động không tên, sau đó thấy một bóng dáng vụt qua, dùng kinh công đón lấy thì mới hay là một cô gái....Nàng cứ ngủ hoài không tỉnh. Để bảo vệ cơ thể nàng, tránh xa mọi thứ giời bọ không sạch sẽ, người dùng tới Huyết kỳ lân.

Không ngờ lại là mẫu thân...Chữ duyên đôi lúc cũng thật là kỳ diệu...

-Nếu bà ấy không tỉnh lại, ông sẽ ở mãi nơi này?

-Ừ...

-Tôi cũng rất chờ mong ngày bà ấy thanh tỉnh. Vì đó là mẹ của tôi...

Hai người lại nhìn nhau...Và mỉm cười:

-Nếu con có thêm một đứa con nữa...Con sẽ cho nó mang họ Hoàng. Người sinh con ra là cha mẹ, nhưng nuôi dưỡng con lại là Phó gia...

-Mẹ con nếu tỉnh lại, có lẽ cũng sẽ rất vui.

Chỉ vậy thôi...Giờ phút cốt nhục thâm tình chỉ kéo dài như vậy. Phó Huyết Phong trở lại nơi có thể tử đang chờ. Hoàng Thượng Chí cũng có nơi hạnh phúc của mình. Dù có đời cả đời cũng không quan trọng.

-Phong huynh!

Lam Thanh an ổn ngã đầu vào vai tướng công...Một ngày mới bắt đầu.

Huyết Phong lại gửi mẹ con nàng cho Thủy Thiên Bình một thời gian...Hắn và Thiết Ấn môn từng một thời dung dưỡng Bạch cốt giáo và những tà môn ngoại đạo. Làm người không thể phải tay trước chuyện mình gây ra...Huống chi nó có thể là nguyên nhân đe dọa hạnh phúc sau này.

Tiêu diệt xong Bạch cốt giáo, ổn định giang hồ, cả nhà ba người mới cùng về thăm sư phụ và Tiểu sư mẫu nơi đáy cốc của hắn...Nhưng không thấy tông tích, động hoang vu chỉ thấy cỏ mọc đầy...

Không cần kiên cường...Đôi phu thê ấy cũng quyết định đi tìm một chốn của riêng mình...Cả nhà bây giờ đã chuẩn bị đón thêm một thành viên m, sẽ là họ Hoàng dù gái hay trai...

Phía hang động xa xăm, dưới ánh lửa bập bùng ,Hoàng Thượng Chí yêu thương ngắm thê tử vẫn say trong mộng đẹp, giọng nhẹ nhàng:

-Huệ nhi...Con của chúng ta là Phó Huyết Phong...Nó đã trưởng thành rồi. Nàng không cần lo. Cứ ngủ thật say...Rồi con sẽ đến thăm nàng, không lâu nữa...

Ngoài trời gió lạnh, dưới một mái nhà tranh nhỏ, 3 người hân hoan ngắm một sinh linh vừa mới chào đời

-Tiểu bảo bối...Con sẽ là Hoàng Lam Phúc...Tiểu Phúc của chúng ta...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thiet-an-ky-mon>